MERCENAR
40 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR
DICK STANFORD
FURTUNĂ ÎN TEXAS

DICK STANFORD

FURTUNĂ ÎN TEXAS

Editor: Zamfir M.Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

omenzile se primesc la adresa editurii sau la CP. 12–71 Bucureşti

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Vivi Lungu

DICK STANFORD

FURTUNĂ ÎN TEXAS

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Zburând cât mai jos cu putință, în timp ce zorii care se iveau luminau orizontul cu o lumină slabă şi cenuşie, micul bimotor Cessna survola câmpiile imense din centrul statului Texas.

La bord se aflau doi bărbați.

Pilotul era un om destul de tânăr, frumos şi foarte brunet, care îndeplinise o mulțime de misiuni periculoase atât în străinătate cât şi în Statele Unite. Se numea Grimaldi. Altădată lucrase pentru cei care voiau cu orice preț moartea pasagerului său.

Pasagerul era îmbrăcat în negru, purta un combinezon de luptă care amintea de cel folosit de membrii unui comando în misiune de noapte. Acel om singur făcea cât o întreagă grupă. Un pistol automat enorm şi alte arme erau agățate la o centură militară care îi cuprindea şoldurile. Îşi suspendase curele pe umeri ca să poarte la el muniții şi grenade. Îşi înnegrise fața şi mâinile, şi numai ochii se mai puteau ghici în lucirea tabloului de bord, scântei albăstrui în întuneric.

Pilotul aruncă o privire spre pasager şi îşi stăpâni un fior involuntar.

— Sosim, îl anunță el.

Omul în negru aşteptă o clipă, se aplecă lent înainte şi răspunse:

— Perfect. Rezervoarele de stocare sunt drept în fața noastră.

— Bine, zise Grimaldi. Pregăteşte-te. Coborâm fără survol. Un minut şi patruzeci de secunde între aterizare şi sosirea în fața rezervoarelor.

Pasagerul consultă un cronometru.

— Am nevoie de nouăzeci de secunde, Jack. Nouă, zero, exact.

— Bineînțeles. De la aterizare până la oprire, OK.

— Da, mormăi pasagerul. Altfel te vei pomeni în mijlocul unui tir încrucișat.

— M-am prins. Nouă, zero, zise pilotul cu un zâmbet forțat.

Exterminatorul declanșă cronometrul când survolară rezervoarele de stocare apoi începu numărătoarea inversă. Simultan, omul în negru își verifică armamentul. Anclanșă un încărcător nou la PM-ul suspendat de gât. Degetele înnegrite pipăiră centura, asigurându-se de prezența grenadelor și a diferitelor încărcătoare agățate acolo.

Cu cealaltă mână, omul în negru mângâie Auto-Mag 44, armă care, pentru această misiune, fusese încărcată cu alice. Apoi fixă o surdină la țeava pistolului Beretta de 9 mm, la care ținea în mod deosebit, și care îi salvase viața de nenumărate ori.

— Ar fi bine să fie o pistă de pământ bătătorit, murmură el ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși.

Grimaldi rânji nervos.

— Era ultima dată când am trecut pe-aici. Dar n-o să fie totuși ușor.

— Niciodată nu e ușor, zise suspinând omul în negru. Nicăieri nu e ușor.

Ochii îi străluciră brusc, trădând o emoție pe care ar fi dorit s-o păstreze secretă.

— După ce mă lași, încerci să ridici o cortină de praf. Pe urmă o să mă descurc.

Pe urmă...

Grimaldi știa foarte bine cum se gândea Bob Hunter la secundele existenței sale. Ele treceau totdeauna în detrimentul adversarilor Exterminatorului.

Dar de ce trebuia să atace mereu locurile cele mai bine protejate? De ce, Dumnezeule mare!

Grimaldi văzuse ce se petrecuse la Las Vegas. Văzuse totul din tabăra adversarilor.

Văzuse ce se petrecuse în Caraibe: o operațiune care nu era, de fapt, decât o extindere a masacrului de la Las Vegas. Văzuse chiar şi distrugerile pe care le făcuse Hunter la Porto Rico. *Încă o dată fusese de partea celor care pierduseră.*

Ce se va întâmpla *de data asta*? Se înfioră. Dădu imperceptibil din umeri şi alinie botul aparatului cu pista. Mâinile şi mintea se concentrară asupra sarcinii aterizării. Oricum, nu avea altceva ce să facă. Greşit sau nu, se hotărâse să-l ajute pe Bob Hunter. Acum nu mai avea la ce să se gândească.

— Tren de aterizare în poziție, zise el domol.

Hunter îşi desfăcu centura de siguranță şi îi zise:

— Începi să numeri când voi sări.

— Evident.

Evident. De parcă ar fi vorbit de o întâlnire la un păhărel. Totuşi, tipul acela care urma să sară dintr-un avion în mers, avea alte idei în cap. Avea să cadă într-o fortăreață a Mafiei, protejată de cel puțin o duzină de profesionişti şi Dumnezeu ştie câți recruți... Avea intenția să pârjolească acel pământ sau să moară acolo.

Şi de ce?

În ce scop?

Grimaldi considera că era un mod foarte ciudat de petrecere a timpului.

Redresă partea din față a aparatului. Roțile atinseră pământul şi un nor mare de praf se stârni în urma avionului.

— Perdeaua! Domnul e servit! strigă Grimaldi a cărui voce căpătă subit accentele tragi-comice ale bătrânilor mateloți.

Văzu o cabană prost luminată în stânga lui şi câteva siluete de oameni. Terenul se lumină brusc.

Frână ca să întoarcă şi simţi uşa din cealaltă parte a aparatului deschizându-se.

— La fix, Jack! exclamă omul în negru.

— La fix, pe naiba!

Dar omul în negru deja dispăruse. Portiera se închise cu un „clic" metalic.

Jack Grimaldi avu impresia că lăsase Apocalipsa în Texas.

*
* *

Era ceva putred în regatul Texasului.

Hunter ştia foarte bine asta, dar nu ştia exact ce anume strica aerul texan.

Totuşi ştia că un miros puternic emana din locul unde pusese piciorul, în centrul câmpiilor din Texas, acolo unde se înălţau numeroase sonde de extracţie.

Cândva, Klingman Wells fusese una dintre uzinele cele mai înfloritoare. Acum nu mai era. Cu câteva luni înainte, puţurile Klingman încetaseră să mai producă, spre uimirea concurenţilor. Asupra locului se abătuse o inactivitate de-a dreptul misterioasă.

Unii au spus că fata lui Klingman fusese răpită şi că Klingman se izolase în apartamentul său din Dallas. Era ceva foarte ciudat. Arthur Klingman era unul dintre pionierii petrolului din Texas, unul dintre ultimii *independenţi* într-o epocă în care domneau societăţile multinaţionale, o vulpe bătrână a deşertului care nu putea să sufere mirosurile birourilor moderne şi al sălilor de şedinţe.

Iar Bob Hunter nu putea să suporte misterele când acestea ţineau de uneltirile Mafiei. Klingman Wells devenise, fără

nici cea mai mică îndoială, o posesiune a Mafiei. Indiferent care ar fi fost noile activități ale acelui loc, ele erau indiscutabil mult mai interesante decât simpla colectare a barililor de aur negru.

Totuşi, o anchetă minuțioasă nu adusese la nimic concret la cunoştința Exterminatorului; nu ştia nimic despre proiectele Mafiei în Texas.

Ştia totuşi că existau diferite feluri de a obține informații. Dacă discreția şi minuțiozitatea se dovedeau zadarnice, mai exista şi violența. Acesta era scopul operațiunii sale matinale. Atacarea citadelei petroliere ar fi putut să provoace țipete şi urlete de care Hunter ar fi ştiut să profite.

Dacă ar fi putut să audă întrebarea nerostită a lui Grimaldi — *În ce scop?* —, ar fi putut să răspundă: „Ca să ştiu..."

Hunter venise ca să ştie, ca să înțeleagă.

Reperase terenul de nenumărate ori — pe plan — şi îl cunoştea de parcă ar fi trăit ani de zile acolo. Fiecare căbănuță, baracă şi structură îi erau familiare datorită memoriei prodigioase a lui Jack Grimaldi, care îi însoțise deseori pe mahării Mafiei până la acea rafinărie din centrul câmpiilor Texane.

În acel moment, Grimaldi făcea o diversiune cu avionul său. Hunter o luă la fugă ca un nebun în dâra de praf provocată de aparat, cu PM-ul atârnat de umăr şi Beretta în mână. În fața lui auzea strigătele înspăimântate ale gangsterilor încă pe jumătate adormiți, care se pomeneau brusc confruntați cu sosirea inoportună a unui avion neidentificat.

Era o oră ideală, căci orizontul la est nu era luminat decât de o luminozitate cenuşie foarte slabă. Era cel mai bun moment pentru luarea prin surprindere a inamicului, pentru prinderea lui pe picior greşit în timp ce avea garda jos. După o noapte întreagă de veghe, oamenii slăbesc vigilența, se relaxează.

Totuşi, unii — mai ales cei care trebuia să intre în schimb — au început să-şi pună întrebări.

O voce răguşită care nu avea nici urmă de accent texan, se interesă brusc de identitatea avionului.

O altă voce, care venea din aceeaşi parte a pistei în care se afla Hunter, răspunse:

— Cred că e un Cessna... 310... Un bimotor...

— Atunci sunt băieţii din Detroit, îşi dădu cu părerea cel cu vocea răguşită, care păru anxios de data asta. Mă întreb cine e. Cine se ocupă de staţia radio? Nici măcar nu s-au identificat!

Hunter nu slăbise ritmul; se afla aproape în zona de debarcare şi se apropia cu paşi mari de spaţiul luminat de un reflector care era fixat pe acoperişul unei clădiri lungi şi joase, şi ale cărui forme începeau să se detaşeze de cerul negru în ciuda vârtejului de praf.

Fără să ochească, Hunter expedie două gloanţe din arma prevăzută cu surdină. Nimeni nu auzi Beretta, toţi fiind foarte preocupaţi de explozia uimitoare a reflectorului şi de întunericul brusc care urmase.

Exact înainte de a se face întuneric, Hunter zărise în câmpul său vizual redus, o faţă ivindu-se brusc din noapte, care semăna perfect cu tipul gangsterilor newyorkezi.

Acel tip îl reperase pe Hunter, poate că auzie chiar împuşcăturile. Gura i se deschise ca să dea alarma, se aruncă într-o parte, încercă cu stângăcie să scoată un pistol mare cu o ţeavă interminabilă şi să îndrepte acea armă grea spre acea apariţie neagră. Dar lumina se stinse şi soldatul venind din Manhattan se simţi ridicat de jos de o forţă neumană care îl îndoi în două înainte de a-i rupe şira spinării. Se stinse şi el ca reflectorul.

Muri în linişte. Zgomotul înăbuşit al pistolului Beretta şi căderea pe pământul bătătorit.

Un om strigă din cealaltă parte a pistei:

— La dracu! S-a zis cu reflectorul!

Alții comentară cu nervozitate acest fenomen de neînțeles și își trădară pozițiile, astfel încât Hunter ghici prezența a cinci-șase tipi la distanță regulamentară de cealaltă parte a pistei.

Dar erau și alții mai apropiați. O siluetă cenușie se contură brusc în lumina incertă a zorilor lângă Hunter și răcni deodată:

— Hei! Ce mai...

Un glonț de 9 mm îi reteză fraza, îi trecu printre dinți și făcu să-i explodeze partea din spate a capului, care se împrăștie ca o fântână roșie.

Omul muri zgomotos. Cu corpul arcuit spre spate, țipătul său lung din timpul căderii se transformă într-un gâlgâit înspăimântător.

Vocea răgușită din cealaltă parte a pistei întrebă imediat:

— Ce se-ntâmplă acolo?

*

* *

De la sosirea lui în Texas, Jim Tolucci *Woofer* optase pentru cizmele de cowboy care îl făceau mai înalt cu zece centimetri. Cu picioarele goale, Tolucci avea exact un metru și șaizeci de centimetri. Dar cântărea o sută de kilograme — numai mușchi —, iar fața înspăimântătoare a acelui bărbat scurt și solid inspira cea mai mare teamă și cel mai profund respect celor apropiați și subordonaților. Emana din el o violență și o ferocitate pe care nimic n-ar fi putut-o stăvili. Domnul Tolucci era o forță a naturii, o forță rea a naturii!

Tolucci era căpitanul gărzii de la sosirea sa la Klingman Wells. Mexicanii recrutați ca să formeze această gardă îi

ziceau *capitán*, şi acest titlu nu-i displăcea deloc celui care absolvise cu brio şcoala violenţei pe străzile din marile oraşe. Subordonaţii săi imediaţi, soldaţii Mafiei pe care îi adusese cu el, îi ziceau şi ei uneori aşa, folosind acest titlu respectuos — mai ales ca să-i întreţină buna dispoziţie —, dar în sinea lor îl considerau un „animal". Alteori — şi tot în spatele lui —, se vorbea despre el ca „Woofer". Dar totdeauna i se adresau cu „domnule Tolucci".

„Woofer" comisese toate delictele imaginabile, inclusiv câteva asasinate, înainte de a fi recrutat de Mafie la vârsta de douăzeci de ani. Nu era considerat prea deştept, nici măcar de locotenentul care îl „născise", dar nu i se putea nega şiretenia de animal şi nici ferocitatea instinctivă, iar Jim Tolucci îşi făcuse loc în Organizaţie.

Îşi câştigase porecla „Woofer" la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, după ce un adversar deosebit de înverşunat şi prost intenţionat îi „prelucrase" gâtul cu ciob de sticlă. Corzile lui vocale suferiseră foarte rău din pricina acestei intervenţii intempestive iar vocea lui amintea, de atunci, mai curând de lătratul unui câine mare, dezagreabil, a cărui gură ar fi fost plină de pietriş. Nu putea deloc să-şi moduleze vocea, nici să urce sau să coboare tonul, şi fiecare vorbă semăna cu un „lătrat" ameninţător. În plus, când făcea un efort sau ceda nervozităţii, respiraţia îi devenea zgomotoasă şi aproape astmatică.

În acel moment, răsuflarea lui *El Capitán* devenise ameninţătoare iar „lătrăturile" lui se auzeau de la un capăt la celălalt al pistei de aterizare.

— Nu vă ocupaţi de reflector! Aproape că s-a luminat!

Apoi, după un moment:

— Mickey! Ia câţiva *vaqueros* cu tine şi du-te să te interesezi de avion! Tot nu s-a anunţat prin radio? Dar branşaţi odată staţia aia radio, bandă de...

Se opri ca să asculte țipătul gâlgâit care răsunase în întuneric, de cealaltă parte a pistei, lângă gardul dinspre vest.

Tolucci se repezi în direcția muribundului invizibil, se opri imediat, se întoarse şi le strigă tuturor:

— Dar ce se întâmplă aici? Ia vedeți!

Cum nimeni nu se declara voluntar, Tolucci numi trei oameni, le arătă unde să se ducă cu un gest larg al mâinii şi mormăi:

— Plecați!

Atunci se întâmplă ceva ciudat.

Hangarul şi birourile administrative care se aflau exact în spatele lui Tolucci se ridicară brusc de la pământ învăluite în flăcări.

Suflul exploziei îl rostogoli pe căpitanul gărzilor în țărână. Se afla în patru labe, complet năucit şi incapabil să reacționeze, când o a doua explozie — rezervele de benzină din hangar — mătură terenul. O ploaie deasă de picături arzând se abătu asupra pistei.

Dar Tolucci nu avu deloc timp să evalueze importanța acestui eveniment, căci o bucată din clădirea dezagregată se prăbuşi greoi peste el, turtindu-l cu brutalitate în nisipul texan. Totuşi avusese timp — exact înainte de a-şi pierde cunoştința — să zărească în mijlocul flăcărilor infernale un tip înalt îmbrăcat în negru, cu un PM în mână, înaintând cu un pas sigur şi liniştit în mijlocul dezastrului, şi care sporea confuzia şi oroarea trăgând rafală după rafală.

Nu era cu putință!

— Oh, pe toți dracii! murmură Tolucci înainte de a leşina.

*
* *

Ba era cu putință!

Grenada aruncată de Hunter explodase lângă un depozit de benzină, iar a doua deflagrație venise exact la timp. Deocamdată, misiunea era un succes indiscutabil.

Păşi mai departe, trăgând rafale scurte cu PM-ul, semănând moartea la fiecare pas. O scenă demnă de Dante. Un efect care te lăsa cu gura căscată!

Inamicul se clătina în urma loviturilor primite, înfrânt, dezorganizat, traumatizat de acel atac fulgerător. Era cu putinţă!

*
* *

Fata se trezi tresărind, rămase nemişcată câteva secunde şi încercă să înţeleagă ce o trezise din somnolenţă. Aprinse imediat veioza.

— Ia te uită!

O a doua explozie lumină cerul afară, făcând să joace o mulţime de umbre şi lumini pe pereţii încăperii.

Acum se auzeau împuşcături. Rafalele scurte ale unui pistol-mitralieră. Oameni care alergau şi strigau.

S-ar fi zis că totul venea dinspre hangar...

Auzi paşi răsunând în faţa uşii. Voci strigau în spaniolă. Umbre neclare se strecurau prin faţa ferestrelor. Oamenii îşi aruncau vorbe obscene şi se simţea că erau cuprinşi de panică.

Iar împuşcături, dar acum mai aproape, apoi bubuiturile infernale ale unei arme incredibile.

Se ridică, se înfăşură într-o cuvertură subţire ca să-şi ascundă goliciunea, îşi controlă cu mare greutate picioarele tremurătoare şi păşi cu greu până la uşă.

Mintea era lucidă, dar corpul refuza s-o asculte.

Uşa era încuiată cu cheia. Bătu în ea zadarnic preţ de câteva clipe, se întoarse lângă pat, puse uşurel veioza pe parchet şi aruncă noptiera mică în fereastră cu toată forţa ei slabă.

Fereastra se sparse. Masa se lovi de gratiile din spatele geamurilor şi căzu înapoi în cameră, lovind-o peste picioare şi făcând-o să cadă pe spate.

Altă bubuitură răsună lângă fereastra spartă. Cineva țipă de durere, pași răsunară în fața ușii, dar de data asta în sens invers, spre partea din spate a casei.

Fata se ridică. Încercă să se ascundă pudic în cutele cuverturii. În acel moment își dădu seama că era privită pe fereastră.

O față neagră și niște ochi pătrunzători.

Se înfioră, vru să vorbească dar nu mai avea glas.

Apoi, brusc, lângă fereastră nu mai era nimeni. Se întrebă o clipă dacă fusese într-adevăr cineva.

O altă explozie făcu să se cutremure casa și încăperea se umplu de un miros înțepător.

Alte țipete, zgomote de pași, un schimb rapid de împușcături. Apoi nimic.

Se opri în centrul încăperii, clătinându-se, temătoare, protejată doar de cuvertură.

Se uită țintă la ușă sperând într-un miracol. Ușa se deschise brusc, sări din balamale, și apăru un om îmbrăcat în negru care ținea în mână un pistol argintiu enorm, având agățate pe el tot felul de arme și de muniții — avea fața înnegrită —, omul pe care i se păruse că-l vede la fereastră.

Incredibil! Dorise un miracol și se alesese cu un luptător dintr-o trupă de comando. Se întrebă dacă nu cumva visa imaginându-și un film de război englezesc.

Omul în negru i se adresă, iar vocea lui nu era vocea unui englez.

— Ești domnișoara Klingman?

Cuvertura îi alunecă puțin de pe umeri și îi descoperi indiscret sânii.

— Da, răspunse ea.

Dar vocea ei nu-i amintea deloc de cea a lui Judith Klingman. Se strădui să ridice cuvertura și să acționeze în mod inteligent.

— Nu ştiu... Nu... Mi-au luat hainele... M-au drogat... Cine eşti?

— Mă cheamă Hunter. Am venit să te iau de-aici.

Fantastic! Un cavaler venit direct din basme. Un cavaler negru. Fără armură dar cu o privire strălucitoare.

— Mulţumesc, murmură ea.

Cuvertura îi căzu de tot de pe umeri şi fata îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL II

Retragerea a fost terifiantă. Grimaldi imobilizase micul avion la vreo treizeci de metri de ruinele clădirii în flăcări, iar pe pistă ardeau o puzderie de flăcări mici de tot. Întorsese aparatul ca să poată să decoleze în viteză pe o distanță scurtă.

Hunter întârziase, opoziția se organiza. Fusese nevoit să împuşte doi tipi în blugi care se agățaseră de scară, înainte de a putea să urce fata leşinată în brațele pilotului; apoi Grimaldi porni avionul pe pistă, urmărit de gloanțele învinşilor, în timp ce Hunter se ghemuia împreună cu fata între scaune.

Au decolat exact la timp ca să treacă la trei centimetri de culmea gardului. Apoi o sondă se ivise brusc în fața lor şi Grimaldi trase cu brutalitate de manşă ca să evite, doar cu câțiva centimetri, stâlpii de oțel. Viră spre est şi urcă cu rapiditate.

Îşi trecu mâna peste frunte, suspină şi mormăi:

— Rişti prea mult...

Privirea i se opri aproape imediat la fata superbă, goală, pe care Hunter o înfăşurase în cuvertură.

— Dar există şi compensații, adăugă el cu privirea pofticioasă şi rânjind lubric.

Hunter o legă pe fată cu centura de siguranță pe un scaun şi se aşeză pe cel al copilotului şi răsuflă uşurat, eliberându-se de tot ce avea pe el.

Grimaldi păstră tăcerea cât fu în stare; mişca uşor din buze şi se ocupa de instrumentele de bord. Depistă ruta, puse

aparatul pe pilot automat, aprinse o țigară și suflă furios fumul spre prietenul lui.

— Haide, îmi povestești anul ăsta sau nu?

— Am renunțat aproape de țința centrală, răspunse cu o voce egală și aparent fără emoție omul îmbrăcat în negru. Erau acolo civili. Femei, bătrâni. Ba chiar am auzit plânsul unui copil.

— Îmi pare rău, zise Grimaldi pe același ton calm. Nu erau când am fost eu acolo ultima dată.

— Familiile, cei care îi servesc, zise Hunter. Ar fi trebuit să bănuiesc. Mexicanii nu se despart niciodată multă vreme de nevestele lor. Vor să le aibă în ochii lor.

Pilotul trase cu sete din țigară și aruncă o privire peste umăr.

— Cum evaluezi operațiunea?

Hunter dădu ușor din cap reflectând.

— Prea devreme ca să pot spune.

Aprinse și el o țigară, trase de câteva ori și adăugă:

— Nu mă întrebi cine e fata?

— Mi-am zis că o să-mi spui singur când o să ai chef.

— Cred că e Judith Klingman.

— Ce?

— Da. Era încuiată în *hacienda*.

Grimaldi suspină neîncrezător, apoi aruncă o nouă privire în spate.

— În halul ăsta?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Aproape. Când am intrat abia se ținea pe picioare. Mi-a spus că a fost drogată. Nu încape îndoială că era prizonieră.

Grimaldi se uita țintă la tabloul de bord, dar mintea lui era în altă parte.

— L-ai împușcat pe Animal? întrebă el în cele din urmă.

— Nu știu, răspunse cinstit Hunter. L-am auzit în prima fază a operațiunii, pe urmă lucrurile s-au precipitat. A trebuit să fiu activ și n-am putut să verific. Nu știu, Jack.

— Aş fi dormit mai liniştit dacă l-aş fi ştiut mort, zise pilotul Mafiei. Nu e tipul cel mai inteligent din lume, dar are un al şaselea simţ de temut.

— Zău?

— Eşti sigur că e Judith Klingman?

— Da, aşa cred. A dat din cap când am întrebat-o.

— Ei bine...

Grimaldi reflectă un moment, şi în ochii lui se oglindiră toate temerile şi îndoielile sale.

— Asta ar explica multe lucruri, conchise el.

— Da.

— A fost un mare noroc.

— Exact. Dar asta pune şi probleme.

— Ăăă.. Da, adevărat. Înţeleg. OK. Şi acum?

Hunter se uită un moment la vârful incandescent al ţigării.

— Mai întâi, Jack, vreau să te pui la adăpost. Am lăsat un mare număr de supravieţuitori în urma mea. Îmi pare rău, dar asta e situaţia. Poate că au recunoscut avionul. Trebuie ascuns.

— OK. O să-l ascund. Cunosc un tip la New Mexico. Va spune că ţine în păstrare avionul de la data pe care i-o voi spune eu. Să zicem de ieri. Va demonta rapid motoarele, ca pentru o revizie.

— Foarte bine.

— O să meargă. Apoi o să-mi găsesc alt avion şi o să zbor la Dallas. Acolo voi aştepta telefonul tău. OK?

Hunter se gândi. Stinse ţigara şi vocea îi trădă sentimentele:

— Poate c-ar fi mai prudent să mă laşi singur de data asta.

— Nici vorbă, replică imediat Grimaldi. O să-mi găsesc un alibi. Sunt la dispoziţia ta, profită.

— Nu-ţi pot asigura protecţia, Jack. Dacă vor bănui ceva... Ştii ce-ai să păţeşti.

Pilotul se strâmbă.

— Ba bine că nu!

Într-adevăr, ştia foarte bine ce avea să se întâmple. „Băieţii" nu aveau o treabă mai urgentă decât lichidarea lui Bob Hunter. Grimaldi ştia la fel de bine ca Hunter că mafioţii ar fi stat cincisprezece zile ca să-l suprime pe unul de-al lor care venise în ajutor Exterminatorului. L-ar fi făcut să-şi înghită propriile degete după ce i le vor fi tăiat cu un cleşte ruginit. Asta i-ar fi făcut dacă s-ar fi gândit doar un minut că ascundea ceva.

Grimaldi nu era nici măcar un „asociat" ci doar un simplu servitor, un şofer zburător. I-ar fi prăjit părţile sensibile chicotind de plăcere clipă de clipă şi s-ar fi prăpădit de râs la fiecare ţipăt de durere.

Grimaldi se înfioră.

— Poate că ar trebui să renunţi la operaţiunea asta în ansamblul ei, îi sugeră el. Am un presentiment. Statul ăsta e prea mare, prea descoperit. Şi am impresia că sunt în joc interese mult prea mari. Toţi *capi* din Statele Unite au venit aici în ultimele trei luni. Pregătesc o lovitură, o lovitură mare de tot.

— Un motiv în plus să rămân. Ştii foarte bine că nu pot să renunţ.

— Atunci nici eu nu pot să te las baltă.

Hunter schiţă un zâmbet ironic.

— Ba da, bătrâne!

— Şi ce să fac? Şi ce-ai să faci tu? Ai să improvizezi, aşa, de la o secundă la alta?

— Cam asta e tot ce pot să fac, mărturisi Hunter.

— Şi fata?

— Cred că e un început. Dar mai întâi va trebui s-o ducem la un medic. Cunoşti unul?

— Vrei să spui, un medic discret? La mai puţin de o mie şase sute de kilometri, nu.

— Atunci o să găsesc eu unul.

— Crezi că e vorba de o *overdose*?

— Posibil. În orice caz, e o eventualitate ce nu trebuie neglijată. O voi duce la consult. Apoi o să-i pun câteva întrebări.

— Poate că nu ştie nimic... Adică chiar nimic.

— Eu cred că ştie.

— Îţi pui viaţa în joc.

— E un risc zilnic.

Grimaldi râse cu amărăciune. Se uită la instrumentele de bord şi zise:

— Ajungem la Big Springs. Pregăteşte-te.

Minutele următoare trecură în tăcere. Hunter îşi rândui armele şi îmbrăcă haine normale peste combinezonul de luptă.

Fata gemu slab şi mormăi o frază imposibil de înţeles.

Grimaldi examină terenul care defila cu repeziciune sub carlingă şi căută cu privirea micul aeroport care se afla la nord de Big Springs.

Un avion de vânătoare militar trecu la tribord şi făcu semn cu aripile. Grimaldi răspunse.

— Aici e o zonă militară, îi zise el lui Hunter. O voi ocoli. Vom ateriza peste aproximativ trei minute.

— Mai bine patru. Survolează terenul o dată, Jack. Vreau să arunc o privire de la trei sute de metri.

Grimaldi zâmbi. Îi revenise buna dispoziţie.

La urma urmelor, pasagerul său se numea *Bob Hunter*. Era un tip care nu risca. Se gândea şi pe urmă acţiona.

Sferă roşiatică, soarele texan îşi începea ascensiunea la orizont, nepăsător faţă de norii cenuşii care se strângeau deasupra câmpiei. Într-adevăr, era un frumos tablou de vânătoare!

Klingman Wells. Să renunţe?

Italianul mai văzuse şi altele la viaţa lui. Se înfioră imaginându-şi ruinele unei zone atacate doar pe jumătate de Hunter.

Îşi zise că ar fi trebuit cerută şi părerea supravieţuitorilor, şi zâmbi.

— O să fie frumos, sergente, zise el.

— Totdeauna e frumos.

Grimaldi înţelese aluzia. Când eşti hăituit şi ameninţat cu moartea în fiecare clipă, fiecare secundă de amânare devine de o mare frumuseţe.

— Voi fi la Dallas, repetă el înainte de a începe să coboare.

CAPITOLUL III

Joseph Quaso conducea teritoriul texan numai de şase luni dar, în acest timp scurt, el dobândise totuşi o oarecare reputaţie în rândul Mafiei. Era tânăr, dur, energic. Dar, înainte de orice, ştia să-şi folosească mintea.

Quaso făcea parte din noul val al Mafiei; era unul dintre lupii tineri care începeau să vadă că li se ofereau locuri frumoase în cadrul diferitelor Familii. Principalele sale legături erau cu Familia din Detroit. Fratele său mai mare, Anthony Quaso, era consilierul particular al lui Crazy Sal Vincenti, unul dintre membrii cei mai importanţi ai Familiei care controla Meca industriei de automobile.

Locul lui Joseph Quaso în Texas îi fusese acordat de *Commissione*. Texasul era un teritoriu deschis, nu aparţinea unei singure familii şi toţi aveau dreptul să se implanteze acolo. Familia din Detroit îl născise pe tânărul Quaso şi toţi *capi* din *Commissione* îl acceptaseră imediat.

Era o mare responsabilitate. La vârsta de douăzeci şi opt de ani, Joseph Quaso era în mod indiscutabil patronul Texasului. Nu dădea socoteală decât celor din *Commissione*, al căror reprezentant era. Astfel, trebuia să coordoneze eforturile diferitelor familii instalate în Texas, să fie imparţial atunci când izbucneau conflicte de interese şi să vegheze ca fiecare acţiune individuală să servească mai înainte de orice intereselor Mafiei.

În fond, el era Gestapoul.

Ceea ce îl făcea pe Joe Quaso, „Relaxatul", să nu-şi mai încapă în piele de bucurie.

Dispunea de o armată de peste o sută de soldaţi şi de finanţe aproape nelimitate. Dar cel mai mare atu al său era încrederea pe care o aveau în el „bătrânii".

Îşi dirija regatul dintr-o reşedinţă superbă de la periferia Dallas-ului: opt camere pe patru sute de metri pătraţi. Petrecuse multe ore cu decoratorii ca să pună la punct dormitorul unde se afla un pat circular enorm care se rotea în loc, un bar complet şi o instalaţie cvadrifonică la care se adăuga un circuit privat de televiziune cuplat la un sistem video. Datorită acestei aparaturi, Quaso putea să vadă filme porno, unele dintre ele produse chiar de el în perioada de început.

În mod tradiţional, el n-avea dreptul să pună la cale combinaţii care ar fi putut să dăuneze păstoriţilor săi sau intereselor Organizaţiei. Dar asta nu-l împiedicase deloc pe Quaso să organizeze o reţea de call-girls, *Superchicks*, care deservea Dallas şi Fort Worth. Reţeaua era în mod oficial organizaţie de persuasiune; în acest fel, unii înalţi funcţionari şi mari industriaşi se lăsaseră uneori „persuadaţi".

Totuşi, marele şef încasa sume frumoase. *Capi* ştiau asta dar nu erau supăraţi, ceea ce dovedea cât de mult erau „bătrânii" de partea lui.

În plus, operaţiunea *Superchicks* era foarte eficace; o adevărată binefacere pentru comunitate. Cel mai bun mijloc de a obţine cooperarea înalţilor funcţionari era de a-i plăti, dar uneori banii nu erau de ajuns, şi atunci porneau la atac frumoasele texane. Chiar dacă cei mai mari mahări se arătau ingraţi după câteva ore petrecute pe patul circular, exista un alt mijloc de convingere. Li se arăta caseta video pe care fusese înregistrată zbânţuiala lor amoroasă.

Quaso însuşi ceda uneori farmecelor reţelei, şi se spunea că avea totdeauna două-trei fete la îndemână în marele său apartament. Cu toate astea, nu suporta să se culce cu aceeaşi fată două seri la rând, dar putea să se culce cu două-trei în aceeaşi seară, chiar şi simultan.

Nu cunoştea nici un leac mai bun pentru un somn profund.

Nefericitul Animal, Jim Tolucci, îl sună de la Klingman Wells, în zori, după ce Quaso petrecuse una dintre acele nopţi de plăceri multiple. Atitudinea nervoasă şi agitată a lui Tolucci nu aranja deloc lucrurile.

— Ce tot spui acolo, Woofer? se răsti Quaso.

Aruncă o privire spre ceasul deşteptător aflat pe noptieră, mârâi enervat, aruncă cuverturile cu picioarele şi se aşează pe marginea patului.

— Repetă tot ce mi-ai spus, dar calmează-te! Mârâi ca un pekinez; jumătate din cuvinte nici nu le înţeleg. Ştii cât e ceasul?

— Da, domnule, ştiu cât e ceasul, replică Animalul. Dar de calmat nu mă pot calma! Aici e un adevărat infern. Am avut mare baftă că n-am murit. A venit tipul ăla şi...

— Stai! Care tip? Ia-o de la cap.

— V-am spus! Tipul ăla, Hunter! A venit. A aruncat în aer hangarul şi toate birourile. E totul praf şi pulbere... Am avut noroc că am scăpat...

— Cred şi eu, zise Quaso cu o voce încordată.

Luă o ţigară, o aprinse, întrerupse încă o dată un val de cuvinte mârâite şi imposibil de înţeles, apoi ordonă:

— Taci! Taci şi ascultă! Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Tipul e viu sau mort?

— Ce? Care tip?.

— Hunter, idiotule! Nu mi-ai spus adineauri că...

— Da, da, ba da, domnule. Vreo zece băieţi l-au văzut, şi l-am văzut şi eu. A venit pe la...

— Stai, stai! Gura, Woofer! răcni Quaso care începea să înțeleagă, dar nu avea poftă să audă urmarea inevitabilă. Vrei să-mi spui că acest tip, Hunter, a venit la Klingman Wells, că a aruncat totul în aer şi că a plecat bine mersi? A dispărut? A scăpat?

— Da, domnule. A venit cu avionul. Şi a plecat cu avionul. Eu n-am văzut...

— Gura, Woofer! Gura! Ia-o de la capăt.

— ... dar am crezut că era 310 care venea de la Detroit. Şi a luat şi gagica cu el.

— Închide o dată gura, italian nenorocit! Nu reuşesc să înțe... *Ce? Pe cine a luat cu el*?

— Pe fată, domnule. În fine, aşa cred. Căutăm peste tot şi n-o mai găsim...

— *Woofer, a luat-o cu el pe fata lui Klingman*?

— Domnule, aşa se pare. Dar să ştiți că trebuie să dăm de urma acelui avion. Era Cessna ăla...

— Woofer, taci odată pentru totdeauna... Vorbeşti doar când te întreb. Ascultă. Să nu afle nimeni de ceea ce s-a întâmplat. Nu vorbeşti cu nimeni. Îți trimit imediat întăriri şi...

— Dar acum nu mai avem nevoie. Avem nevoie...

— Ți-am spus să nu mai deschizi gura, fir-ar să fie! Mă ocup eu de toate. Stai pe loc, îți trimit o echipă.

Quaso închise brusc, îl sună pe omul lui de încredere şi sări jos din pat. Nu făcuse mai mult de patru paşi spre sala de baie când intră garda sa de corp.

— Da, şefule? întrebă „gorila", ferindu-şi privirea ca să nu-şi vadă şeful gol.

— Sună-l pe tip la Austin, ordonă Quaso. Spune-i că vin imediat. Încearcă mai întâi la el acasă, probabil că încă nu s-a dat jos din pat... Ah! Şi găseşte-mi-l pe tipul care face parte din Comisia de Aviație a aeroportului. Şi anunță-l pe Larry Turbatul. Spune-i că în tot statul e alarmă roşie. Vreau să-şi adune oamenii. Şi sună la apartamentul unde îl ținem pe

Klingman. S-a terminat cu vizitele şi mai ales cu telefoanele. Pe urmă le trezeşti pe fete şi le dai pe uşă afară. Pe urmă ai face bine să-l anunţi pe omul nostru de la primărie. Spune-i că vreau să fie aici în cel mult o jumătate de oră... Apoi... Nu, de asta o să mă ocup chiar eu.

Garda de corp dădu din cap şi se îndreptă spre telefon.

Quaso intră în sala de baie. În timp ce urina, se uită distrat la sex şi murmură:

— Asta a fost...

Se terminase cu vremea bună în Texas; acum trebuia să-şi câştige pâinea.

În realitate, asta ar fi fost o adevărată plăcere. Chiar mai intensă decât trei „fetiţe" în acelaşi timp.

CAPITOLUL IV

Paul Henley terminase vizitarea bolnavilor la Community Memorial Hospital mai devreme ca de obicei. Trecuse pe la recepție, își luase trusa și ieșise în parcare, folosind intrarea de la urgențe.

Închise pe jumătate ochii, contemplând soarele care răsărea și se gândi o clipă la femeia în vârstă care murea în sala cardiacilor, o bătrână care cu siguranță că nu va mai apuca sfârșitul zilei. Suspină și o porni spre mașină.

Erau momente în care Henley își detesta profesiunea de medic. Pierduse doi bolnavi în cursul nopții și acum avea să mai piardă unul. Se gândea la rudele cu care va da ochii, la cei care îl priveau de parcă l-ar fi întrebat: „Dar de ce nu poți să faci nimic?" Era cumplit!

Numai medic să nu fii!

Primul lucru pe care îl învățai când deveneai medic era că nu ești Dumnezeu.

Bandajezi, pansezi, tai, coși la loc, ștergi... Te uiți, mormăi, tușești ușor, prescrii... Și mai ce?

Să stai liniștit lângă muribund și să te uiți la el cum se duce pe lumea cealaltă dacă ăsta era destinul lui?

Erau momente în care doctorul ar fi preferat să fie instalator.

În momentul în care își căuta cheile mașinii în buzunar, medicul văzu apărând un tânăr care îi puse o mână pe umăr.

Mai târziu, Henley își aminti costumul albastru croit pe măsura tânărului și siguranța liniștită a vocii sale, dar în acea clipă nu putea să se gândească la altceva decât la bătrână și la propria lui oboseală. Nu-i plăcu că bărbatul purta ochelari de soare în zori. „De formă", își zise el.

— Ești medic? întrebă bărbatul.

Henley aruncă o privire spre trusa pe care o pusese pe acoperișul mașinii. Prima dată îi veni să spună că nu, apoi, când se întoarse spre tânăr și se văzu în lentilele ochelarilor lui de soare, răspunse:

— Da, ai nevoie de ajutor?

— Nu eu, zise tânărul. O prietenă. Se află aici într-o mașină. Vii cu mine?

Enervarea doctorului se accentuă. „Vino să agiți bagheta magică", părea că-i spune tipul.

— Intrarea la urgențe se află exact în spatele tău, răspunse el. Du-o acolo pe prietena ta. Se vor ocupa de ea.

Bărbatul își scoase ochelarii. Henley clipi surprins de acea privire pătrunzătoare.

— Mă recunoști?

Într-adevăr, îl recunoștea. Acea față ieșită din comun avea ceva familiar... Ziarele... O revistă poate.

Henley scutură din cap.

— Intrarea la urgențe...

— Mă numesc Hunter. Îmi cunoști numele?

— Ar trebui să-ți duci prietena... Ai zis Hunter? *Bineînțeles, bineînțeles*!

Subit neliniștit, doctorul caută o țigară în buzunar, se răzgândi imediat și lăsă mâinile în jos.

— Da, nu-i așa? zise tânărul.

Își puse ochelarii la loc pe nas și îi dădu altă pereche lui Henley. Aceștia erau opaci, cu lentilă groasă, curbați spre tâmple, luând de tot vederea celui care îi purta.

— Pune-i, doctore. E doar o măsură de precauție. N-am să-ți pun un pistol în spate; dar vreau să știi că prietena mea are mare nevoie de un doctor. Vii?

Fără o vorbă, Henley puse ochelarii opaci și întinse brațele. Tânărul îl prinse de ele și îl luă cu el.

Fără să știe de ce, doctorul numără pașii pe care îi făcu. Douăzeci și trei. În timpul acestei deplasări nu schimbară nici o vorbă. Dar în afară de prezența unei mâini pe brațul său, doctorul nu auzi nimic, nici măcar zgomotul altui pas decât pasul său, nici o răsuflare, nici un zgomot de haine.

În cele din urmă auzi o portieră deschizându-se, iar ghidul său îi spuse că era o treaptă destul de sus și că trebuie să fie atent la cap.

Pe urmă, Bob Hunter, omul cel mai căutat din Statele Unite, scoase ochelarii doctorului și îi întinse trusa.

Se aflau într-o camionetă de mărime mijlocie. Lumina era slabă dar suficientă pentru ca Henley să poată distinge o formă lungită sub o cuvertură pe un pat pliant. O fată blondă. Era leșinată. Pe perete, deasupra ei, se afla un întreg arsenal: arme și muniții frumos rânduite. I se păru că zărește țeava unei bazooka sub pat. Pe celălalt perete se puteau vedea alte arme; pe jos zăceau arme și muniții.

Henley deschise trusa și se aplecă lângă pat.

— Nu e destulă lumină, se plânse el.

Hunter aprinse o lampă.

— Nu pot să fac mai mult, zise el. Dar am văzut chirurgi ai armatei demontând apoi montând la loc un om cu mai puțină lumină decât asta.

— Și eu, murmură Henley.

Dădu la o parte cuvertura, luă pulsul tinerei, apoi îi ridică o pleoapă și examină reflexele pupilei.

— Comă ușoară, zise doctorul aruncând o privire spre gazda lui.

— Uşoară?

— Ar trebui dusă la spital.

— Şi ce i-ar face la spital?

— Supraveghere, dezintoxicare. Chestiile de rutină. Apoi tuşeşti şi aştepţi ca Dumnezeu să ia o hotărâre, ca de obicei.

Hunter se uită la el cu o privire plină de răceală.

— Ar trebui făcute teste, adăugă doctorul. Tratamentul ar depinde de teste.

— În ce război ai fost doctore? Vietnam?

— Nu. Coreea. Am fost infirmier în Fleet Marine Force. Mi-am zis că era mai bine decât să duc targa pe un câmp cu mine. Apoi mi-am făcut studiile şi am ajuns aici, după ce am aflat că lumea întreagă e un câmp de mine. Ce te aduce la noi, domnule Hunter?

— Poate că această fată, răspunse bărbatul înalt privind la fata blondă. Spitalizarea ar echivala cu moartea ei, doctore. Am scos-o din ghearele diavolului şi în acest moment este căutată. Se va încerca recuperarea ei. Trebuie luată o decizie rapidă.

— E o prietenă? întrebă doctorul.

— N-am mai văzut-o niciodată până azi dimineaţă. Am găsit-o aşa, dar nu vreau s-o las în starea asta.

— Aş vrea să aprind o ţigară, zise doctorul cu o voce domoală.

— Aprinde-o.

— Nu ştiam dacă se poate. Mă refer la muniţii...

— Aprinde-o, repetă Hunter. Nu e nici un risc.

Henley aprinse o ţigară, se uită la avertismentul de pe pachet şi murmură:

— Toţi murim într-o zi.

Apoi se adresă lui Hunter:

— Nu ştiu ce faci în Texas, domnule, dar pot să-ţi garantez că în altă parte ai fi într-o situaţie mai bună. FBI-ul

şi poliţia statului ţi-au lipit portretul pe toate zidurile, şi te asigur că seamănă foarte bine. Au trimis unul chiar şi la cabinetul meu şi am văzut altul la recepţia spitalului.

— După cum bine ai spus, doctore, lumea întreagă e un câmp de mine.

Doctorul dădu din umeri.

— Din nefericire. Deci...

— Să ne imaginăm că suntem în Coreea, la cincisprezece kilometri de infirmerie. Nu ne putem mişca din cauza tirului inamicului care ne înconjoară. Ce facem pentru bolnava noastră?

Doctorul suspină. Luă o mică lanternă medicală şi examină braţele fetei, apoi suspină încă o dată.

— Se injectează singură.

— Nu, cred că alţii i-au făcut-o. Era prizonieră, încuiată într-o cameră.

— Nu ştii ce drog au folosit?

Hunter scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, dar cred că voiau s-o facă să nu poată vorbi.

Henley luă o seringă din trusă.

— Trebuie să ai încredere în mine, domnule Hunter, cel puţin vreo zece minute. Trebuie să fac o analiză a sângelui, altfel nu-i pot prescrie nimic.

Simţi privirea aceea rece fixându-l cu insistenţă; tăcerea se prelungi. Trase din ţigară.

— OK, zise Hunter, dar n-aş putea avea încredere nici în propria mea mamă. Te voi însoţi şi te voi supraveghea clipă de clipă.

— Bine.

Henley recoltă sânge, examină din nou ochii fetei şi se întoarse spre portieră.

Hunter îi întinse ochelarii opaci.

— Siguranța, îi explică el laconic.

Henley dădu din cap, își puse ochelarii, deschise portiera, coborî încet din camionetă și așteptă brațul ghidului.

După douăzeci de pași — acum nu-i mai număra —, Hunter îi scoase ochelarii și începu să meargă mai repede.

Intrară în spital umăr la umăr și se duseră imediat la laboratorul care era pustiu la acea oră. Hunter stătu nemișcat și se uită fix la doctor în timp ce acesta făcea examenele necesare.

După zece minute, Hunter luă rețeta pe care i-o întindea Henley, îi mulțumi și băgă în buzunar medicamentele.

Henley făcu un mic gest prin care voia să spună că nu era nevoie să-i mulțumească.

— Firește, voi face o declarație, zise el. Dar voi avea nevoie de vreo zece minute ca să-mi dau seama că e ceva anormal în felul în care te comporți, alte cinci sau șase minute până când voi găsi numărul de telefon și voi anunța poliția. Nu înțeleg ce faci, domnule Hunter, dar nici ce fac eu nu înțeleg prea bine. Îți urez noroc.

Bărbatul înalt îi zâmbi; răceala dispăru și ochii se luminară de o căldură incredibilă.

— Și dumitale, doctore.

Se întoarse brusc.

— Domnule Hunter! îl strigă domol Henley. Pe rețetă vei găsi un număr de telefon. Să zicem că e vorba de un post medical și că infirmierul de serviciu se va deranja dacă e nevoie.

Hunter îl privi din nou cu recunoștință, apoi dispăru pe culoarul spitalului.

Doctorul nu fu deloc surprins să constate că depresia lui dispăruse în același timp.

— De ce-am venit aici? se întrebă el.

Se așeză pe un taburet și își privi mâinile, niște mâini de om.

Liniştit în privinţa raţiunii sale de a fi, Henley se întoarse la recepţie, semnă registrul de prezenţă şi plecă s-o vadă pe bătrâna din sala cardiacilor.

CAPITOLUL V

Hunter își stabilise tabăra într-un Holiday Inn pe drumul 20, între Big Springs și Abilene. Închiriase acolo o cameră cu câteva zile în urmă, înainte de a întreprinde acțiunea de recunoaștere a teritoriului texan.

Sosi acolo la volanul Fordului Econoline, pe care îl deghizase cu inscripțiile firmei unei societăți petroliere fantomă, exact la timp ca să scape de controlul unui baraj rutier pe care polițiștii îl instalau pe drumul din interiorul statului.

Motelul se afla la câteva sute de metri de baraj.

Bineînțeles, Hunter prevăzuse necazurile pe care avea să i le aducă fata, dar nu se așteptase ca polițiștii să se miște atât de repede.

Trase camioneta în fața ușii camerei sale de la parter, trecu prin holul de la recepție și intră în micul restaurant.

Cumpără cafea caldă și câteva prăjituri daneze, după care se duse în camera lui. Apoi o aduse și pe fată, acoperită din cap până în picioare de cuvertură, purtând-o pe umăr ca pe un sac plin cu haine murdare.

Nimeni nu-l remarcă, pentru că nu era nimeni acolo la acea oră. Cei care se sculau de dimineață plecaseră deja, iar ceilalți clienți ai motelului dormeau liniștiți în camerele lor sau luau micul dejun în restaurant; femeile care făceau curățenie nu apăruseră încă.

Aşeză fata pe pat, puse la uşă tăblița *Do not disturb*, apoi mişcă camioneta din loc şi o gară în fundul parcării, într-un loc descoperit de unde putea să fie foarte bine văzută din cameră.

Doctorul îl asigurase că totul va fi bine. Drogul folosit era un simplu sedativ. Hunter trebuia s-o lase să doarmă. Medicamentele date de doctor erau doar vitamine şi pilule împotriva senzației de greață.

Dar Exterminatorul nu avea intenția de a o lăsa să doarmă pe Judith Klingman; nici el şi nici ea nu aveau timp.

Se întoarse în cameră, îşi scoase combinezonul, păstrându-şi doar slipul. O acoperi pe fată cu un prosop pe care i-l legă în jurul şoldurilor, apoi o duse în sala de baie unde o ținu cât putu de confortabil sub jetul călduț al duşului, în timp ce îi vorbea cu blândețe şi o bătea uşor pe obraji.

O scoase de sub duş imediat ce începu să-şi revină şi o lungi udă pe mocheta camerei. Începu s-o maseze cu ajutorul unui prosop, frecându-i energic tot corpul, de la degetele picioarelor şi până la gât, vorbindu-i continuu pe un ton liniştitor.

Pielea fetei devenise roz şi începuse să se înfioare când Hunter luă un prosop uscat ca să continue tratamentul. Fata îşi căpătă subit cunoştința, se zbătu, dădu din mâini şi din picioare, cu ochii mari, speriată.

Se pregătea să-i pună mâna la gură ca să nu țipe, dar fata încă nu-şi recăpătase vocea şi Hunter profită ca să-i spună cu o blândețe plină de fermitate:

— Liniştește-te! Nu te mai zbate, domnişoară Klingman. Nu sunt duşmanul tău.

Fata se lăsă să cadă pe mochetă, gâfâind, uitându-se la el cu o privire rătăcită.

— Ce... Ce fa... faci? şopti ea cu o voce răguşită.

— În ciuda aparențelor, încerc să te pun pe picioare, îi răspunse Hunter zâmbindu-i.

O acoperi cu prosopul.

— Ai fost leşinată. Încercam să te fac să-ţi recapeţi cunoştinţa.

Era superbă; cu picioare fine şi foarte lungi, coapse cu pielea catifelată, un pântece tare şi rotunjit, nişte sâni agresivi ca două obuze. Dar Hunter era impresionat cel mai mult de faţa ei, iar ochii ei limpezi şi profunzi îl făcură să devină conştient de propria lui indecenţă.

O părăsi, se duse în sala de baie, luă alt prosop, şi-l prinse la mijloc şi aprinse o ţigară.

Când se uită din nou la ea, fata se ridicase pe jumătate şi ţinea prosopul sub bărbie privindu-l cu o curiozitate vădită.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Carne vie.

El râse.

— Sper că nu ţi-am smuls pielea. A trebuit... ăăă...

— Da, înţeleg. Mulţumesc.

Avea o voce plăcută, în ciuda efectului drogului; un accent texan cu intonaţii sudiste.

— Am cafea şi prăjituri, zise el. Şi dacă ai greţuri, am şi pilule împotriva lor.

— Aş bea o cafea.

Fata nu-şi luase ochii de la el.

Hunter căută două ceşti, turnă cafeaua, apoi aduse alt prosop din sala de baie şi i-l aruncă.

— Gata. Un costum din două bucăţi, asta e tot ce-ţi pot oferi. Asta sau nimic.

— Am fost îmbuibată cu nimicuri în ultima vreme, replică fata.

Avea deci umor; cu atât mai bine, ăsta era cel mai bun remediu.

Îi întoarse spatele ca să-i dea o şansă să se îmbrace, dar fu nevoit să se întoarcă imediat şi s-o prindă când fata se poticni

gata să cadă. O ținu un moment, în picioare dar nesigură pe ea, și îi înnodă chiar el prosoapele.

Ea îi zâmbi nesigur și murmură:

— Știi, pudoarea acum... E cam inutilă, nu?

— Nu, nu cred.

O duse lângă mobila de toaletă de care se sprijini.

— Stai în picioare și amețeala o să-ți treacă, o sfătui el.

Făcu un oarecare efort ca să se uite fix la combinezonul negru și la Beretta pe care Hunter la pusese pe pat.

— Deci nu a fost un vis.

— Poftim?

— Credeam că am visat. Cavalerul negru. Nu a fost un vis.

Hunter înțelese doar pe jumătate.

— Te-am scos de la Klingman Wells, îi explică el.

— Da. Mulțumesc.

Hunter îi ținu ceașca de cafea lângă buze și fata gustă. Apoi începu să bea cu înghițituri dese, ținându-și singură ceașca, observându-l pe deasupra cești cu ochii ei mari și luminoși.

— Când camera nu se va mai învârti, încearcă să faci câțiva pași, îi zise el.

— Nu ești polițist, nu-i așa?

— Sunt Bob Hunter.

— *Ce?*

Puse ceașca cu stângăcie pe farfuriuță, merse clătinându-se până la pat și se trânti pe el. Apoi se ridică imediat ca să facă turul camerei mergând în zig-zag.

— Începe să fie mai bine, zise ea.

— Ești rezistentă, remarcă Hunter.

— Și tu. Ar fi trebuit să bănuiesc — mi-aș fi dat seama de asta dacă aș fi fost într-o stare normală — de cum te-am văzut venind. Ți-am urmărit cariera de la început. Ești un om foarte cunoscut.

— Foarte căutat, mai exact.

— Nu, cunoscut. Mulți oameni sunt de partea ta, domnule Hun... Auzi, nu pot să-ți spun domnule. La urma urmelor, am făcut duș împreună.

Părea din nou în dificultate, cu privirea în gol.

— Te grăbești, sari peste etape, domnișoară Klingman, îi zise Hunter. Liniștește-te și mai bea puțină cafea.

— Dar îmi dai voie să-ți spun Bob?

— Așa mă cheamă. Haide, mai bea cafea.

Ea merse legănându-se până la mobila de toaletă și Hunter o sprijini în timp ce fata bea a doua ceașcă de cafea.

Judit se uita tot timpul la el. Hunter îi zâmbi. Zâmbi și ea bând în continuare, ca o fetiță care vrea să facă mai multe lucruri în același timp.

Între două înghițituri îi zise:

— Încântată.

— Și eu.

— Mă așteptam să vină cineva să mă scape, dar nu m-am așteptat deloc ca acela să fii tu.

— De cât timp ești acolo? întrebă Hunter.

— Ei bine, de... În ce zi suntem?

Hunter îi spuse.

Privirea ei deveni o clipă tern apoi se lumină din nou.

— Nu mă mir că mi s-a părut foarte mult.

Hunter avea o admirație crescândă pentru fată.

— Cred că... În urmă cu o săptămână au început să-mi facă injecții. Aproape că reușisem să evadez. Erau furioși. Mi-au luat toate hainele și m-au încuiat în dormitor. Apoi au început injecțiile. De fiecare dată când începeam să-mi revin, pac! Seringa! Aveam impresia că îmbătrânesc. Poate că am și îmbătrânit.

Se aplecă lângă oglindă, se strâmbă și zise:

— Da. Am îmbătrânit. Ah, ticăloșii!

Hunter începu să râdă.

— Nu, eşti foarte frumoasă. Dar vrei să spui că nu erai acolo decât de o săptămână?

— Nu, nu. Sunt acolo din luna ianuarie. Am stat tot timpul închisă în casa aceea. Îţi dai seama? Aici, în mijlocul Statelor Unite, în inima Texasului! Era de necrezut! La început n-am vrut să cred că e posibil, apoi a trebuit să accept, asta era realitatea.

— De ce te ţineau închisă?

— Nu ştii?

— Nu, de asta te şi întreb.

Ochii ei deveniră bănuitori.

— Nu ştiu.

— Nu te cred, replică Hunter.

— Se spune că, în realitate, lucrezi pentru guvern.

— E inexact.

— Unii cred asta. Aşa că ar fi mai bine să-mi ţin gura. Deocamdată.

— Dimpotrivă, domnişoară Klingman, zise Hunter. Ai face mai bine să vorbeşti. Te găseşti într-o situaţie periculoasă. Singurul motiv pentru care te afli în viaţă este faptul că Mafia crede că poate să aibă un avantaj din asta. Ei...

— Mafia! exclamă fata neîncrezătoare.

Hunter se uită fix la ea.

— Dar cine credeai? Tipii ăştia nu glumesc, sunt serioşi. Faptul că eşti din nou în libertate îi supără tare mult. Ar putea să ia hotărârea să te lichideze.

Fata încă nu reuşise să asimileze prima parte a argumentului lui Hunter.

— Mafia...

Făcuse ochii mari şi părea înspăimântată.

Hunter ştia că nu juca teatru pentru că încă mai era sub efectul drogului.

— Am crezut că știai, zise el.

— Ce i-au făcut tatălui meu?

— În urmă cu vreo douăsprezece ore se afla la Dallas și era foarte bine.

— De unde știi?

— Știu. Dar trebuie să știu mai mult. Am nevoie de ajutorul tău, domnișoară Klingman, așa cum o floare are nevoie de lumină.

Ea îi întinse ceașca goală.

— Plinul, zise ea.

Hunter știu atunci că fata abia începea să-și dea seama de situația în care se afla și că încerca să reacționeze.

— Mă ajuți, nu? întrebă el.

— Să te *ajut*? zise ea. Dacă ar trebui, te-aș duce în spinare până la Dallas.

Hunter nu se îndoi o secundă de sinceritatea ei și își dădu seama că fata va avea ocazia s-o dovedească imediat căci parcarea tocmai fusese invadată de forțele de ordine.

CAPITOLUL VI

Judith Klingman se trânti pe pat şi se strecură în aşternut, dădu jos de pe ea prosoapele şi le aruncă lui Hunter care le aruncă la rândul lui în sala de baie, înainte de a pune la punct mica lui înscenare.

Hunter devenise maestru în arta camuflajului şi cunoştea toate trucurile ca să treacă neobservat sau să pară o persoană neînsemnată.

Puse două perne sub capul fetei, o ridică puţin şi aranjă cuverturile ca să-i acopere pieptul generos.

În fine, îi puse o prăjitură în mână, îi ordonă să muşte din ea, şi se duse în sala de baie cu combinezonul şi Beretta ca să le ascundă.

Se băgă rapid sub duş, apoi îşi acoperi faţa cu cremă de ras. Îşi puse un prosop pe umeri şi altul în jurul şoldurilor, dădu drumul la apa caldă de la chiuvetă şi aşteptă cu răbdare sosirea poliţiei.

Îşi pusese de două ori spumă de ras pe faţă şi Judith ronţăise jumătate de prăjitură când poliţiştii bătură la uşă.

Hunter îşi schimbă poziţia, îşi aplecă umerii, făcu cu ochiul fetei, trecu prin faţa patului şi se apropie de intrare.

Fata părea speriată. Hunter murmură:

— Fii calmă, vorbeşte cât mai puţin posibil şi bazează-te pe ceea ce voi fi spus deja.

Fata dădu afirmativ din cap.

Îi lăsă pe polițiști să mai bată încă o dată, apoi strigă cu o voce nepoliticoasă:

— Ce! N-am sunat. N-avem nevoie de nimic. Parcă e o plăcuță la ușă! Nu puteți să citiți?

Îi răspunse o voce politicoasă cu accent texan:

— Poliția, domnule. Deschideți ușa, vă rog.

Hunter așteptă câteva secunde, descuie ușa și o deschise încet până la limita micului lanț de securitate.

— N-am chemat poliția, bombăni el privind prin deschizătură. De unde știu eu că...

Întâlni o privire tulburată. Jenat, aproape rușinat, groom-ul în uniformă stătea în fața lui.

— Sunt oamenii de la biroul șerifului, domnule. Îmi pare rău. E o verificare de rutină. Poliția vă cere să cooperați.

Hunter mârâi indispus, închise ușa, desfăcu micul lanț de siguranță, deschise larg ușa și făcu un pas înapoi.

Polițiștii înarmați cu puști dădeau târcoale prin parcare și examinau vehiculele aflate acolo. Groom-ul era încadrat de doi coloși îmbrăcați în uniforme kaki impecabile, încălțați cu cizme bine lustruite și purtând pe cap pălării de cow boy. Aveau cămășile pline de medalii și insigne. Expresia de pe fața lor era la fel de dezolată ca și cea a groom-ului.

Hunter îi primi dozându-și admirabil enervarea și dorința de a le fi pe plac.

— Nevasta mea e încă în pat, mormăi el. Ce s-a întâmplat?

Groom-ul se cufundă în citirea fișelor de la recepție, iar unul dintre tinerii adjuncți zise:

— Am aflat că un criminal periculos se află în comitat, domnule. Trebuie să controlăm toate locurile publice. Ne pare rău că v-am deranjat dar... Știți cum se întâmplă, trebuie neapărat să verificăm.

Cei doi adjuncți intrară în cameră, lăsându-l afară pe groom care își studia în continuare fișele.

Hunter deplânse în sinea lui felul în care acționau. Stăteau în cadrul ușii, nemișcați, luminați din spate; niște ținte foarte bune pentru un criminal periculos care ar fi vrut să-i „radă".

Hunter aprinse plafoniera și făcu un gest larg ca să indice întinderea camerei.

— Controlați, zise el.

Ochii adjuncților se îndreptaseră în mod automat spre Judith, în mod vizibil goală sub cuvertură, dar se uitară repede în altă parte.

Unul dintre ei se duse în sala de baie și murmură niște scuze vagi pentru doamna care se află în pat. Celălalt se uita pe fișa pe care Hunter o completase cu câteva zile în urmă când închiriase camera.

— Numele dumneavoastră, domnule? zise el.

— Edwards, răspunse Hunter. Vreți să-mi vedeți actele?

— Nu, domnule. Mașina Porsche garată în față e a dumneavoastră?

— În proporție de o treime e a mea și în proporție de două treimi aparține cunoscutei Cotton State Bank.

Adjunctul îi zâmbi amuzat.

— Da, domnule. Vă amintiți cumva de numărul de înmatriculare?

Hunter i-l spuse apoi adăugă:

— Nu l-am scris pe fișă?

— Ba da, ba da. Verific, atâta tot. Nu ați notat prezența soției dumneavoastră, domnule Edwards.

— Nu?

Hunter dădu din cap.

— Am fost foarte multă vreme celibatar. Mi-a scăpat.

— Da, domnule.

Adjunctul aruncă o privire rapidă spre pat. Judith era bosumflată și se uita cu o privire plină de ură la prăjitura mâncată pe jumătate.

Primul adjunct ieşi din sala de baie plină de aburi, se uită o clipă la Hunter în trecere şi ieşi din cameră.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Edwards, zise celălalt, şi vă mulţumesc că aţi fost atât de înţelegător.

O salută pe Judith cu o mică mişcare a capului.

— Doamnă Edwards.

Se opri în prag şi aruncă o ultimă privire spre pat.

— Ăăă... Aşa e legea, domnule. Toţi clienţii unui hotel trebuie să figureze pe fişa de înregistrare.

Hunter îi zâmbi şi simţi cum crapă stratul de spumă aplicat pe obraji.

— Voi trece pe la recepţie ca să rezolv problema, îi propuse el tânărului adjunct.

Acesta duse două degete la pălărie şi ieşi şi el.

Hunter închise uşa, se întoarse şi îi zâmbi fetei.

Ea suspină prelung uşurată.

— Uf! Incredibil cât e de uşor, zise ea. Prefer totuşi suspansul la cinematograf.

— Ţi s-a părut uşor fiindcă a mers, explică Hunter. Un cuvânt greşit, o eroare de text şi cerul mi s-ar fi prăbuşit în cap. Ai fost formidabilă, dar suspansul e abia la început.

După cinci minute era îmbrăcat şi avea Beretta la subsuoară ca de obicei.

Fata era tot în pat, goală sub cuverturi, cu capul pe cele două perne date de Hunter, cu prăjitura în mână, cu ochii ţintă la el.

— Eşti un personaj ciudat, Bob. Mai întâi dai impresia unui om tandru, iar în secunda următoare, cea a unui ucigaş implacabil. Pariez că acum pleci după cineva.

— Exact.

— Şi eu? întrebă ea cu o voce de fetiţă speriată.

— Asta depinde de tine, răspunse Hunter. Nu ţi-ai revenit destul ca să pleci şi oricum nu ai haine. Nu prea te văd

plimbându-te doar cu un prosop pe tine. După părerea mea, ai de ales între trei soluții posibile. Să telefonezi poliției ca să le spui ce s-a întâmplat și să ceri protecție. Sau să iei legătura cu tatăl tău, ceea ce îi va alerta pe oamenii care îl țin prizonier, și să ajungi iar în mâinile lor. De altfel, chiar dacă vei telefona poliției, sunt toate șansele ca Mafia să te prindă din nou.

— Și a treia soluție? întrebă fata.

— E cea mai dificilă, cea mai periculoasă. Să cooperezi cu mine, Judith. Va trebui să-mi spui tot ce știi, apoi să aștepți aici răbdătoare ca să-ți găsesc un loc sigur în altă parte. Evident, există posibilitatea ca să nu mă mai întorc, pot să fiu lichidat în orice moment. Alegerea îți aparține.

Ea îi zâmbi, neliniștită și palidă la față.

— Tu, Bob, zise ea cu o voce plină de hotărâre.

Hunter întoarse un scaun, se așeză călare pe el și se uită țintă la fată.

— Bine ai venit la bord, Judith. Îți dau cinci minute ca să-mi povestești totul în detaliu.

Avu nevoie de mai mult de cinci minute ca să-i dezvăluie totul. Uneori se bâlbâi, alteori plânse.

Dar când părăsi camera de la Holiday Inn, Hunter știa în sfârșit ce avea de făcut; și mai știa și ce voia Mafia în Texas, și asta era foarte, foarte îngrijorător.

Cosa Nostra se implanta în Texas în scopul de a domina întreaga lume.

CAPITOLUL VII

În parcare încă mai erau câțiva adjuncți ai șerifului care examinau fără entuziasm vehiculele. Hunter constată că vehiculul său, camioneta Ford, nu atrăsese în mod deosebit atenția, dar nu riscă să se aventureze prea aproape.

Urcă în Porsche și părăsi lent parcarea.

Barajul încă mai era instalat pe drum, dar traficul curgea liniștit în ritm scăzut. Polițiștii aruncau o privire în mașini, îi fixau o clipă pe cei de la volan, apoi le făceau un semn să treacă fără să-i oprească. Văzând acest lucru, Hunter ajunse la concluzia că autoritățile nu credeau în mod serios că Exterminatorul se afla prin părțile locului.

Pe de altă parte, Texasul era un teritoriu enorm, și nu dispunea de un efectiv polițienesc suficient; armă cu două tăișuri care, deocamdată, făcea jocul lui Hunter.

Zâmbi imaginii sale în oglinda retrovizoare și se opri lângă o cabină telefonică dintr-o stație de benzină. Centralista sună numărul din Massachusetts pe care îl ceruse Hunter pentru o convorbire cu taxă inversă.

Telefonul sună de trei ori, după care se auzi o voce familiară și centralista spuse:

— Un telefon cu taxă inversă din partea domnului Al La Mancha. Acceptați?

— Ați greșit numărul, domnișoară, i se răspunse. Nu cunosc nici un La Mancha.

Centralista verifică numărul, îşi ceru scuze, întrerupse convorbirea şi îl întrebă pe Hunter:

— Nu vreţi să vedeţi dacă nu e vorba de alt număr, domnule?

— Da, bineînţeles. Voi suna mai târziu.

Hunter se îndreptă spre garaj, puse o monedă într-un distribuitor şi obţinu un pahar de plastic cu cafea, flecări câteva minute cu mecanicul, schimbă ca să aibă multe monede şi se întoarse la cabina telefonică exact la cinci minute după ce o părăsise.

De data asta formă el însuşi un număr din Massachusetts, aşteptă calm soneria şi puse multe monede în aparat.

Aceeaşi voce, puţin cam gâfâită, îi răspunse aproape imediat.

— Da, ce, sunt aici.

— Sunt La Mancha.

— Serios? Păi, să ştii că nu mă aşteptam să fie Alice în Ţara Minunilor, zise ironic Leo Turin.

Turrin era un *sotto capo* din Massachusetts şi în acelaşi timp un agent federal, şi cel mai bun prieten al lui Hunter. Trei ocupaţii la fel de periculoase.

Hunter începu să râdă.

— Leo, ori îmbătrâneşti, ori faci un ocol din ce în ce mai mare înainte de a intra în cabină.

— Şi una, şi alta, replică Turin cu o voce înţepată. Îl rog pe bunul Dumnezeu să nu mă suni cumva din Texas.

— Cum ai ghicit?

— Oh, la dracu! Atunci înseamnă că e adevărat? Sergente, şterge-o repede de-acolo!

— Nici vorbă, Leo. Am prea mult vânat în bătaia puştii. E plin de tipi care...

— Ştiu, ştiu, dar stai şi ascultă. Texasul este atât de important încât nici eu nu ştiam nimic până acum trei

săptămâni. Tu cum ai aflat ce-ai aflat? Brognola a început să se amestece în treaba asta doar de zece zile şi tot nu a găsit încă adevărata pistă.

Harold Brognola, un înalt funcţionar din cadrul Departamentului Justiţiei, era uneori aliatul ocult al lui Hunter, alteori duşmanul său declarat. Se ocupa în mod special de crima organizată, de unde şi interesul faţă de activitatea lui Hunter. Avuseseră deseori de-a face unul cu celălalt, când ca adversari, când ca asociaţi.

— Dar ai auzit deja zvonuri, Leo?

— Suşoteli, apoi de câteva zile răcnete. Brigada anti-Hunter a fost pusă pe picior de război şi...

— Stai, stai. Ce? Brigada anti-Hunter?

— Noii vânători de scalp care au luat locul Taliferilor. Trebuia să afli noutăţile. E vorba de o echipă formată de curând, sub ordinele unui anume Lileo. Tipii...

— Pe ăsta nu-l cunosc.

— Un lup tânăr din New Orleans, îi explică Turrin. Un ucigaş după câte am auzit. Echipa lui este implantată în toată ţara, cu posturi de luptă în toate marile oraşe. Acest Lileo şi-a stabilit cartierul general la San Louis. E o organizaţie care seamănă cu o pânză de păianjen; toate echipele sunt gata de convergenţă imediat ce prezenţa ta este semnalată într-un sector. Asta e singura lor raţiune de a exista. În acest moment se îndreaptă cu toţii spre Texas.

— E logic, răspunse Hunter.

Vocea lui îşi pierduse toată jovialitatea, devenind sinistră.

— Un duşman în plus, zise el. Dar de data asta nu lupt în defensivă, Leo.

— Poate că va trebui totuşi s-o faci.

— Nu. Asta doar micşorează timpul pe care mi-l acordasem. Aveam de gând să stau o zi-două în plus.

— Nici vorbă, sergente. Dacă trebuie neapărat să loveşti, fă-o şi şterge-o. Ia-ţi picioarele la spinare. Nu le da tipilor ăstora ocazia să te împresoare.

— Am nevoie rapid de câteva informații.

Hunter auzi un suspin ostenit.

— Te afli într-o zonă Top Security, Bob.

— Îmi dau foarte bine seama de asta. Leo... e din nou vorba de marea lovitură, dar de data asta e și mai rău. Vor să supună tot Texasul.

— Să-l supună?

— Da, tot Texasul. Cel puțin centrii nervoși.

Agentul federal nu-și putu reține râsetul.

— Mi se pare că e cam exagerat. E o bucată prea mare ca să fie înghițită, zise el ironic. Tot Texasul?

— Aproape. Politica, economia etc.

— Au făcut progrese de la Lansky.

— E ceva cu mult mai important decât tot ce întreprinsese Lansky, zise Hunter. E o coaliție. Creier, bani și mușchi!

— Operațiunea Canibalul.

— Da, dar ceva mare de tot. Sunt în joc interese internaționale.

— Ăsta e romantism..., mormăi Turrin.

— Ai și tu dreptate. Din întâmplare, le-am descoperit o șmecherie, dar am impresia că activează în mai multe direcții în același timp. Atuul major e petrolul.

— Ce?

— Petrolul, aurul negru, porcăria care face lumea să se învârtească.

— Sunt nebuni! Nu pot spera să controleze petrolul internațional! E ridicol! E...

— Ridicol? Firește. Poate că din cauza asta ar putea să funcționeze. La început am avut și eu aceeași reacție ca tine, apoi însă mi-am dat seama că oamenii s-ar putea trezi într-o dimineață și ar fi obligați să coopereze cu Mafia ca să-și poată încălzi casa sau să meargă cu mașina. Sau să facă uzinele să funcționeze. Posibilitățile sunt nelimitate.

— Îngrozitor!

— Da, Leo, e îngrozitor. Ba chiar e greu de crezut, dar au şi început treaba. Au absorbit o societate petrolieră independentă, Klingman, şi...

— Am auzit. E... Ce este exact?

— Începutul sfârşitului. Trebuie să-mi poţi spune până unde se întinde răul. Ascultă-mă bine, nu vreau să fiu nevoit să mă repet. Trebuie să-mi încep campania. În urmă cu trei luni, Klingman Petroleum mergea trăznet, nu puteai să găseşti de cumpărat nici măcar o singură acţiune. Acum această societate este falimentară, nimeni nu mai poate să scape de acţiunile ei. Aproape că le dai pe gratis, şi chiar şi aşa... Societatea Klingman a fost absorbită de o societate din Delaware, parcă International Bankers Holding Corporation. E un front pentru Mafia. Unul dintre directori este un fel de şeic sau sultan din Orientul Mijlociu. Cred că...

— Stai, asta devine *O mie şi una de nopţi*. Cum ai aflat?

— Lasă-mă să termin, Leo. N-am prea mult timp. Te priveşte dacă mă crezi sau nu, dar cel puţin ascultă.

— OK, OK.

— Sursa mea nu şi-a putut aminti numele arabului, dar mi-a spus că era un domn foarte cunoscut de către cei de la Externe. E un radical care nu a fost niciodată de acord cu ideea unităţii arabe. După toate aparenţele, are propriile sale idei despre o mulţime de lucruri. În orice caz, s-a asociat cu nişte tipi ciudaţi. Va fi cu siguranţă lichidat până la sfârşitul acestei poveşti. Sunt amestecate mediile franceze şi italiene, dacă ne luăm după numele directorilor IBH-ului. Sunt reprezentanţi şi din Bahamas. Verificarea trebuie s-o faci tu.

— Bob, e o chestie smintită, e... Bine, bine, continuă.

— Cam asta ar fi tot, doar că sursa mea spune că puţurile de la Klingman Wells funcţionează în continuare din plin deşi rapoartele oficiale spun contrariul. Tare mult aş vrea să ştiu ce

fac cu tot acest petrol brut. Unde e stocat, unde e rafinat şi, dacă e rafinat, în ce scop şi pentru cine. Rafinăriile Klingman sunt ca să zic aşa închise.

— Sergente, nu ştiu cum...

— Şi aş vrea să ştiu ce se întâmplă cu conductele lor. Aici se petrec lucruri ciudate. Toată reţeaua este o harababură. Schimbă direcţiile, căile...

— La dracu, nu ştiam nimic din toate astea! exclamă Turrin.

— Sporeşte-ţi cunoştinţele. Încearcă să-mi găseşti răspunsuri, Leo.

— Da, bineînţeles. Parcă mă şi văd. Mă duc liniştit la New York la Augie Marinello şi îl întreb ce pune la cale în domeniul petrolului. O să-mi spună tot, sunt sigur de asta. Nu eşti întreg la minte!

Hunter râse.

— Chiar, ce mai face Augie? Ultima dată când l-am văzut era pe o targă.

— Nu face bine deloc. I-au amputat ambele picioare.

Hunter digeră lent vestea.

— E nasol, zise el în cele din urmă. Nu-mi face nicî o plăcere. Un bătrân ar trebui să poată să-şi termine viaţa întreg, chiar şi Augie Marinello.

— Ăăă... De fapt, e o treabă destul de misterioasă. Se spune că ai acceptat un armistiţiu ca să poată să fie luat de acolo...

— Nu e nici un mister, e adevărat, zise Hunter întrerupându-l. Mi s-a părut că trebuie să fac asta şi am făcut-o.

— Da, înţeleg.

— Ai grijă de tine, Leo. Nu risca.

— Nu eşti omul potrivit care să dea astfel de sfaturi, replică Turrin. Ai grijă ce faci cu Lileo şi cu brigada anti-Hunter. Sunt nişte tipi răi de tot.

— Da, OK. Cum mai e viața la Pittsfield?

— Calm cât cuprinde de la plecarea ta. Auzi, sergente, ar mai fi un tip în Texas de care ar trebui să te temi.

— Quaso?

— Ai aflat deja? E același gen ca Lileo, iar bătrânii îl iubesc la nebunie. Tipul o să facă pe dracu în patru ca să le păstreze încrederea.

— OK. Găsește-mi răspunsurile, Leo.

Închise, apoi formă un număr de la Dallas.

Dacă nu se întâmplase nimic deosebit, Jack Grimaldi ar fi trebuit să fie deja acolo.

Venise momentul să înceapă campania texană.

Împotriva lui Joe Quaso...

CAPITOLUL VIII

Încăperea era cufundată în întuneric. Singura lumină provenea de la un proiector montat în spatele patului, al cărui fascicul colorat se îndrepta spre peretele din față. Un bărbat și o femeie gemeau cu corpurile goale și lucind de transpirație.

Un tip slab era tolănit pe un scaun aflat lângă marele pat circular și se uita la ecran cu mare interes. Din când în când chicotea și se legăna pe scaun.

Ușa se deschise și intră al doilea bărbat.

— Hei, Boots! strigă el. Te cheamă Larry Turbatul.

— Stai puțin, zise celălalt cu o voce cleioasă. Vino să vezi. E teribil. Incredibil.

Celălalt închise ușa, se apropie, luă un scaun și îl așeză lângă Boots.

— Ce film e? întrebă el așezându-se.

— Cel cu tipul care vine acasă la dejun. Îi e foame. Dar nevastă-sa are alte idei în cap. Și ei îi e foame, dar de altceva. Începe să se dea la el chiar în bucătărie. Mai întâi îi varsă haleală pe șmecherie. E grozav. Ai mai văzut asta? E teribil, nu?

— Toți tipii ăștia sunt homosexuali, Boots. Nici măcar nu le face plăcere.

— George, e de ajuns să te lași în voia momentului. Homosexuali? Pe mine chestia asta nu m-ar jena.

— Te-ai lăsa filmat?

— Cu o gagică ca asta? Oriunde și oricând!

George se ridică.

— Haide, vino. Te aşteaptă Larry.

— Mai stai un minut. Mi-a zis să stau în sala de proiecţie, nu! Stai să vezi sfârşitul. Vezi, l-a supt pe tip în toate sensurile, nu mai poate, e palid de tot, ai impresia că o să i se facă rău. Până la urmă o respinge, se ridică într-un cot... Şi pe urmă îi zice: „Auzi, scumpo, te-am luat de nevastă la bine şi la rău, dar..."

— Dar ce?

— „Dar nu pentru dejun!" Te-ai prins?

George mormăi ceva de neînţeles, picioarele îi deveniră brusc rigide drept în faţa lui, apoi căzură din nou pe mochetă. Agită cu violenţă mâinile de parcă s-ar fi bătut cu ele de râs.

Boots chicotea convulsiv, încurajat de vizibila identitate de gusturi dintre el şi colegul său. Se aplecă spre el şi rămase nemişcat, încetând brusc să mai râdă.

George era căzut pe scaun, cu ochii holbaţi şi limba atârnând afară din gură.

Boots văzu brusc pumnii strânşi deasupra capului lui George, simţi silueta neagră în întuneric şi înţelese în sfârşit că moartea îl găsise într-un dormitor din Texas.

— Pe toţi dracii! exclamă el.

Vru să se ridice în picioare, să reacţioneze, să facă ceva.

Dar pentru Boots Faringhetti totul se sfârşise.

Pumnii strânşi descriseră un cerc rapid în jurul gâtului său, îi atinseră carnea şi îi tăiară răsuflarea. Ultimul lucru văzut, cu ochii ieşiţi aproape din orbite, era bărbatul de pe ecran care se sprijinea într-un cot.

Ultimele imagini defilară pe perete apoi dispărură, iar proiectorul începu rebobinarea automată. O umbră neagră traversă încăperea, la fel de discretă ca un curent de aer.

Se deschise o uşă, lumina zilei pătrunse în cameră, un bărbat destul de tânăr în cămaşă, cu revolverul la subsuoară, băgă capul în cameră şi zise:

— Ați terminat! Şeful soseşte dintr-un minut în altul. Puneți filmul la loc şi nu faceți tâmpenii!

Țeava unui pistol foarte mare, la capătul căreia era fixată o surdină, se lipi de fruntea tânărului.

O voce calmă şi fără replică îi zise:

— Nu mişca. Intră. Închide uşa.

Venise momentul judecății din urmă.

CAPITOLUL IX

Quaso ieşi din ascensor şi intră în hol, cu cele două gărzi de corp în urma lui. Santinelele gărzii tresăriră şi se ridicară în picioare. Una dintre ele opri în grabă un aparat de radio.

— Ce-i nebunia asta? zise patronul întregului Texas. Nu ştiţi că ne aflăm în plin război, bandă de cretini! Căscaţi ochii, fir-ar să fie!

— Da, domnule. Asta şi facem, doar că...

— Gura! Căscaţi ochii!

— Da, domnule.

Quaso intră în prima sală de recepţie şi strigă:

— Larry! Fă-te-ncoace!

Cele două gărzi de corp schimbară o privire nervoasă şi se îndreptară spre bucătărie.

Un tip înalt şi deşirat, cu o faţă de pasăre de pradă, intră în sală cu un pas ezitant şi leneş, cu o ţigară în colţul gurii.

— Mda, şefule, răspunse el cu un ton liniştit. Întâlnirea a mers?

— La dracu, Larry! Eşti îngrozitor! Ar trebui să te speli!

Era primirea obişnuită pe care Quaso o rezerva şefului gărzii. Tipul înalt zâmbi şi replică:

— OK, şefule. Am întâlnire cu manichiurista săptămâna viitoare.

Quaso rânji, apoi continuă:

— Larry, nu se poate cu tipii ăia de-afară. Stau cu curul pe scaun şi nu fac nimic. Dacă îi mai găsesc încă o dată aşa, o le frec ridichea. Du-te şi spune-le cum stă treaba.

Între cei doi bărbați exista o legătură specială, o înțelegere care era cu atât mai uluitoare având în vedere felul în care arătau și personalitatea fiecăruia, și felul de a vorbi de cele mai multe ori strigat care caracteriza dialogurile dintre ei.

Quaso era brusc cu toată lumea. Ăsta era caracterul lui, și dreptul lui cu oamenii săi. Dar insultele cu care îl copleșea pe Larry Stigni depășeau cu mult remarcile obișnuite de care avea parte anturajul. Totuși între cei doi bărbați exista o prietenie. Stigni accepta arțagul simulat al lui Quaso cu o bună dispoziție surprinzătoare. Și putea să-i vorbească lui Joe Quaso ca nimeni altcineva, putea să-i spună ceea ce toți gândeau, dar nu îndrăzneau să exprime.

Se spunea că erau rude. Mai existau și alte argumente care susțineau o explicație pentru prietenia Quaso-Stigni, cele mai multe bazându-se pe ipoteze mai mult decât îndoielnice.

Stingi era un adevărat dur, un ucigaș nemilos care își croise singur drum în rândurile Mafiei. Quaso era și el un dur, dar avea probleme cu fetele. Uneori le dădea afară pe ușă în plină noapte. Niște fete încântătoare, cele mai grozave call-girls din Texas, cu care oamenii lui ar fi petrecut toată noaptea arătându-se amabili și virili.

Nimeni nu spusese vreodată că între Larri Stigni și Joe Quaso ar fi existat raporturi homosexuale, dar se făcuse deseori aluzie la asta. Treaba era cu atât mai amuzantă cu cât Quaso era un tip bine, în timp ce Larry era o oroare cu nasul lui coroiat și gâtul lung și subțire, cu mărul lui Adam enorm, care se mișca întruna. Poate că o poreclă mai potrivită ar fi fost Larry Vulturul.

Totuși oamenii țineau la Larry Stigni.

Le lua apărarea, se făcea scut ca să-i protejeze de atacurile lui Quaso, încerca todeauna să le facă viața mai ușoară sau mai plăcută.

Încă o dată le luă apărarea.

— Eu le-am spus să nu stea ca gărzile de la palatul Buckingham, îi zise el lui Quaso. Nu-ți face griji, sunt cu ochii în patru. Sunt băieți buni, Joe.

— Da, da, știu, mărturisi Quaso.

Lăsă baltă incidentul, în urma unei schimbări bruște care îi era proprie.

Larry se duse la bar și turnă de băut șefului său. Quaso se instală la micul birou de lângă fereastră, scoase un carnet din buzunar și îl deschise.

— Avem necazuri mari, zise el. Necazuri mari, mari de tot.

Stigni îi aduse paharul și răspunse:

— Am mai avut noi și până acum!

Profită ca să arunce o privire pe fereastră. Apartamentul se afla în vârful unui imobil de douăzeci de etaje, dar căpitanul gărzii trase cu prudență perdelele care se aflau exact în spatele lui Quaso.

— N-ar trebui să te expui în felul, ăsta, Joe.

Quaso se uită la perdelele trase și rânji.

— Doar nu e Superman tipul ăsta! De altfel, avem toate motivele să credem că se află în zona puțurilor.

— Nu se știe niciodată, murmură Larry. A mers treaba la discuții?

— N-a fost rău. Toată lumea cooperează. Omul nostru de la Austin a anunțat mobilizarea tuturor trupelor de poliție. Până diseară, după fiecare cactus va fi un polițist.

Larry Stigni se strâmbă și aprinse altă țigară. Pe vremuri nu se acționa niciodată în felul ăsta. Polițiștii erau cumpărați — asta făcea parte dintr-un rit —, dar nu se ascundeau în spatele lor. Nu puteai avea încredere totală în ei.

— Nenorocitul ăsta va fi urmărit pas cu pas, zise Quaso. Am reușit în sfârșit să obțin detalii de la Woofer și mi-a descris destul de bine avionul. Tipul nostru de la aeroport va

face cercetări. Va verifica toate planurile de zbor şi fişele de trafic aerian. Până atunci, vom rămâne aici pe picior de război. Idiotului i-ar putea trece prin cap să ia cu asalt fortăreaţa. Dar nimeni nu crede asta. Toţi sunt convinşi că va da mici lovituri spectaculoase ca să ne forţeze mâna. Dar noi nu vom ceda. Proiectul Texas va rămâne secret. I-am alertat şi pe cei de la San Louis. Grupul lui Lileo trebuie să sosească, poate chiar a şi sosit.

— Exact asta mă cam supără, mărturisi Stigni.

— Cum?

— Să admitem că va fi un poliţist în spatele fiecărui cactus şi oamenii lui Lileo peste tot pe unde nu gândeşti. O să fie nasol. Nu-l sufăr pe Lileo. E un prefăcut.

Quaso începu să râdă, apoi bău din paharul adus de Larry.

— Ai dreptate, dar şi el e un idiot. N-are decât să se descurce el cu poliţiştii!

— De ce nu ne ducem să punem noi mâna pe Hunter, şefule? A fost atacat teritoriul nostru.

— Sarcina noastră este să ne întărim şi să conducem treburile, Larry. Asta e treaba noastră. Lasă-i pe specialişti să se războiască cu Hunter.

Lui Larry nu-i plăcea deloc asta, şi era foarte vizibil. Quaso văzu ce mutră făcea şi zise ironic:

— Oh! Ia uitaţi-vă la mutra asta de erou! Asta vrei, Larry? Să faci pe eroul? Vrei să-i vii de hac răului de Hunter? Aiurea! Te-ar mirosi de la o sută de metri! De cât timp n-ai mai făcut baie? Hai, spune...

În secunda următoare răsună o explozie infernală care făcu să se cutremure biroul.

Câteva tablouri căzură de pe peretele opus. Lustra începu să se legene ameninţător.

Quaso făcu ochii mari şi se întoarse în direcţia zgomotului.

— Ce mai e şi asta! strigă el.

— Futodromul tău! răcni Stigni cu o voce stridentă.

Se repezi cu capul în jos spre uşa dormitorului lui Quaso.

Căpitanul gărzii traversă salonul în fugă strigând oamenilor săi să se adune. Quaso se ridică şi porni după el. Stigni se lovi de uşă.

Cele două gărzi de corp ale lui Quaso veneau de la bucătărie în pas alergător.

Quaso reuşi şi el să se apropie de uşă şi îi văzu pe cei trei bărbaţi luptându-se cu ea ca s-o deschidă. Uşa ceda exact în momentul în care ajungea lângă ei, şi cei trei mafioţi se aruncară în întuneric cu arma în mână.

Din acel moment, Quaso avu impresia că priveşte o scenă filmată cu încetinitorul, deşi secvenţa nu durase decât vreo zece secunde.

În prim-plan se aflau cei trei oameni ai lui, care se învârteau în loc, pe jumătate dezechilibraţi, şi care încercau să reacţioneze. În planul doi se aflau alţi trei tipi din gardă, dintre care doi fuseseră sugrumaţi şi stăteau prăbuşiţi pe scaune, iar al treilea era lungit pe mochetă într-o baltă de sânge.

Şi mai rău! În fundul camerei, lângă perdelele trase, se afla un tip înalt îmbrăcat tot în negru care acţiona în mână un pistol cu surdină, cu care trăgea în direcţia lui Joe Quaso!

Atunci totul păru că încremeneşte.

Larry Stigni îşi continuă mişcarea de rotaţie urmând traiectoria care îl propulsase în cameră şi care acum îl respingea, cu o gaură oribilă deasupra nasului său coroiat. Larry nu arătase niciodată mai îngrozitor.

Cele două gărzi de corp se prăbuşeau simultan, una dintre ele având timp să tragă un glonţ care se înfipse în mochetă.

Apoi uşa se închise singură.

Quaso nici măcar nu încercase să scoată arma.

Se aruncă la podea, căutându-şi pistolul, în timp ce gloanţele perforau uşa la înălţimea unui om. Apucă piciorul lui Stigni şi îl trase la adăpost.

Un om veni în fugă din hol strigând:

— Şefule! Şefule!

— Alarmă! răcni Quaso. Hunter e acolo înăuntru! Să fie blocate toate ieşirile!

Omul se întoarse şi porni în fugă.

Quaso îşi sprijini braţul de un fotoliu, îndreptând arma spre uşa dormitorului şi murmură celui mai bun prieten al său care nu-l mai putea auzi:

— Nu ştiu cum a putut idiotul ăsta să intre acolo, Larry, dar n-o să mai iasă.

Apoi Quaso îşi aminti de explozie.

— Seiful! La dracu! Ticălosul aruncase în aer seiful!

— Pe toţi dracii!

Acum trebuia cu atât mai mult să pună mâna pe ticălosul de Hunter şi să-l împuşte ca pe un câine.

— Alarmă! urlă el. Alarmă!

Pentru prima oară în viaţa lui Joe Quaso avu impresia că este singur.

Era îngrozitor.

CAPITOLUL X

Hunter lichidase al treilea om din prima fază — faza discretă — a operațiunii sale în bârlogul lui Quaso. Apoi încuiase ușa, după care trăsese puțin perdelele ca să vadă ce putea găsi acolo. Pe măsură ce-și continua cercetările, stropea cu acid înregistrările pe bandă magnetică și pe film, și tot ce nu-i era necesar pentru operațiunea texană. Ar fi preferat să dea foc, dar nu se putea face asta, căci în imobil locuiau cel puțin o sută de familii; nu putea garanta că focul nu se va întinde dincolo de limitele apartamentului lui Quaso.

În realitate, cercetările sale nu durară mult. Seiful fusese ascuns fără pic de imaginație, aflându-se în spatele unui șir de costume croite pe măsura proprietarului.

În astfel de momente, Hunter își amintea totdeauna de prietenul său Boom-Boom Hoffower, un fost membru al Echipei Morții care, înainte de a trece în lumea celor drepți, îi arătase tot felul de moduri în care poate fi aruncat în aer un seif fără să-i deteriorezi conținutul.

Încet, cu prudență, Hunter împinse cu vârful degetelor explozibilul în interstițiile seifului, zăbovind în locurile critice. Apoi puse un detonator, ieși din garderobă, închise ușa și se depărtă cu câțiva pași.

Explozia avea să atragă atenția întregii haite și ar fi mai avut doar câteva secunde ca să acționeze. La drept vorbind, nu destul timp ca să se retragă convenabil, dar nu avea de ales.

Toată această operațiune trebuia să se deruleze într-un timp foarte scurt.

Explozia fu o adevărată reușită, nici prea puternică, nici prea slabă, și suflul nu deterioră nimic. Seiful conținea teancuri de bancnote de o sută de dolari — bani negri destinați magistraților și industriașilor... corupți — câteva carnețele și un registru mare de socoteli îmbrăcat în piele. Banii constituiau doar un fleac agreabil, important fiind să găsească informații. Trase totul în buzunarul de la piept al combinezonului, fără să-și piardă timpul să examineze carnetele și registrul.

Tocmai se îndrepta spre fereastră când s-a manifestat reacția exploziei: asaltul concertat a trei oameni asupra ușii încuiate. Broasca cedă.

Se afla lângă fereastră când cei trei bărbați țâșniră în cameră. De la acea distanță ar fi putut să nimerească și picioarele unei muște.

Expedie trei gloanțe, văzu cum se dezagregă masa asediatorilor și îl remarcă pe omul care stătea nemișcat în spatele celorlalți trei, cu fața paralizată de spaimă.

Ușa era prevăzută cu un sistem automat de închidere. Primul tip care intrase, fusese reexpediat în salon, cu un glonț de 9 mm între ochi. Ceilalți doi căzuseră greoi, unul peste altul, trăgând un ultim glonț din reflex.

Ușa automată se închise mai înainte ca Hunter să fi putut trage măcar o singură dată în tipul care stătea afară — probabil Quaso, dar nu era sigur pentru că nu-l văzuse niciodată în față.

Goli încărcătorul trăgând în ușă, își reîncărcă arma și ieși pe fereastră.

Nu exista decât un parapet mic, nu mai lat de treizeci și cinci de centimetri, dar fusese suficient pentru el ca să intre, și acum trebuia să-i fie suficient ca să iasă.

De acolo urcă şi mai sus, pe acoperişul cabinei care adăpostea maşinăria ascensorului şi aerul condiţionat, apoi trase o rachetă luminoasă.

După câteva secunde, un elicopter coborî lateral de la o mare altitudine şi se opri deasupra imobilului. Hunter se agăţă de o scară de frânghie care atârna sub elicopter şi aparatul îl ridică ca un ascensor.

După câteva clipe survolau câmpia. Hunter ajunsese în cabină şi îşi freca mâinile; Grimaldi zâmbea ca un motan care îi jucase un renghi grozav canarului din colivie.

— A mers grozav! zise el. Ai marcat?

Drept răspuns, Hunter deschise buzunarul cu carnete şi teancuri de bancnote şi le arătă pilotului.

— S-ar părea că da, murmură Grimaldi mijind ochii ca să evalueze suma totală a banilor.

După o clipă de tăcere, Grimaldi îl întrebă pe Hunter:

— Ţi-ai pierdut cumva vocea?

— Mi-a fost frică. Lasă-mă să răsuflu puţin.

— Cum să nu.

Grimaldi îl înţelegea. Numai nebunii îşi riscau viaţa fără să le fie frică. Hunter avea aerul unui ucigaş care nu cunoştea frica, dar pe dinăuntru era ca toată lumea. În fond, era doar un om.

În acel moment, ucigaşul extraordinar examina paginile registrului de socoteli.

— Un registru care contabilizează banii negri? întrebă Grimaldi.

— Da, mormăi Hunter. Destul de interesant.

— Ceva nou?

— Da, dar mai ales confirmarea a ceea ce credeam.

— O confirmare?

— Ţinte.

Pilotul ridică din sprâncene, apoi se ocupă de instrumentele de bord. Nu-l jena faptul că Hunter nu-i spunea

toate detaliile; Hunter nu era un om foarte comunicativ, şi cu cât Grimaldi ştia mai puţin, cu atât era mai bine pentru el. În plus, nici nu avea chef să ştie totul. Hunter avea să-i spună esenţialul, şi asta îi convenea foarte bine.

— Ai putea să găseşti un avion rapid? întrebă Hunter.

— Cât de rapid?

— Destul de rapid ca să mă ducă de la un capăt la altul al statului într-o singură după-amiază, oprindu-se ici şi colo, apoi să mă aducă înapoi la Dallas înainte de a se face seară.

— Păi, nu prea ştiu, sergente. E un stat mare. Ar fi nevoie de un aparat de vânătoare cu reacţie. Nu ştiu exact cum se poate obţine unul.

— Dar ai putea să pilotezi un avion de vânătoare?

— Dacă ar avea aripi, nici o problemă!

Hunter zâmbi.

— Armata nu vinde avioanele vechi?

— Păi, da, dar... Vorbeşti serios?

Hunter îi aruncă o privire plină de răceală.

— Bun, zise Grimaldi. Există pe-aici o societate specializată în acest soi de vânzări. Pasează surplusul de avioane micilor naţiuni, după ce le dezarmează. Ar trebui totuşi să punem la bătaie o şpagă serioasă ca să obţinem unul în timp atât de scurt.

— OK. Banii nu sunt o problemă. Am destui ca să nu mai ştiu ce să fac cu ei. Ia câţi ai nevoie.

— Ăăă... Dar de ce vrei un avion de vânătoare?

— Pentru că, răspunse suspinând Hunter, trebuie să suprim trei oameni în după-amiaza asta. Primul la Austin, al doilea la El Paso, ultimul la Houston. Sunt tipi importanţi. Sper să provoc efectul pe care contez.

— Într-o singură după-amiază?

— Da.

Nu era prea uşor să înţelegi intenţiile lui Bob Hunter: războiul psihologic. Să aducă moarte simultan în trei locuri

foarte depărtate unul de celălalt. Toate cele trei asasinate comise de un singur om, Exterminatorul. Mafia, care se credea tot timpul omnipotentă, avea să încaseze o lovitură puternică în bot.

— Îți voi găsi un avion, promise Grimaldi.

Hunter zâmbi şi privirea i se îmblânzi o clipă.

— Mă aşteptam să-mi spui asta, zise el.

— O să fie greu?

— Greu de tot. Sunt oameni foarte importanţi, Jack. Trebuie să te previn. Nu sunt nişte mafioţi oarecare.

— Totuşi sunt implicaţi?

— Şi încă cum! Asta face misiunea şi mai periculoasă. Când nişte oameni foarte importanți apucă pe căi greşite, devin de două ori mai periculoşi decât ceilalți. Tipii ăştia sunt complet corupți. Trebuie să-i lichidez.

Grimaldi dădu din umeri şi se uită în altă parte.

— OK, tu eşti medicul, fă ce ai de făcut. Dar o să iasă cu scandal sus de tot dacă sunt atât de importanți după cum spui. Situația ar putea să ia o întorsătură rea.

— Şi mai ce? întrebă Hunter.

„Evident", îşi zise Grimaldi.

*
* *

Joe Quaso era enervat la culme. Criza lui de furie îi permitea doar să-şi ocărască oamenii şi să răcnească întrebări-acuzații.

— Cum adică s-a cărat? Doar n-o să pretindeți că a apărut în dormitorul meu cât se poate de simplu, a spart seiful şi a vărsat acid peste tot înainte de a dispărea ca o fantomă, nu? Era aici, fir-ar să fie! Mi-a ucis jumătate din gardă! V-a luat drept nişte incapabili, şi a avut dreptate! Găsiți-mi-l pe ticălosul ăsta! Spargeți toate zidurile dacă e nevoie, dar găsiți-mi-l.

Dacă tipul ăsta pleacă cu registrele mele, vă jur că vă aduc pe toți în fața consiliului național. Voi face să fiți alungați din Statele Unite!

Un tip scurt și solid, care avusese sarcina să păzească holul imobilului la parter, își drese glasul și zise:

— Aveți dreptate, domnule Quaso. N-am lăsat pe nimeni să treacă. Nimeni n-a intrat și nimeni n-a ieșit. Am stat tot timpul lângă ușă.

— Gura! se răsti Quaso.

— Da, domnule.

— Mai scotociți dormitorul!

Ordinul nu fusese dat nimănui în mod special, așa că nimeni nu răspunse.

— Idiotul ăla l-a omorât pe Larry! exclamă Quaso. Era șeful vostru, prietenul vostru. Îl lăsați să scape atât de ușor?

— Larry o să ne lipsească, domnule, zise un om din gardă, dar nu-l vom găsi pe acest tip în împrejurimi. S-a cărat, domnule. Probabil că a ieșit pe fereastră; e singura ieșire pe care o văd.

— Arată-mi cum! răcni Quaso. Ia să-mi faci o mică demonstrație, Tucker! Te vei plimba pe marginea asta și vei coborî până la parter de-a lungul peretelui. Te tentează?

— N-am spus că oricine poate să facă asta, domnule. Dar tipul ăsta e în stare să...

Se făcu tăcere. Scrâșnetul dinților se putea ghici dacă nu se auzea.

Patronul Texasului părea că acceptă brusc inacceptabilul. Începu să se plimbe de colo până colo ca să se mai liniștească, cu mâinile la spate.

Supraviețuitorii gărzii se uitau la el tăcuți, jenați, așteptând următoarea criză.

Telefonul începu să sune și mai mulți oameni se repeziră să răspundă. Primul care ajunse la aparat zise:

— Da, aici „apartamentul".

Ascultă un moment fără să spună nimic, apoi zise:

— O clipă...

Şi se uită la Quaso cu o privire întrebătoare.

— Domnul Lileo e la aeroport cu oamenii lui. Închiriază maşini. Au intenţia să vină aici în cazul în care nu aveţi o idee mai bună.

Quaso primi vestea ca pe un cadou; dispoziţia i se amelioră imediat. Îşi frecă mâinile.

— Spune-le să vină aici cât mai repede posibil, răspunse el.

Omul din gardă transmise spusele şefului său, apoi închise.

— Serviţi-vă toţi cu un pahar, ordonă Quaso oamenilor săi. Destindeţi-vă, reveniţi-vă şi preluaţi-vă locurile. Tu, nu, Tugboat. Tu o să te ocupi de curăţenie. Scapă-mă de cadavrele astea.

— Chiar şi de domnul Stigni?

— Da, şi de el. Pune-le undeva la răcoare. Le vom îngropa aşa cum trebuie imediat ce rezolvăm problema asta.

Pentru că Quaso avea de gând să rezolve problema în timpul cel mai scurt.

Bietul Larry! Ce moarte îngrozitoare!

Dar moartea avea să-l lovească şi pe altul. Probabil în aceeaşi zi. Probabil în acea după-amiază.

Iar moartea lui avea să fie şi mai îngrozitoare.

CAPITOLUL XI

La orelele 13:00, un avion de vânătoare al US Air Force, de culoare cenuşie cu inscripţia *Amerijet, Inc. Ferry Flight Service*, ateriză pe International Airport la El Paso.

Un tip înalt în salopetă albă pe care scria *Amerijet Inc.* părăsi cockpit-ul înaintea pilotului. În timp ce acesta stătea de vorbă cu tehnicienii care se aflau lângă hangar, primul se îndreptă spre birourile terminalului şi se interesă de maşina închiriată telefonic. Omul arătă un act de identitate pe numele H. Boblin şi lăsă o sumă de bani în schimbul cheilor. Ceru şi primi un plan al oraşului El Paso, apoi părăsi aeroportul la volanul unei maşini noi Chevrolet Impala. După registrul agenţiei de închirieri, omul părăsi biroul la 13:05.

Pe la 13:15, o maşină Chevrolet Impala nouă s-a oprit pe aleea circulară privată a vilei generalului în retragere Nathan R. Spellman. Un om înalt în salopetă albă fără semne distinctive întrerupse dejunul pe care generalul îl lua în patio. Acesta îl primi cu bunăvoinţă pe necunoscut care se prezentă ca „reprezentantul lui Quaso".

Spellman profitase de dejunul său solitar ca să rezolve câteva probleme curente şi să dicteze câteva scrisori de afaceri secretarului său căruia îi spunea planton.

Plantonul fu rugat să se retragă, totuşi rămase în apropiere şi îl auzi pe vizitator spunându-i generalului:

— Aţi meritat încă o medalie.

După spusele plantonului, noul venit a întins un obiect generalului. Acesta l-a luat, a tresărit şi a contemplat obiectul din mâna lui de parcă i s-ar fi dat un şarpe cu clopoţei.

Apoi, omul îmbrăcat în alb i-a spus lui Spellman:

— În calitate de soldat, îmi pare rău că trebuie să fac asta, domnule general.

A scos un pistol negru din salopetă, a tras o singură dată, a trecut cu răceală pe lângă planton, a urcat în maşină şi a plecat.

Generalul a fost împuşcat cu un glonţ între ochi şi a murit pe loc.

Maşina a fost înapoiată agenţiei de închirieri la International Airport, la 13:30.

După fişa turnului de control de la El Paso, un avion fără staţie radio ceruse prin telefon dreptul de a decola la 13:35. Avionul aparţinea lui *Amerijet, Inc.*

Mai târziu, ancheta a descoperit că societatea *Amerijet, Inc.* nu exista.

Dar nimeni nu se îndoi că Bob Hunter se servise de acel avion ca să aterizeze la El Paso. Generalul Nathan R. Spellman din US Army murise cu o medalie de trăgător de elită în mână.

Spellman, care era în retragere de doi ani, făcuse parte din serviciile de informaţii ale armatei. Era specializat în contraspionajul electronic.

De o vreme, generalul fusese folosit de Klingman Petroleum, o societate petrolieră texană, o firmă independentă. Servise drept consilier, după cum fusese consilierul a câtorva agenţii de detectivi şi la Security Bureau din Austin, capitala Texasului. Mai avusese şi legături cu Garda Naţională.

Mai târziu, ancheta a stabilit o legătură între Spellman şi un eminent financiar internaţional, Gerald Whitson, al cărui

birou se afla la Houston. Whitson controla mai multe firme texane, inclusiv o agenție de curieri care se ocupa în principal de investiții petroliere. Avea patruzeci și șapte de ani și era multimiliardar. Ca mulți alți lupi tineri, își croise drumul imediat după al doilea război mondial, în timpul reînnoirii industriale.

Birourile administrative ale lui Whitson se aflau în centrul orașului Houston într-un complex comercial. Era celibatar. Ocupa un întreg apartament de birouri în care amenajase un dormitor și un solon, lângă care se găsea un club de gimnastică unde își petrecea în mod regulat o oră pe zi pentru întreținerea formei.

La mai puțin de două ore după asasinarea, sau executarea lui Spellman la El Paso, un necunoscut înalt s-a prezentat în birourile lui Whitson de la Houston, în cealaltă parte a statului Texas. Purta un costum albastru. S-a prezentat secretarei de la recepție care a luat legătura cu Whitson.

Necunoscutul a fost imediat condus la apartament.

Financiarul se afla în acel moment întins pe o masă de masaj și era masat de un fost boxer devenit kinesiterapeut, pe nume Wildcat McQueen.

McQueen a descris ulterior scena, povestind la început că acel „dandy" se instalase pe un taburet lângă masa de masaj.

Whitson: situația a început să se cam înfierbânte la Dallas?

Necunoscutul: Da, se poate spune că da. Dar am avut impresia că și în alte părți.

Whitson: Pentru asta te-au trimis? Ca să mă ții de mână?

Necunoscutul: Poate.

Whitson: Atunci poți pleca înapoi. Mă voi descurca singur. Și, pe urmă, ești prea bătător la ochi, prietene. Mult prea mult.

Necunoscutul: Cum doriți, dar ar trebui să știți că Spellman e mort.

Whitson (îngrijorat): Nu? Când?

Necunoscutul: În urmă cu câteva ore.

Whitson: OK, stai, stai puțin. Wildcat, ai terminat, da? Poți termina. Nu, stai, mă ține ceva sub braț... acolo... cred că la pectoral... Scapă-mă de asta mai întâi. (Necunoscutului) ăăă... O criză cardiacă, nu? Mă refer la Spellman.

Necunoscutul: Stop cardiac. Asta ar putea să vi se întâmple și dumneavoastră.

Whitson: Nici un risc. Sunt în plină formă. Nu-i așa, Wildcat?

Necunoscutul: Nu chiar, domnule Whitson.

Whitson: Ce?

Necunoscutul: La revedere, Whitson.

După care, acel dandy în costum albastru i-a întins un mic obiect metalic financiarului.

Whitson era întins pe burtă, cu torsul ușor ridicat. Se sprijinea pe coate și se uita fascinat la obiectul din mână.

— O, Dumnezeule! gemu el. Stai o clipă! Am putea discuta. Așteaptă!

McQueen s-a depărtat instinctiv de masă.

Necunoscutul a replicat:

— Prea târziu pentru discuții, Whitson.

A scos un pistol negru de la subsuoară și a tras un glonț între ochii financiarului. Apoi i s-a adresat lui Wildcat McQueen:

— Nu chema un medic de pomană, mai bine anunță poliția.

Apoi a părăsit liniștit încăperea.

Poliția a ajus la locul faptei câteva clipe mai târziu și a înconjurat clădirea. Singurul om care a fost văzut părăsind acel loc în minutele care au urmat, purta o salopetă albă. Acel „dandy" nu a mai fost de găsit la Houston.

Mai târziu s-a aflat că Gerald Whitson făcuse parte din conducerea unei societăți din Delaware, International Bankers

Holding. Şi mai fusese membru al *Oilmen's Club*, asociaţia producătorilor de petrol, şi consilier al statului pentru importul şi exportul petrolului.

Whitson mai făcuse parte şi dintr-o firmă cu sediul la Austin, *Oilfield Research and Conservation*, care avea acces la guvern şi la Congresul Statelor Unite.

Gerald Whitson a murit cu o medalie de trăgător de elită în mână.

La mai puţin de o oră de la asasinatul de la Houston, un bărbat a intrat în birourile de la *Oilfield Research and Conservation* de la Austin şi a întrebat de director, un avocat texan de mare renume.

Încă o dată, numele lui Joseph Quaso a fost folosit ca un fel de parolă. Necunoscutul a fost primit imediat de director.

Thomas Kilcannon i-a deschis chiar el uşa biroului şi l-a rugat să intre.

Necunoscutul a plecat peste vreo treizeci de secunde şi a făcut un semn cu capul secretarei de la intrare.

— Nu intra, i-a zis el. Cheamă poliţia. Spune-le că un bărbat a fost asasinat. Secretara a chemat poliţia dar nu s-a putut abţine să nu intre în birou.

Astfel l-a descoperit pe Thomas Kilcannon, mort, prăbuşit pe birou, cu degetele pe o medalie de trăgător de elită.

Tot statul Texas a intrat în alertă la orele 17:00 şi au fost avertizate şi statele din jur — Arkansas, Louisiana, Oklahoma şi New Mexico — să facă la fel. US Border Patrol, patrula de frontieră, a fost şi ea alertată.

Acum fusese clar stabilit că omul cel mai căutat de FBI, Bob Hunter, traversa în lung şi în lat Texasul, comportându-se, după toate aparenţele, ca un om care şi-a pierdut mintea.

Într-adevăr, ultimele trei victime erau toate nişte cetăţeni ireproşabili care se bucurau de cea mai bună reputaţie.

Înalţii funcţionari din poliţie şi majoritatea presei ajunseseră la concluzia că Bob Hunter înnebunise în cele din urmă. Un crainic a anunţat la televizor:

— Bob Hunter a comis o eroare de neiertat. S-a instituit judecător, juriu şi călău, iar acum ne apare ca un simplu asasin.

În sfârşit, toată lumea era de acord să condamne ultimele fapte ale lui Bob Hunter.

CAPITOLUL XII

Vocea lui Leo Turrin trăda o mare nervozitate care se percepea foarte bine în ciuda celor trei mii de kilometri care îl despărțeau de Bob Hunter.

— Nici o vorbă, sergente, zise Turrin. Nimeni nu vorbește de Texas, nici de o parte și nici de cealaltă. Oamenii din Organizație schimbă subiectul imediat ce pronunți cuvântul Texas. Federalii scutură din cap și tac mâlc. Am reușit în cele din urmă să-l prind la telefon pe Hal Brognola, dar nu mi-a spus decât că te afli într-un loc critic. Îți cere să pleci în altă parte. După câte am putut să înțeleg, e în curs o anchetă. Probabil de mai mult timp. În orice caz, ar vrea s-o lași moale de tot.

— Nu pot, răspunse Hunter. Și poți să-i spui lui Brognola, din partea mea, că ancheta lui e „terminată" de multă vreme. Era moartă din născare.

— Ai dovada?

— Da. Pot să-i furnizez numele și sumele pe care le-au primit aceste persoane. Dacă îl interesează.

— Știi foarte bine că da, răspunse Turrin cu o voce ostenită.

Tonul indica foarte bine că nu-i plăcea deloc rolul de intermediar.

— Le va avea, zise Hunter. Dar asta n-o să-i facă deloc plăcere. E amestecat și unul din superiorii lui. Unde o fi

simțul onoarei? În zilele noastre, oamenii se cumpără și se vând ca pâinea caldă.

— Auzi, cred totuși că nu e chiar așa un dezastru?

— Nu crezi? Ascultă, Leo, cea mai mare problemă a mea în prezent este să separ lupii de oi. Seamănă foarte bine unii cu alții.

— Pari teribil de deprimat.

— Din cauza oamenilor pe care îi frecventez. Nu e vorba numai de funcționari și de politicieni. Azi am fost obligat să-l execut și pe generalul Spellman.

— Ce?

— Nat Spellman. A fost șeful contraspionajului în Europa. Apoi un financiar care îi cunoștea pe toți șefii statului și pe toți suveranii momentului. Precum și un fost înalt magistrat al cărui birou era plin de fotografii cu dedicație primite din partea a diferiți judecători de la Curtea Supremă. Le-am oferit la toți medalia. Și o meritau din plin de multă vreme.

Urmă o tăcere lungă și penibilă, după care Turrin răspunse:

— Încep să înțeleg.

— Cum așa?

— Brognola se îndreaptă spre Texas în acest moment cu un mare număr de US Marshals. Au închiriat un Boeing special.

— Când ai vorbit cu Hal?

— Acum o oră.

— Înțeleg. Mă așteptam că voi zgândări viesparul, Leo. Nu mă surprinde.

— Ești sigur... ăăă...

— Sigur de țintele mele? Mai mult ca niciodată.

— Bine. Dar sper că știi ce faci.

— Și eu, îi zise Hunter prietenului său de la Pittsfield.

— Brognola ştie că vorbim. Îţi transmite că ar dori să fi părăsit statul înainte de venirea lui. Probabil că bănuieşti ce ordine a primit.

Hunter oftă.

— Da.

— Dar mi-a spus c-ar vrea să-ţi vorbească înainte de începutul ostilităţilor. În cazul în care vei lua hotărârea să rămâi.

— Soseşte direct la Dallas?

— Da.

— OK. Dacă iei legătura cu el în următoarele ore, spune-i să fie pe trotuar în faţă la Federal Building, lângă intrarea principală, pe la orele douăzeci. Singur. Îl voi contacta.

— Bine. Fii prudent, Bob.

— Bineînţeles. La tine totul merge bine?

Turrin înţelese imediat sensul întrebării lui Hunter. Făcea aluzie la Valentina Querente, fata pe care o iubea, şi la Johnny Hunter, fratele lui mai mic. Turrin avea grijă de securitatea lor. Hunter nu mai îndrăznise să le pronunţe numele la telefon de la evenimentele tragice petrecute la Boston.

— Sunt bine, dar ea spune că rişti prea mult.

— Voi fi un om mort în ziua în care nu voi mai risca, bombăni Hunter. Ai grijă de ei, Leo.

— Nu-ţi face griji. Auzi, mai vrei informaţiile despre puţurile de petrol?

— Am nevoie de toate informaţiile pe care mi le poţi da.

— Bine. N-am putut să aflu prea multe, dar un tip de la Interior Department mi-a vorbit de un nou oleoduct care există de câteva luni, *Pecos Conduit, Inc.* N-a putut afla ce se face cu el, dar există o legătură între el şi oamenii de care te interesezi tu. Este un subsidiar al International Bankers Holding.

— OK! Mulţumesc, Leo. Asta mă va ajuta mult. Acum te las.

— Stai o secundă! Lileo este în Texas cu tot grupul său. Se pare că i-ai jucat un renghi urât de tot lui Quaso. Nimeni

nu vorbește de asta, dar cred că Joe a căzut în dizgrație deocamdată. Lileo a primit puteri depline. Va face tot ce-i stă în putință ca să-ți taie gâtul, sergente.

— Ce știi despre el?

— Nu mare lucru. E tânăr, vioi și șiret. După părerea mea, e periculos ca un cuib de vipere.

— O să fiu atent.

Hunter închise și ieși din cabină.

Grimaldi îl aștepta cu o expresie nervoasă pe față.

— Și acum? întrebă el.

— Întoarcerea acasă. Te voi suna.

— Unde te duci?

— În oraș. Trebuie să am o explicație cu cineva și să mă mai arăt puțin.

— Și avionul?

— Lasă-l acolo unde e. Nu te mai apropia de el.

— Știi cât a costat?

Hunter îi zâmbi.

— Ai idee cât te-ar costa pe tine dacă unii dintre ei ar face legătura?

Pilotul suspină.

— Înțeleg ce vrei să spui. Bun, în fond, sunt banii tăi. Ce sunt banii?

— O monedă făcută pentru a cumpăra sufletul oamenilor, răspunse gânditor Exterminatorul. Ascunde-te, Jack. Nu te mai arăta.

— Cunosc rutina.

Apoi Hunter adăugă:

— Dar poți să-mi faci un serviciu.

Întinse o cutie de chibrituri aliatului său.

— Sună la motelul ăsta. Cere camera 115. Dacă răspunde un bărbat, închide imediat. Dacă răspunde o femeie, spune-i să stea unde e și că totul merge bine.

Grimaldi schiță un zâmbet.

— S-ar putea să mă duc să-i ţin companie.

— Las-o baltă. Ar putea să te coste viaţa.

— Crezi că...

— Nu se ştie niciodată, Jack, replică Hunter. Fă numai ce ţi-am cerut.

— Poţi să fii sigur de asta. Şi ai grijă de tine. Am ascultat la radio: o să fie scandal mare.

Hunter zâmbi.

— După cum ţi-am spus, totul merge bine.

Dădură mâna apoi fiecare plecă în direcţia lui — Grimaldi la elicopter şi în bârlogul lui, Hunter spre maşină şi spre câmpul de bătălie.

O furtună se pregătea să devasteze Texasul.

CAPITOLUL XIII

Lileo era mai înalt cu un cap decât patronul Texasului. Avea umerii laţi şi talia fină, părul lung; ar fi putut apărea în paginile revistelor *Playboy* sau *Vogue Men*. Era un tip frumos, cu un temperament vioi, exploziv, gata să râdă în hohote sau să mârâie ca un animal sălbatic, şi avea o mare încredere în el. Mult prea mare.

Joe Quaso îl detesta.

Cei doi şefi erau aplecaţi peste o hartă mare a statului Texas, pe care o întinseseră pe biroul lui Quaso şi discutau cu glas scăzut despre strategia pentru noaptea ce avea să vină.

Apartamentul era plin de mafioţi, unii deplasându-se fără vreo treabă dintr-o încăpere în alta, alţii stând în grupuri mici şi vorbind despre tot felul de lucruri sau uitându-se la televizor. Aceşti oameni, printre cei mai feroci din Statele Unite, fuseseră aleşi cu cea mai mare grijă şi veneau din cele patru colţuri ale ţării. Printre ei se aflau câţiva foşti luptători în Vietnam. Dar toţi erau tineri, duri şi ambiţioşi.

Două din gărzile lui Quaso povesteau pentru a suta oară, adresându-se celor din brigada anti-Hunter care tocmai veniseră din Florida, isprăvile lui Hunter din timpul dimineţii. Repetată şi deformată, anecdota căpătase nişte proporţii atât de mari încât Hunter părea acum dotat cu puteri aproape supranaturale.

După-amiaza se sfârşea şi soarele la asfinţit înroşea cerul Texasului. În acel moment, un om din gardă, epuizat, care

până atunci servise mâncare şi băutură noilor veniţi, se apropie de biroul în care lucrau cei doi şefi şi anunţă că Hunter era la telefon şi că voia să vorbească cu domnul Lileo.

Quaso îi zise omului să-şi ţină gura şi să se ducă la naiba cu gluma lui. Dar omul insistă:

— Nu, zău, domnule. Cred că el e.

Şefii schimbară o privire. Lileo ridică din sprâncene.

— Să vedem, zise el.

Omul apăsă pe o clapă şi împinse telefonul spre ei. Lileo îi făcu cu ochiul lui Quaso, luă receptorul şi zise:

— Lileo la telefon.

Imediat auzi o voce plină de răceală:

— Ţine faţa dreaptă ca să văd cum arăţi.

Lileo râse ironic.

— Ce, acum poţi să te uiţi şi prin firul telefonului? De unde ştiu eu că vorbesc cu Hunter?

— Eu sunt, spuse vocea. Dar nu mă uit la tine prin fir, Lileo. Te privesc prin luneta unei Weatherby 460. Mă uit în ceafa ta. De la distanţa asta se pierd vreo doi centimetri, aşa că o să te nimeresc în primele vertebre cervicale. Dar am auzit că arăţi bine şi mi-ar plăcea să te văd înainte de a te lichida. Fii amabil şi întoarce-te.

Şeful brigăzii anti-Hunter rânji dar îşi pierduse siguranţa.

— E un joc de copii, tipule. Nu mă sperii deloc.

— Nici nu vreau să te sperii. Ah, aşa e bine. Ai un profil frumos, o bărbie voluntară. Mai întoarce-te puţin ca să-ţi văd culoarea ochilor.

Lileo puse mâna peste receptor şi zise:

— Scotociţi toată casa! Dacă găsiţi pe cineva care se joacă cu telefonul, lichidaţi-l!

Omul din gardă mai aduse un telefon pentru Quaso.

În birou se făcu tăcere, în marele apartament toţi amuţiră deodată, înţelegând că se petrecea ceva grav.

Tineri cu fața dură își croiau drum prin mulțime, căutând zadarnic ceea ce instinctul lor refuza să accepte.

Quaso luă receptorul la timp ca să audă:

— Asculți la uși, Quaso? Apropie-te puțin de Lileo, ca să pot să vă văd pe amândoi cu luneta.

Quaso făcu nervos un pas înapoi.

— Ce vrei să dovedești, tipule? întrebă Lileo a cărui voce vibra de emoție.

Se uita furios pe fereastră, prin geamul imens, și nu vedea decât golul periferiei orașului Dallas de la etajul douăzeci.

— Așa, acum te uiți la mine.

— Fă-l mai departe să vorbească, șopti Quaso cu o voce anxioasă.

— Eu nu văd nimic, zise Lileo, cu excepția unui imobil care se află la aproximativ șase sute de metri.

Spuse asta cu o voce relaxată, dar în acest timp cercetă cu privirea spațiul gol colorat în roșu de ultimele raze ale soarelui.

— Păi acolo sunt eu, zise Hunter. Pe acoperiș. Dar imobilul e la aproape nouă sute de metri. După cum ți-am spus, de la distanța asta, glonțul pierde cam doi centimetri. Ți-ar plăcea arma mea, Lileo. Dacă mă rogi frumos, o să-ți arăt cât e de eficace.

Quaso acoperi receptorul și strigă:

— Trageți perdelele, fir-ar să fie! Trageți perdelele!

Hunter continua să vorbească cu Lileo:

— Aș fi putut să te împușc de vreo zece minute; nici măcar nu ți-ai fi dat seama cum. Oamenii tăi ar fi fost ocupați acum cu curățatul peretelui din spatele tău. Dar vreau să te păstrez pentru la urmă.

— Spui tâmpenii, tipule, replică Lileo lăsându-se totuși puțin în jos.

Apoi suspină văzând că perdelele fuseseră trase. Instinctul îi spunea s-o șteargă, dar încăpățânat și fanfaron, nu

se putea hotărî să fugă, pentru că ceilalți ar fi văzut că îi este frică de vocea de la celălalt capăt al firului.

— Dacă ai fi putut să mă împuști, ai fi făcut-o, conchise el. Eu nu cred în teatrul tău de superom și, pe cuvântul meu, tipule, când vei pleca din Dallas, vei pleca cu capul tău într-un sac. Să nu crezi că m-ai speriat cu fanfaronada asta.

— Nici nu era scopul meu, Lileo. Am vrut doar să-ți dai seama cât de incompetenți sunt oamenii tăi. Ascultă.

Aparatul fu gata să facă explozie, atât de tare făcu să vibreze diafragma receptorului bubuitura puștii. Lileo se aruncă sub masă.

Urechea îi huruia rău de tot și fu gata să leșine de durere.

Quaso aruncă și el receptorul și se prăbuși cât era de lung pe mochetă.

Urmă o a doua bubuitură, retransmisă de cele două telefoane chiar mai înainte ca primul glonț să sosească. Glonțul sparse geamul imens, ciopârți perdelele, intră în lambriuri deasupra biroului la înălțimea umărului și smulse o bucată de lemn mare cât un pumn. Urmară și alte gloanțe, unele după altele, trase mai întâi de la dreapta la stânga, apoi de sus în jos exact în centrul biroului.

Telefonul căzuse și zăcea lângă capul lui Lileo. Numără zece focuri, tresări de fiecare dată, apoi auzi din nou vocea de la celălalt capăt al firului:

— Ai văzut, vânător de scalpuri? Bun venit în Texas!

Toți tinerii duri se aruncaseră la pământ, chiar și cei care nu se aflau în salon. Nici măcar unul singur nu rămăsese în picioare.

Lileo se ridică puțin și răcni:

— Ticălosul!

Quaso se uita țintă la perete cu un aer trist, fără să scoată o vorbă. Aşchii și bucăți de geam încă mai cădeau, ca într-o mișcare cu încetinitorul.

Deodată cineva strigă:

— Dumnezeule mare! Ați văzut asta? A desenat o cruce pe perete. O cruce perfectă!

— Și prin perdelele trase! adăugă altul.

Bob Hunter furnizase încă o dată material pentru propria sa legendă: cea a lui Bob „Ticălosul", Hunter care numai el singur lichidase mai mulți *amici* decât toate războaiele dintre toate bandele la un loc.

La mai puțin de un kilometru de acolo, Hunter debranșă un telefon de tehnician al Telefoanelor, puse pușca și trepiedul într-un sac mare și părăsi acoperișul pentru a ajunge pe o nouă poziție.

Nu vrusese să-l sperie pe Lileo, ci mai curând pe oamenii lui ca să tragă un avantaj din asta. Un avantaj de care trebuia neapărat să profite înainte de zorii zilei de mâine.

Bineînțeles, i-ar fi putut suprima pe Lileo și pe Quaso în același timp, dar asta n-ar fi folosit cauzei sale. Voia să-și surprindă inamicul, să-l facă nervos, să-l terorizeze.

Un adversar cuprins de panică face neapărat greșeli, greșeli mari.

Hunter nu făcuse atâta drum doar ca să lichideze niște fanfaroni fără mare importanță. Venise în Texas ca să încerce să salveze integritatea statului.

După zece minute de la focurile de armă care distruseseră salonul lui Joe Quaso, un convoi de vehicule părăsi garajul subteran al imobilului și se îndreptă spre centrul orașului.

La câteva sute de metri în spatele lor se afla un om la bordul unei mașini Porsche.

CAPITOLUL XIV

Pentru justificarea lui Lileo, Quaso şi a oamenilor lor, trebuie să spunem că sarcina lor nu era deloc uşoară.

Fără a mai vorbi de interesele Mafiei care erau răspândite în tot Texasul, trebuia să se ia în calcul şi mobilitatea fantastică a Exterminatorului care putea să fie oriunde şi oricând.

Dacă te gândeai de ce era în stare Hunter, apărarea teritoriului devenea un adevărat coşmar. Cât priveşte lucrurile care se spuneau despre el, acestea nu erau chiar atât de exagerate. Hunter era într-adevăr un personaj uimitor; dovedise asta cu vârf şi îndesat în mai puţin de douăsprezece ore.

Atacase un complex petrolier, omorâse sau rănise pe aproape toţi apărătorii care se aflau acolo şi răpise un ostatic de o valoare inestimabilă.

După care îşi făcuse apariţia la Dallas, invadase reşedinţa lui Joe Quaso pe care îl făcuse de râs omorându-i gărzile de corp şi jefuindu-i seiful.

Mai târziu se deplasase la El Paso, în cealaltă parte a statului, unde executase un „prieten al prietenilor", apoi un altul la Houston şi pe al treilea la Austin.

În timp ce şefii se adunaseră ca să pună la punct strategia, el atacase încă o dată reşedinţa lui Quaso şi chiar vorbise la telefon cu Lileo în timp ce trăgea în el!

Situația era cel puțin demoralizantă. Toți oamenii călcau pe ouă, vorbeau cu glas scăzut de parcă sfârșitul ar fi fost foarte aproape și verificau toate dulapurile și încăperile.

Lucrul cel mai rău era că Hunter arunca în aer Planul Texas. Brigada condusă de Lileo venise în Texas cu un singur scop: să-l prindă pe Hunter. Dar acest ticălos îl făcuse să se retragă chiar mai înainte de a fi început treaba. Acum, singurul lor scop era să protejeze teritoriul texan împotriva lui Hunter.

De Planul Texas se alegea praful la numai douăsprezece ore după ce acest tip declanșase ostilitățile!

Bătrânii din *Commissione* erau foarte nemulțumiți. Ordinele pe care le primise Lileo și brigada lui erau cum nu se poate mai clare: Hunter trebuia împiedicat să distrugă totul!

Trebuia găsit cu orice preț un mijloc de a-l face să se retragă. A da dovadă de forță, însemna doar liniștirea fricoșilor din Organizație, obligându-i să reziste până când Lileo avea să se organizeze și să conceapă propria lui ofensivă. Apoi avea să pună la punct un plan care avea să-i aducă mai mult ca sigur capul Exterminatorului.

În Organizație exista un informator, nu mai încăpea nici o îndoială; iar Hunter se folosea de el ca să-i ridiculizeze pe toți.

Până la urmă... De ce să nu folosească acest informator împotriva lui?

În timp ce vehiculele reduceau viteza în fața noului cartier general, Lileo se adresă lui Quaso:

— Am un plan, Joe. O să-l facem să alerge pe ticălosul ăsta.

— Unde? mormăi nervos Quaso.

— În altă parte, replică șeful brigăzii anti-Hunter zâmbind cu gura până la urechi. Da, în altă parte...

*

* *

Hunter urmări convoiul de mafioți până în centrul orașului, într-un cartier vechi unde trăise pe vremuri înalta societate din Dallas, dar care acum nu mai era decât o fostă zonă rezidențială, unde vechile și frumoasele locuințe fuseseră transformate în apartamente ieftine sau în camere mobilate. Altele fuseseră demolate ca să se construiască stații de benzină și centre comerciale. Totuși, ici și colo mai rămăseseră încă unele case frumoase care rezistau uzurii timpului și progresului.

În una dintre aceste locuințe se instală brigada anti-Hunter, o casă cu trei etaje în stil colonial, cu coloane albe, situată în centrul unui parc de peste un hectar, înconjurat de un gard de fier forjat.

O mică cetate.

Hunter luă adresa și trecu mai departe.

Tipii ăștia puteau să mai aștepte.

Acum avea alte probleme de rezolvat.

Se opri în fața unei cabine telefonice, situată la vreo sută de metri de noua reședință a mafioților, și sună la canalul local de televiziune.

— Vreau să vorbesc cu redactorul șef de la actualități, zise el.

— O clipă.

După câteva secunde zise celei de a doua tinere:

— Sunt Bob Hunter. Spune asta șefului tău, te rog!

Fata își manifestă uimirea prin cuvinte imposibil de înțeles și făcu legătura. Vocea unui bărbat răspunse aproape imediat:

— Les Moore la telefon, redactorul informațiilor. Cine mă caută?

— Să nu pierdem timpul, îi zise Hunter. Ceea ce voi spune îmi va dovedi identitatea. Mă numesc Hunter și n-am venit în Texas pentru sănătatea mea, ci pentru a voastră. Statul

vostru devine din ce în ce mai corupt, cu viteza luminii şi va fi un adevărat infern dacă nu veţi începe să reacţionaţi.

— Eu înregistrez toate astea.

— Cu atât mai bine. Vreau să se ştie că eu i-am ucis pe Spellman, Whitson şi Kilcannon în după-amiaza asta. Vreau să se mai ştie că voi mai omorî încă mulţi alţii în cursul nopţii.

— Toată lumea se întreabă de ce i-ai ucis pe aceşti trei oameni, zise repede jurnalistul. De ce ei?

— Nu e greu de înţeles. Eu nu omor oameni nevinovaţi.

— Da, dar... Aţi vorbit de mulţi alţii. Te referi la oameni de aceeaşi importanţă ca cei trei omorâţi? Veţi ucide...

— N-am destul timp ca să-ţi dau toate detaliile. Persoanele pe care le voi ataca în noaptea asta o ştiu deja. Şi, lucru şi mai important, şi eu le cunosc.

— Vrei să dau acest mesaj pe post?

— Da.

— De acord, dar vreau şi eu ceva în schimb.

— Ce?

— Un interviu. Rapid.

— OK, dar să nu te lungeşti.

Vocea jurnalistului trăda gradul mare de interes avut faţă de această ocazie.

— De ce Texasul? Aţi luptat totdeauna împotriva Mafiei. Suntem chiar atât de invadaţi de ea?

— Nu sunteţi invadaţi, Moore. Sunteţi înghiţiţi de vii!

— E greu de crezut. Există, evident, elemente ale Mafiei lângă frontieră, dar...

— Nu e nici un dar, zise Hunter întrerupându-l. E precum cancerul. Nu ţi-e rău mai înainte de ultimele stadii ale maladiei. Organizaţia se pregăteşte să devoreze întreg statul. S-a infiltrat peste tot, chiar peste tot. Mai ales în centrii de putere.

— Dar oamenii pe care i-ai asasinat azi, Hunter... Erau nişte cetăţeni eminenţi. Sunt sigur că...

— Asta e cel mai mare pericol pentru voi. N-am prea mult timp la dispoziție...

— Încă o întrebare. Ăăăă... Latura umană. O întrebare personală.

— S-auzim, mormăi Hunter.

— De unde știi? Adică, atunci când execuți un om ca Gerald Whitson, de unde știi că e vinovat? N-ai niciodată îndoieli? Nu te trezești niciodată noaptea întrebându-te dacă ceea ce faci e drept?

— Dacă ucid, asta înseamnă că nu mai am îndoieli, Moore. Atâta vreme cât am îndoieli, nu trec la acțiune. Acum trebuie să te las.

— Stai! Ăăă... N-am pus bine întrebarea. Voiam să spun... Simți ceva când ești și judecător și juriu? Cum poți fi sigur de judecata ta? Te duci și omori un om, așa, fără nici un fel de proces. Țara noastră are la bază justiția și...

— Mi-ai cerut un interviu, Moore. Acum devine o dezbatere. Trebuie să plec, dar am să-ți spun ceva. Dacă un tânăr atacă o stație de benzină, știe că își pune în joc viitorul, că e pasibil să dea socoteală în fața justiției. Știe că poate să fie prins, judecat și condamnat să petreacă ani de zile în închisoare. Ăsta e sistemul nostru și, în general, funcționează bine. Dar nu se mai poate vorbi de sistem când e vorba de crima organizată sau de Mafie. E vorba de niște oameni care au față de sistemul nostru un dispreț profund. Cumpără sistemul, îl domină, se folosesc de el. Sunt dincolo de sistem, în afara lui. Și eu la fel. Ei operează în exterior, și eu la fel. Când drumurile noastre se întâlnesc, are loc neapărat o reacție. Dar să nu-mi vorbești mie de judecători și de juriu când e vorba de Mafie.

— Dar sunt și ei prinși și condamnați. Închisorile noastre sunt pline de mari criminali care își plătesc datoria față de societate.

— Serios! Un tip fură economia unei națiuni, asasinează și torturează cetățenii după bunul lui plac, corupe magistratura, jefuiește industria, droghează tinerii, obligă femeile să se prostitueze, face codoși din politicienii voștri. Pe urmă e arestat pentru fraudă fiscală și e închis câțiva ani la Leavenworth. Își plătește datoria?

— În fine... Să zicem că devine inofensiv.

— E fals. Acești tipi devin inofensivi atuci când primesc un glonț în cap. Nu există alt mijloc.

Dar jurnalistul nu voia să renunțe la ideea lui.

— Totuși te apropii de un om, îi lipești țeava pistolului de tâmplă și apeși pe trăgaci. Nu crezi că fiecare om, oricare ar fi el, are dreptul să stea în fața judecătorilor săi?

– Stau în fața mea de fiecare dată, răspunse Hunter. Știu de ce-i ucid. Crede-mă, știu foarte bine.

— Și Gerald Whitson? Știa și el de ce era omorât?

— Știa. Acești oameni sunt propriii lor judecători și juriu, Moore. Eu sunt doar călăul.

— Da, zise jurnalistul cu o voce disprețuitoare. Judecata Domnului. Cine supraviețuiește ei, este nevinovat. Dacă apeși pe trăgaci, asta înseamnă că sunt neapărat vinovați.

— Nu, sunt neapărat morți. Acum te las. Dar dacă te simți prea afectat de nedreptatea actelor mele, sunt convins că vrei să faci cunoscută cealaltă soluție. Ziua judecății din urmă a sosit în Texas. Nu există decât un singur mijloc de scăpare. Vinovații trebuie să se predea justiției.

— Ce vrei să spui?

— Să se predea. Complet. Să-și mărturisească crimele.

— Aha, zise jurnalistul. Pot deci să scape făcându-și un fel de autocritică.

— Cei de la marginea societății. Cei care s-au aliat cu Mafia, precum Spellman, Whitson și Kilcannon. Se pot reîntoarce în sistem și se pot preda justiției. Altfel se pot aștepta să-i vizitez. Chiar în noaptea asta.

Hunter închise, se întoarse la maşină şi dispăru în întuneric.

În acelaşi moment, o echipă de tehnicieni pregătea o bandă magnetică pentru o emisiune improvizată şi extraordinară. Era cea mai mare ştire-bombă a anului.

CAPITOLUL XV

Au existat multe reacții după difuzarea interviului lui Bob Hunter. Mai mulți cetățeni, mai presus de orice bănuială, au cerut protecția poliției. Un judecător federal și-a anunțat intenția pensionării anticipate și imediate. Doi înalți funcționari ai guvernului din statul Texas au făcut la fel, iar guvernatorul a spus că era în curs o anchetă aprofundată a administrației.

Forțele de poliție se pregăteau pentru o noapte care se anunța foarte agitată, iar un purtător de cuvânt dezvălui faptul că o echipă importantă de agenți federali tocmai sosise în Texas.

De la o frontieră la alta, Texasul era zguduit de undele de șoc ale trecerii lui Bob Hunter. Totuși acțiunea era doar la început.

Hunter făcu o dată turul cartierului, apoi intră în parcarea de lângă imobilul unde se afla apartamentul lui Arthur Klingman.

Imediat ce coborî din mașină, un bărbat, un newyorkez tipic, ieși din întuneric, își arătă rapid legitimația și zise:

— Securitatea imobilului, domnule. Trebuie să-mi arătați permisul de parcare.

Hunter își îndreptă spatele și se uită fix la cel din fața sa.

— Controlează-l. E pe parbriz.

Mafiotul se aplecă deasupra mașinii și nu se mai ridică niciodată. Hunter îi puse genunchiul în șale, îi trecu brațul pe

după gât şi vertebrele se desfăcură cu un mic zgomot înfundat, după care omul îşi încheie existenţa.

Hunter susţinu cadavrul până la pământ şi îl făcu să alunece sub vehicul.

Ziua în amiaza mare, un trecător s-ar fi întrebat unde dispăruse al doilea om, atât de rapidă fusese mişcarea.

Hunter îşi văzu de drum, făcu turul imobilului până la intrarea de serviciu şi intră într-un hol mic.

Un bărbat gras, aşezat pe treptele scării, se ridică imediat ca să-i ceară actele. Hunter îl lovi violent cu piciorul în burtă şi îi aplică o lovitură cu muchia mâinii la gât. Grasul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. Momentan nu mai exista. Hunter porni în grabă; nu avea la dispoziţie prea multe secunde.

Ajunse la etajul patru şi traversă holul cu Beretta în mână. Un tip ieşi din umbra unei uşi la jumătatea culoarului, apucând în trecere o armă. Beretta trase o dată şi omul se roti în loc şi căzu pe parchetul din faţa intrării în apartamentul lui Klingman, cu faţa în jos.

Hunter trecu peste el şi deschise uşa cu o lovitură de picior.

Doi oameni care se aflau tolăniţi în faţa unui televizor, având la îndemână sandvişuri şi sticle de bere, încercară să se ridice şi să se protejeze. Nici unul dintre ei nu reuşi. Două gloanţe de 9 mm îi răsturnară imediat pe spate.

Hunter închise uşa şi parcurse apartamentul. Îl găsi pe Arthur Klingman într-o încăpere mică din spate, aşezat la un birou pe care se aflau două sticle de tequila şi o farfurie plină cu felii fine de lămâie.

Era un bătrân frumos cu părul alb, cu faţa bronzată şi bătută de vânt, cu privirea limpede şi bărbia voluntară. Semăna cu primii pionieri, cei care reuşiseră să învingă câmpiile şi nisipul din Texas.

Un bătrân dur.

Purta un costum kaki, iar partea de jos a pantalonilor era băgată într-o pereche veche de cizme. Mâinile, aşezate pe suprafaţa biroului, erau puternice şi noduroase; mâini de muncitor.

Se ridică lent, prudent, uitându-se cu atenţie la omul care stătea în faţa lui cu pistolul în mână.

„Mare ca Texasul şi gata la orice", îşi zise Hunter.

— Judecata din urmă, anunţă bătrânul cu o voce maiestuoasă.

Hunter aruncă o medalie de trăgător de elită pe birou şi răspunse:

— Dacă vrei, Klingman.

— Sunt pregătit.

— Medalia nu e pentru tine.

Ochii bătrânului exprimau uimire.

— Atunci ce vrei?

— Am făcut o promisiune unei foarte frumoase şi foarte curajoase tinere. I-am promis că voi face tot ce pot ca să-i salvez tatăl.

Klingman făcu un pas înainte.

— Ai vorbit cu fata mea?

— E sănătoasă şi e în siguranţă.

Aruncă o cutie de chibrituri pe birou. Klingman o luă imediat.

— O vei găsi acolo. Camera 115. Te aşteaptă. Ia şi nişte haine, că nu are. Amicii tăi au încuiat-o într-o cameră, drogată şi în pielea goală.

Cu un gest violent, bătrânul mătură sticla de tequila de pe suprafaţa biroului.

— Ticăloşii! izbucni el.

Privirea lui furioasă se opri asupra lui Hunter, care îl privea calm, apoi se lăsă în jos.

— Dar eu sunt şi mai rău decât ei, mărturisi el cu o voce descurajată.

— Asta tu trebuie să vezi, răspunse Hunter.

— Ce ştii?

— Aproape tot. M-a ajutat şi Judith. Cunosc Flag 7. Planul Texas. Şi îl voi distruge, cu sau fără ajutorul tău.

— Ajutorul meu?

Hunter dădu scurt din cap.

— Judith crede că vei fi încântat să profiți de această ocazie.

Klingman părăsi biroul.

Hunter puse Beretta la locul ei în tocul de piele.

Magnatul se opri în mijlocul încăperii, legănându-şi corpul înalt când într-o parte, când în cealaltă, ca un pin în bătaia vântului, cu ochii țintă în tavan.

— Eu am început Flag 7.

— Știu. Acum îl poți distruge. Nu-l mai poți controla, Klingman. Trebuie să-ți dai seama de asta.

— Am încercat, suspină texanul. Am încercat de mai multe ori să privesc realitatea în față. Dar... fir-ar să fie! Trebuie să existe un mijloc de scăpare.

— Nici unul, răspunse Hunter. Ai făcut un pact cu diavolul, Klingman. Aproape că te admir pentru asta. Ai repus totul în discuție, e un lucru pe care îl înțeleg. Dar toți pierd în urma târguielilor cu Organizația. Trebuie să recunoşti realitatea.

— N-am de dat socoteală nimănui! se răsti bătrânul.

— Ba da, fiicei tale, zise domol Hunter. Sau mie. E singura alegere pe care o poți face.

Texanul zâmbi, şi Hunter înțelese de la cine moştenise Judith simțul umorului.

— Aş înfrunta mai curând diavolul şi toți îngerii răi decât să fiu contra ei sau a ta, zise el. Am auzit ce-ai spus la televizor. A fost foarte convingător. E scandal mare în tot Texasul. Hunter, poți să mă crezi sau nu, dar nu am avut nici

un control asupra lui Flag 7 de când aceşti ticăloşi au venit să ne dea târcoale. Ai dreptate, mi-a scăpat de sub control. Am făcut un pact cu diavolul, e adevărat, dar aveam intenţii bune.

Hunter se uită rapid la ceas.

— Nu mai am timp, zise el. Putem vorbi pe drum. Să mergem.

— Unde?

— Poate să înfruntăm diavolul.

— O clipă.

Klingman luă o valijoară-diplomat care se afla pe o etajeră şi o întinse Exterminatorului.

— Cu ce se află înăuntru vei şti totul. Numai adevărul, jur. Hărţi, planuri, orare. Ia asta şi fugi; eu n-aş face decât să te întârzii, şi voi putea s-o scap pe Judith şi fără tine.

— Vom pleca împreună, zise Hunter apucându-l de braţ pe bătrân.

— Ca să mergem în infern, murmură Klingman.

Era o eventualitate familiară pentru Hunter.

Deseori fusese obligat să înfrunte infernul, dar niciodată peste cadavrul unui bătrân. Presiuni imense reuşiseră să-l abată pe Arthur Klingman — şi pe alţii — de pe drumul cel drept. Cel puţin avuseseră curajul să-şi pună în joc pielea. Acum planul lor luase o întorsătură proastă, pentru că îşi băgase nasul Mafia.

În ciuda spuselor unora, Bob Hunter nu se considera Dumnezeu. Nu-şi aroga dreptul de a judeca şi de a condamna oamenii ca Klingman. Considera că fiecare fiinţă se judeca şi se pedepsea singură.

Poate că Klingman avea dreptate şi poate că vor vedea amândoi malurile infernului înainte de a se face ziuă. Hunter spera să nu se întâmple aşa.

Îl duse pe bătrân într-un loc sigur, apoi îşi continuă drumul.

CAPITOLUL XVI

Vocea lui Jack Grimaldi era încordată, nervoasă.

— Bine că ai sunat, zise el. E ceva suspect la motel. Fata a plecat sau nu poate să răspundă la telefon. Sun din cinci în cinci minute de când am sosit.

Urmă o pauză, apoi Hunter răspunse:

— E liberă să facă ce vrea.

— Poate că îi e pur şi simplu frică să răspundă la telefon. M-am gândit şi la asta.

— Nu. I-am spus că va fi sunată. Ce tâmpenie. Şi l-am mai trimis şi pe Arthur Klingman acolo. În fine, trebuie să fie în stare să se descurce. Restul treburilor merg bine. Porneşte elicopterul.

— E pornit. Când şi unde îl vrei?

— Încă nu ştiu. Aştept să văd ce vor face ceilalţi, dar vreau să fiu gata să mă ţin după ei. Stai pe lângă telefon.

— OK. Ăăă... Am o informaţie care te va interesa.

— Ţi-am spus totuşi să stai în banca ta.

— Am stat în banca mea, după cum ai spus, dar nu pot să stau şi să mă uit pe pereţi. Am dat câteva telefoane. Am vrut să ştiu dacă se vorbea de fata lui Klingman. Nici o vorbuliţă. Dar am aflat altceva.

— Spune.

— Lileo şi-a trimis grosul trupelor acolo unde am atacat dimineaţă, la Klingman Wells. După toate aparenţele, am ratat ceva. Mi s-a dat de înţeles că există în jur de doi kilometri

pătrați ascunși sub o plasă de camuflaj și că sub această plasă se petrec lucruri foarte interesante.

— Ce fel de lucruri?

— Smintite. Dacă sursa mea nu minte, ar fi un punct de adunare al trupelor paramilitare.

— De ce nu? răspunse Hunter.

Mafia nu cunoștea limite în nebunia ei.

— Nu e totul. S-ar părea că acolo este stocat petrol brut în rezervoare ascunse. Tot acolo ar ajunge și un oleoduct secret. Pentru stocarea rezervelor de carburant. Tipul mi-a spus că sub plasă sunt ascunse sute de mașini blindate, depozite de muniții și tot felul de chestii de-astea. Dar că nu ar fi trupe. Soldații sunt ascunși în natură, la adăpost de priviri. Deci Lileo și Quaso au trimis oameni ca să protejeze locul.

— Cine ți-a spus asta, Jack?

— Un tip care face parte din grupul Quaso. Se ocupă de „fetițe" la Dallas și la Fort Worth. De ce? N-ai încredere în el?

— N-am încredere în nimeni, zise Hunter suspinând ostenit.

— În orice caz, dacă e o păcăleală, și-au dat toată osteneala. Se pare că vor să arunce totul în aer mâine dimineață.

— În ce scop?

— Ca să ascundă ce făceau la Klingman Wells, așa presupun. Mi s-a dat de înțeles că acolo s-ar afla destul petrol ca să pună în mișcare toate mașinile din Statele Unite timp de un an. Și să arunce totul în aer? Crezi c-ar fi capabili?

După dosarele găsite de Hunter în valijoara-diplomat dată de Klingman, asta era o certitudine.

— Da. Ar putea să șteargă de pe fața pământului Klingman Wells.

— Asta e tot ce-am aflat.

— E deja prea mult, zise Hunter cu o voce tristă.

— Dar pe cine ar putea să intereseze aruncarea în aer a patru puțuri de petrol? Crezi că încearcă să te atragă acolo cu povestea asta? Cine se ocupă de petrol?

— Mulți oameni, Jack. După câte am aflat și eu, curând va fi o nouă criză.

— Ce?

— Se pare că țările exportatoare de petrol vor reîncepe să închidă robinetul.

— Oh, gogoși de-astea auzim în fiecare zi!

— Da, dar tare mi-e teamă ca asta e adevărată. Este motivul existenței acestei porcării de Plan Texas.

— Plan Texas? Ce mai e și asta?

— O poveste dementă. Un preambul la ceea ce poate că se va întâmpla peste câțiva ani. Războiul terminal, Jack. S-a zis cu războiul ideologic. Războiul pentru supraviețuire într-o lume care începe să ducă lipsă de resurse naturale.

— M-ai lăsat în ceață undeva între Texas și război.

— O să-ți explic mai târziu. Dar va trebui să mergem la Klingman, Jack. Încălzește motorul elicopterului.

— Dar ce legătură are cu Mafia?

— Mafia seamănă cu furnicile care invadează picnicul, Jack. Acum, cel mai frumos picnic economic din Statele Unite este petrolul din Texas.

— Încep să înțeleg.

— Firește. Totuși e și mai grav decât îți poți imagina. Stai lângă telefon, Jack. Te mai sun.

Hunter închise și se întoarse la mașină. Instinctul de luptător era garantul propriei securități, dar mintea lui era prea preocupată de viitorul țării sale.

Confiscarea petrolului din Texas... Era evident. Dar pe urmă, unde?

Oriunde, numai să fie petrol.

Într-un viitor apropiat, cei care vor controla petrolul, vor controla lumea.

Era o perspectivă înspăimântătoare.

Nu mai existase nici un război echivalent cu cel în care s-ar fi înfruntat marile puteri pentru supraviețuirea lor industrială. De aceea lui Bob Hunter îi păsa de cele patru puțuri din Texas.

Dacă ar fi trebuit, și-ar fi dat viața ca să le salveze. Atâta vreme cât va trăi, nu va permite Mafiei să deturneze petrolul din Texas.

Era clar că informația lui Grimaldi era suspectă. Nimeni nu dădea atâtea detalii, decât într-un scop precis. Ar fi aruncat idioții puțurile în aer? Dacă Hunter nu se ducea sau chiar dacă s-ar fi dus?

Hunter scutură din cap. Nu știa decât că ar fi fost posibil. Din dosarul lui Klingman aflase că toate puțurile erau minate.

Indiscutabul, Exterminatorul trebuia să se ducă la Klingman Wells ca să vadă totul mai de aproape, fie că era sau nu vorba de o capcană.

Dar mai înainte avea două întâlniri: prima cu un agent de la Washington și a doua cu un tip din Saint Louis.

Hunter avea câteva idei.

CAPITOLUL XVII

Hunter opri maşina Porsche în faţă la Federal Building şi semnalizã cu farurile.

Harold Brognola traversă trotuarul cu un pas liniştit, deschise portiera şi se trânti pe scaunul de lângă omul cel mai căutat din Statele Unite.

— Frumoasă maşinuţă, zise el.

Maşina porni din loc şi intră într-un şir de maşini. Exterminatorul se întoarse uşor spre agentul federal însărcinat să-l lichideze.

— Am cumpărat-o cu dolarii Mafiei. Ar trebui să le spui asta.

Brognola dădu din cap mârâind şi aprinse o ţigară. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, de talie mijlocie, nici gras, nici slab, care avea alura unei persoane cu care te puteai înţelege foarte bine. L-ai fi putut lua drept un vânzător la un magazin de pantofi care încearcă totuşi să-şi păstreze zâmbetul şi buna dispoziţie. În realitate era un agent federal, un doctor în drept, care hăituise mulţi ani de zile Mafia şi, la începutul războiului pe care Hunter îl pornise împotriva ei, reuşise să-l contacteze pe Exterminator şi apoi încercase să obţină pentru Hunter un ajutor guvernamental. Hunter refuzase acest ajutor.

Îi spusese lui Brognola:

— Acţionez singur şi în contul meu. Nu vreau să antrenez Statele Unite în rolul de călău.

Această atitudine făcuse impresie şi sporise respectul pe care Brognola îl avea faţă de Exterminator. Când guvernul îi dăduse misiunea să-l oprească pe Hunter, stima lui pentru fugar nu se micşorase deloc, ceea ce provoca un conflict serios în sufletul acelui om al legii.

— Nu e un asasin psihopat, îi spusese o dată şefului său. Putem avea încredere în el. Îşi va alege în mod judicios victimele. În momentul de faţă, el este cea mai bună armă de care am dispus vreodată împotriva Mafiei. Ar trebui să-l subvenţionăm.

Dar Hunter nu vrusese să audă de subvenţionare, iar guvernul a făcut presiuni asupra lui Brognola.

La un moment dat, la Las Vegas, fusese constrâns să scoată personal arma împotriva lui, în ciuda reticenţelor pe care le avea. Asta fusese vânarea fiarei la Los Vegas. Hunter înţelesese foarte bine asta la vremea aceea.

Hunter luase hotărârea să nu tragă niciodată în forţele de ordine. Numai destinul vrusese să scape cu viaţă.

În urma acestui incident, Brognola ascultase mai mult de instinct decât de glasul datoriei. Respectul pentru Hunter rămăsese neştirbit.

Astfel se aliau uneori bombănind.

Brognola trase de câteva ori nervos din ţigară apoi se adresă Exterminatorului:

— Vreau să pleci din Texas. E un serviciu pe care ţi-l cer, dar tu faci cum vrei. Eu ţi-am făcut un serviciu, acum e rândul tău. Să spunem că prietenia sau frica îmi dictează această comportare. Dar aş vrea să fii în altă parte începând de la miezul nopţii.

Maşina Porsche se strecura cu abilitate printre şirurile de vehicule.

— Nu voi putea să termin până la miezul nopţii, Hal.

— Ai făcut şi aşa destul, răspunse agentul federal cu o voce amabilă. Şobolanii părăsesc corabia. Lasă-mă pe mine să duc partida mai departe. Mă voi ocupa de toate detaliile.

— Nici măcar nu le cunoşti, replică Hunter.

— Cunosc mai mult decât îţi închipui.

— Ştii de Flag 7? mormăi Hunter.

— Flag ce?

— Deci nu ştii.

— Stai puţin.

Hunter începu să râdă. Ai fi zis că e zgomotul unor cuburi de gheaţă care cad pe pardoseală.

— Nu vrei să-mi acorzi câteva ore în plus? întrebă Hunter.

Brognola se aşeză picior peste picior şi trase din ţigară.

— Până la ce oră?

— Am început în zori, voi termina tot în zori.

Agentul federal încuviinţă cu o mişcare bruscă a capului.

— OK. Le voi spune agenţilor mei să se odihnească în seara asta. Dar nu-ţi voi acorda nici o secundă în plus. Ţi-ai făcut duşmani mulţi prin partea locului, amice. Oamenii mei vor porni în zori pe urmele tale. Te previn... amical. Acum spune-mi ce e cu Flag ăla?

— Flag 7, explică Hunter este o ideologie originală a unui anume Arthur Klingman, un magnat al...

— Îl cunosc după nume, zise suspinând Brognola.

— Toţi gangsterii din Statele Unite îl cunosc după nume, replică Hunter. Proiectul iniţial a scăpat de sub controlul lui Klingman. Asta a început pentru că marile societăţi petroliere au vrut să sugrume micile societăţi independente. Klingman a simţit de unde bate vântul şi a înţeles că micile întreprinderi erau condamnate să piară pe termen scurt. Aceşti texani sunt nişte oameni duri, Hal. Cu atât mai mult cu cât au trudit o viaţă întreagă la sondă. Ei bine, s-au organizat ca să pună la cale o operaţiune pe care au numit-o Flag 7. Presupun că e un tribut adus spiritului lor de independenţă. La început era doar un simbol. Un răspuns dat capitaliştilor care ar fi vrut să

manipuleze Texasul. Îi înțeleg. Apoi lucrurile s-au deteriorat. S-au amestecat niște nebuni. Politicieni necinstiți și financiari corupți și-au dat mâna ca să facă din Flag 7 un proiect de independență a Texasului. Republica Texas. Nu glumesc. Ba chiar au înarmat un grup paramilitar și au o putere în acest stat pe care nici nu ți-o poți imagina.

— Asta explică amestecul lui Spellman, zise Brognola.

— Bineînțeles. Nat Spellman era directorul serviciului lor de informații. La ordinul lui au fost puse microfoane peste tor, chiar și la guvernator. Avea oameni în stația națională de relee de comunicații de la El Paso.

Brognola se strâmbă.

— Incredibil! Dar ce vor? Al doilea război de secesiune?

Hunter ridică din umeri.

— Nu știu. E o chestie complet smintită. La început am crezut că vor să controleze politica și economia statului, dar acum dețin dovezi că voiau și mai mult. Tipii ăștia vor într-adevăr să facă din Texas o republică. Ca pe vremuri.

— Sunt nebuni, zise nervos Brognola.

— Nebuni, dar nebuni periculoși. Convergența diferitelor interese ar fi putut să facă totul să funcționeze. Au deja o putere politică imensă și baze financiare solide, iar acum prietenii noștri mafioții se amestecă și ei. Statul ăsta e pierdut, Hal.

— Dar tot nu înțeleg ce...

Hunter nu digerase nici el prea bine ce povestea dar își continuă explicațiile.

— Știu că pare ridicol. Mai ales din cauza tipilor din Organizație, pentru că ei au în principiu totdeauna picioarele pe pământ. Totuși, oamenii nu-și dau seama cu adevărat de importanța națională a Texasului. Să luăm numai petrolul. Știi ce cantitate de petrol american provine din Texas? O treime.

— Da. Stai, lasă-mă să mă gândesc.

Brognola stinse țigara și aprinse imediat alta.

Hunter continuă să se strecoare cu prudență printre șirurile de mașini, reflectând în tăcere.

După un moment, Brognola suflă fumul și zise:

— Da. Încep să înțeleg o mulțime de lucruri. Ai dreptate în legătură cu Texasul. Este una dintre zonele cele mai bogate din Statele Unite. Din lume. Nu mă refer numai la petrol. Există tot felul de minereuri și de materii prime. Agricultura e fantastică, industria la fel. Nu-mi vine greu să cred că există niște oameni care vor să facă din acest stat o republică. Dar nu prea-mi dau bine seama cum au de gând să reușească. E ceva enorm, mult prea ambițios...

— Apropo de enorm. Știai că de la El Paso la Beaumont e o distanță mai mare decât de la New York la Chicago? Asta este una dintre problemele Texasului, Hal. E prea mare. Poliția nu reușește să se descurce. Efectivul este prea redus. Și nu va reuși niciodată, chiar dacă ar folosi avioane de patrulare.

— OK, dar să uităm de polițiști. Nu poți răpi un stat națiunii. Abraham Lincoln a dovedit asta.

— Poate, răspunse Hunter. Dar există mai multe feluri de a purta războiul. Eu sunt cel mai în măsură să știu asta. Tipii ăștia nu glumesc.

Brognola dădu din cap cu convingere.

— Cum vor proceda?

— Prin șantaj.

— Ce?

— Vor prelua puterea prin bacșișuri mari și plasându-și oamenii în partidele politice. Apoi vor face presiuni asupra tuturor ca să pună mâna pe economie. Nu va mai exista nici justiție și nici resurse federale în Texas. Resursele vor aparține republicii. „Texasul texanilor." Wall Street și Zürich să se ducă la naiba.

— Chestia asta nu stă în picioare, zise Brognola. E un scenariu politico-fantastic!

— OK, admise Hunter, dar dețin un atu.

— Care?

— Petrolul.

— Ce?

— Petrolul.

Urmă o tăcere apoi Brognola mărturisi:

— Mă depășește.

— Și pe mine.

— Deci... Naționalizează petrolul texan, ceea ce e dreptul lor pentru că și-au proclamat independența. Cine vrea să cumpere petrol texan are tot interesul să se arate înțelegător.

— Exact. Ar putea să meargă. Dacă operațiunea e bine condusă, poate să reușească. Mai ales când te gândești la creierele care conduc totul: amicii noștri din Mafie, Hal. *Cosa di tutte cose*. Marea lovitură care le depășește pe toate celelalte.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta.

— Cum vrei, dar eu am treabă.

— Amândoi avem treabă! Scutește-mă de aiureala ta cu omul liber. Mergi mai departe.

Hunter zâmbi și repetă turul orașului.

— *Petrol Power*, zise Brognola, asta e chestia. Partea cea mai gravă, Bob, e că, într-adevăr, va exista o criză de energie. Zilele trecute am stat de vorbă cu un membru al cabinetului prezidențial. Era foarte îngrijorat. Ar putea să se ajungă chiar la o raționalizare a benzinei. Tipul era îngrijorat mai mult de aspectul Mafie-piața neagră. Furturi și revânzări. Dar nimănui nu i-a trecut prin minte că Mafia va încerca să-și însușească toată piața!

— Criza asta e gravă, Hal?

— Foarte. Ajungem la fundul sacului cu resursele.

— Dar importăm.

— Nu destul. Nu avem destule porturi care să poată primi un super-petrolier. Nu avem...

— Bine, de acord, e grav. Deci, dacă suntem lipsiți de petrolul texan, suntem terminați. Am dreptate?

— Din păcate.

— Trebuie jucat pe o singură carte. Nu are importanță dacă reușesc sau nu să creeze o republică. Rezultatul va fi același, chiar și în caz de eșec.

— Nu...

— Taci și ascultă-mă. Ți-am spus că au recrutat un fel de armată. Fiecare om a primit un antrenament de sabotor. Ți-am vorbit și de șantaj. Să vezi ce vor face. Grupuri paramilitare vor invada câmpurile de petrol ca să le ocupe. Vor închide puțurile, vor bloca rafinăriile, vor opri sondele și vor închide vanele la conducte. Și-au făcut mână la Klingman. Între timp, îi vor convinge pe texani că Texasul le aparține și, având în vedere mentalitatea oamenilor de-aici, nu va fi prea greu. Pe urmă vor...

— Stai puțin, zise Brognola întrerupându-l. Spui că vor ocupa câmpurile de petrol? Ăsta e planul lor de bătălie?

— Da. Și se antrenează de luni de zile. Au minat câmpurile.

— Ce?

— Au pus explozibili. Ți-am spus că se joacă ori-ori! Vor mina toate puțurile statului și vor fixa un mecanism de autodistrugere. Ăsta e șantajul. Evident, nu e ușor să te înfrunți cu Unchiul Sam. Dar și președintele se va gândi de două ori înainte de a se lipsi de o treime din rezervele de petrol ale țării. Și „amicii" noștri știu ce fac. Klingman Wells e deja minat. Între timp, pompează tot petrolul și îl stochează discret în rezervoare ascunse. Nu cred că vor într-adevăr să arunce în aer câmpurile, dar o vor face dacă sunt obligați.

— E un plan dement, bombăni Brognola.

— Bineînțeles. Și Hitler era dement, și știi foarte bine cât rău a făcut. *Ori-ori*! Așa că, dacă ai impresia că o să plec frumușel la miezul nopții, te înșeli amarnic. Doar dacă aș putea să-i iau cu mine pe toți smintiții ăștia.

— Ar putea să devină ceva epidemic, zise Brognola cu o voce posacă. Închipuie-ți că Louisiana și Oklahoma fac la fel ca Texasul și devin republici cu petrol. Și dacă toate statele producătoare ar face la fel?

— Ar fi logic.

— Bineînțeles. Dar asta nu s-ar opri la Statele Unite. America Centrală ar prelua ideile și ar deveni ostilă. Canada a și făcut asta. Cât privește arabii, de ei nici să nu mai vorbim. Pe toți dracii! Nu ți-ai zis niciodată că civilizația e un lucru tare fragil?

— Tot timpul îmi spun asta, răspunse Hunter. Și asta rezumă foarte bine viața mea.

— Da, înțeleg, zise Brognola dând ușor din cap.

Stinse țigara și își puse mâinile la ceafă.

— Spune-mi ceva încurajator.

— Am dat câteva lovituri, am adresat amenințări. Cei care sunt mai puțin nebuni încep să părăsească corabia. Klingman voia să renunțe de multă vreme, dar Organizația îi ținea fata secchestrată ca să-l țină în frâu. L-am suprimat pe directorul serviciului lor de informații, pe șeful propagandei și pe principalul lor financiar. În spatele tău se află o servietă-diplomat. Ia-o cu tine. Documentele din ea poate că nu vor convinge pe nimeni la Washington că amenințarea e reală. Dar nu se știe niciodată.

— OK, mulțumesc. Cum te mai simți?

Hunter zâmbi.

— Tot bine. Am băgat puțin spaima în reprezentanții locali ai Mafiei. Sper ca efectul să fie de durată.

— Cine e aici?

— Pe reprezentantul şef îl cheamă Quaso. Azi a venit alt tip: Lileo. A venit însoţit de vreo sută de oameni. Efectivul lui Quaso este prea împrăştiat ca să-mi facă rău, dar Lileo îmi pune o problemă. Va trebui să mă ocup urgent de el.

— Ăăă... Nu te „freca" prea tare de poliţiştii texani. Ar putea să fie răi.

— Mulţumesc. Dacă văd unul, o să-l ocolesc pe departe.

— Şi fii atent la Lileo. L-am descoperit în dosarele mele. E o mică viperă din Mississippi; e foarte ambiţios. E un personaj exterm de periculos.

— Trecutul lui?

— Teroarea de pe Bourbon Street. A fost braţul executor pentru Organizaţie la Biloxi timp de câţiva ani. A început prin a rupe mâinile recalcitranţilor. Apoi şi-a câştigat un loc printre cei mari datorită unor speculaţii mobiliare. Asociaţii lui au dispărut în mod misterios, pentru ca în cele din urmă să fie descoperiţi într-o mlaştină din Louisiana. Are sânge *cajun* de la mama lui. Şi e la a şasea generaţie de mafioţi prin tatăl lui care a fost un mare prieten al lui Huey Long; iar unchiul său e un mare politician în Louisiana.

— Cazier?

— Arestat de vreo douăsprezece ori în Louisiana sau în Mississippi. Niciodată inculpat.

Hunter suspină.

— Bun, e „copt".

— Lasă-mă undeva.

— Bine.

Hunter răsuci brusc volanul şi conduse în linie dreaptă spre Federal Building.

— Câţi agenţi te însoţesc?

— Destui. Spune-mi foarte precis unde nu trebuie să te caut?

Hunter îi zâmbi, apoi răspunse:

— Nu trebuie cu nici un preț să mă cauți la Klingman Wells.

— Bine, o să mă uit în altă parte. Ăăă... Ce se va întâmpla la Klingman Wells?

— Am fost invitat acolo.

— Înțeleg. Nu... Ăăă... N-au intenția să arunce baraca în aer în seara asta?

— Dacă au intenția asta nu înseamnă că vor şi reuşi.

— Subtilitățile minții lui Hunter...

— Vreau să spun că nu vor reuşi. Îți garantez.

Brognola suspină şi trase pe genunchi servieta-diplomat a lui Arthur Klingman.

Hunter reduse viteza şi opri lângă trotuar.

Brognola deschise portiera, ezită apoi se întoarse şi zâmbi.

— Salut, soldatule. Noroc la vânătoare!

Apoi coborî, trânti portiera şi îl văzu dispărând pe Exterminator.

Trebuia să vâneze toată noaptea.

Norii se adunau deasupra Texasului.

CAPITOLUL XVIII

Trecuse puțin de nouă seara când mașina Porsche se opri în fața porții mari de fier a casei vechi din fostul cartier rezidențial din Dallas.

Un om se apropie de mașină ca să se uite cu atenție la omul de la volan. Hunter se uită la el încruntat și murmură:

— *Amigo.*

Asta însemna „prieten" chiar și în Texas, dar santinela părea să aibă unele îndoieli.

Mai înainte de a se putea decide, Hunter se răsti:

— La dracu, m-am plimbat tot orașul ca să dau de voi! Iar nenorocitul ăla de aeroport se află la șaptezeci de kilometri dincolo de orizont! Și, la naiba, n-am mai văzut un ținut atât de anost! M-am speriat că ajung la capătul lumii și cad în gol. Uiți de teoriile lui Cristofor Columb! Iar nenorocitul ăsta de oraș se întinde în toate părțile și nu ajunge nicăieri. De două ore, amice, mă învârtesc în cerc și nu ajung nicăieri. Și ce naiba căutați în cartierul ăsta rablagit?

Santinela îi zâmbi compătimitor.

— Hei, încă n-ai văzut gagicile din Texas! Stai puțin. Te asigur că au un relief bogat! De unde vii?

— New Jersey, răspunse Hunter. Trebuie să vorbesc personal cu domnul Lileo. Te rog să nu-mi spui că nu-i aici!

Santinela începu să râdă.

— E aici, zise mafiotul, nu-ți face griji.

Îi arătă cu degetul direcția.

— Mergi până la casă. Dar fără grabă. Patronul e foarte nervos în seara asta.

Hunter se uită în direcția pe care i-o arăta mafiotul apoi în parc. Era noapte de-a binelea dar, după toate aparențele, nu erau multe patrule. Scoase capul din mașină și întrebă pe un ton complice:

— De-asta ne ascundem aici? A început circul?

— Cam așa, răspunse santinela. Mai bine să nu faci gură mare dacă ții la pielea ta. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

Hunter înțelegea foarte bine. Străbătu aleea și opri pe peluza din fața casei.

Câțiva tipi ieșiră pe peron ca să se uite la mașină. Le făcu un semn amical și le strigă:

— Liniștiți-vă, băieți, a sosit speranța statului New Jersey. Puteți să vă duceți toți la culcare.

Unul dintre tipi făcu un gest cu mâna însoțit de o onomatopee ironică.

Hunter deschise portbagajul mașinii în care se afla arma lui favorită: o M16/M79, cu țevi suprapuse. Gloanțele de 7,62 ieșeau din 16 ca fulgerele, iar incredibila 79 trăgea cu proiectile explozive de 40 mm, alice, gloanțe cu fragmentare, minigrenade, grenade cu gaz sau fumigene.

Puse banduliera după gât și arma suspendată la jumătatea pieptului, traversă peluza și se opri în fața casei.

În timp ce încărca cu gloanțe explozive M79, unul dintre tipii de pe peron strigă:

— Ce mai e și chestia asta?

— Judecata din urmă, replică Hunter.

Atinse ușor cu degetul trăgaciul lui M16 și mătură peronul cu o rafală. Cei doi oameni care se aflau acolo fură ușor ridicați în aer apoi aruncați peste zidul fațadei.

Fără să oprească mișcarea, Hunter atinse trăgaciul lui M79, cu arma îndreptată puțin mai la stânga. Ușa dispăru sub impactul gloanțelor explozive.

Zgomotul de tunet al exploziei încă nu se potolise când un om făcu turul casei în fugă şi sosi la timp ca să primească în piept o rafală de M16.

Apoi Hunter expedie o rafală de alice spre gaura fumegândă unde se afla uşa, ca să calmeze orice iniţiativă născută în acea zonă.

O mână cu un pistol apăru în spatele unei ferestre de la primul etaj. Un glonte exploziv lovi fereastra, luând cu el o parte din zid. Cadrul ferestrei şi omul ciopârţit, care răcnea ca un animal rănit, se prăbuşiră la pământ în mijlocul unui strat de muşcate.

În întuneric se auziră zgomote de paşi. Hunter încărcă o grenadă lacrimogenă în culasa lui M79, o lobă în sectorul noilor veniţi după care le expedie gloanţe cu M16.

Se deplasă pe lângă faţada casei, la marginea zonei de umbră, trăgând în tot ce mişca. Mafioţii erau cuprinşi de panică; oamenii ţipau, alergau în toate direcţiile; flăcări ţâşneau de peste tot. În curând nu mai rămase nici un loc în întuneric. Tot parcul se aprinse ca un pom de Crăciun.

Hunter mai trase câteva gloanţe explozive în casă apoi câteva grenade lacrimogene înainte de a se întoarce la maşina în care îşi puse arma, apoi demară în trombă.

Intenţionase doar să provoace panică, şi reuşise perfect. Acum trebuia să se grăbească.

Altul avusese aceeaşi idee: santinela. Îşi părăsise postul şi venea pe alee gonind din greu. Hunter apăsă brusc pe frână, se opri derapând, întinse braţul pe geamul coborât, acceptă fără să protesteze arma pe care i-o înmână santinela şi îi puse în palmă o medalie de trăgător de elită.

— Dă-i asta lui Lileo, zise Exterminatorul. Chiar dacă e mort.

Tipul holbă ochii la el paralizat. Şi rămase în aceeaşi poziţie şi când maşina ieşi pe poarta mare de la intrare.

— Adio, *amici*, mormăi Hunter uitându-se în oglinda retrovizoare.

Nu avea nici un mijloc de a evalua răul pe care li-l provocase. Şi nici nu-i păsa de asta. Un lucru era sigur. Casa era distrusă, flăcările se ridicau de-a lungul pereţilor şi zidurilor, urcând pe acoperiş, depăşind cele mai înalte crengi ale copacilor, luminând cartierul.

Pagubele nu se măsurau nici în morţi şi nici în dolari. Mafioţii veniseră în Texas ca să se războiască, şi acum învăţau pe pielea lor ce înseamnă războiul revăzut şi corectat de Exterminator.

Era o experienţă destul de dureroasă.

— Iar acum, zise Hunter adresându-se maşinii, o să te schimb cu o „mulinetă".

Războiul avea să sporească în intensitate foarte curând; o puternică escaladare a violenţei.

*
* *

Hunter nu-şi dădea probabil seama de importanţa atacului său, nici de consecinţele lui, dar în acel moment un anumit şef, pe jumătate gol, cu hainele făcute zdrenţe, cu faţa plină de sânge, ieşea din incendiu clătinându-se şi se prăbuşea pe iarba peluzei gâfâind.

În urma lui apărură doi oameni, ducând resturile carbonizate ale răposatului Joe Quaso. Dădură drumul cadavrului, care se rostogoli în iarbă lângă şeful lor, apoi plecară după altcineva. Lileo se uită un moment la ce mai rămăsese din frumosul Quaso, îşi reprimă senzaţia de greaţă şi întoarse ochii în altă parte.

De acum înainte, Quaso pusese cruce la gagicuţe!

Şeful brigăzii anti-Hunter începea să înţeleagă mai bine ce însemna Exterminatorul. Tresări violent când santinela de

la poartă se lăsă în genunchi lângă el şi îi întinse mica medalie.

— Mi-a spus să vă dau asta, şefule, zise mafiotul.

Lileo îi dădu cu violenţă peste mână şi scuipă în iarbă cu dispreţ.

— Cum a intrat? întrebă el cu o voce rece, controlată.

— Nu ştiu, şefule, minţi santinela. Deodată ne-am pomenit cu el aici. Trăgea în toată lumea. Niciodată n-am mai văzut una ca asta.

— Şi nici n-ai să mai vezi, îi promise Lileo. Adu maşina. Ne cărăm înainte de a veni poliţia.

— Unde mergem, şefule?

— Să-l prindem din urmă pe ticălos, acolo mergem! Dacă pun mâna pe el, cred că aş fi în stare să-i beau sângele!

— Şi eu, şefule.

Dar Lileo ştia că omul mintea.

Acel pistolar de două parale ar fi fugit bucuros până la frontiera statului. Probabil că şi ceilalţi aveau acelaşi sentiment... cei care mai erau în stare să simtă ceva...

— Adu maşinile! se răsti Lileo. Să ştie toată lumea că dublez recompensa! I-ai văzut maşina? Ai văzut-o?

— Da, domnule. O maşină Porsche cenuşie nou-nouţă.

— Un convoi! Formaţi un convoi! Şi nu lăsaţi aici cadavrele. Puneţi-le în portbagajul maşinilor. Haide, mişcă-te!

Avea să înceapă marea cursă.

Marea cursă care îi ducea pe toţi spre furtună.

CAPITOLUL XIX

Era aproape zece seara. La Holiday Inn, tabăra lui Hunter, seara era foarte plăcută; Steve şi Willie cântau şi era mult public. Parcarea era plină lângă cabaret, dar goală lângă motel.

Grimaldi branşă legătura interioară şi se adresă lui Hunter:

— Eşti sigur că vrei să aterizezi aici? Un elicopter nu trece neobservat.

— În parcare, în partea din spate, îi răspunse vocea lui Hunter. Cât mai aproape posibil de camionetă. Vei face transferul de arme. Încarcă cât de multe poţi; mai ales armele mari.

Grimaldi dădu din cap, coborî aparatul până la nivelul unui copac, apoi se strecură într-un spaţiu liber la cinci metri de Ford. Aterizară cu o mică zdruncinătură şi Grimaldi opri motorul.

Hunter deschise portiera, se uită la ceas şi dădu alt ordin:

— Dacă nu mă întorc peste două minute, pleci imediat fără să te mai întorci.

Îmbrăcase combinezonul negru de luptă şi purta pe el tot arsenalul. Auto-Mag era la şold. Beretta se afla la subsuoara stângă. Bandulierele îi barau pieptul, încărcate de muniţii şi de grenade.

Nu avea timp de pierdut. Făcea o recunoaştere care nu putea să aştepte până a doua zi când s-ar fi putut să nu mai fie în viaţă.

Deschise brusc uşa camerei 115, aruncă o privire, închise uşa, plecă şi traversă patio din jurul piscinei, unde câţiva înotători întârziaţi îl priviră cum trece ca pe o apariţie neverosimilă. Intră în holul motelului. Acolo se aflau câteva cupluri, aşezate în fotolii, aşteptând o masă la cabaret. Se auzeau vocile lui Steve şi Willie şi melodia lor acoperea discuţiile clienţilor.

Un bărbat obosit, îmbrăcat într-un costum mototolit şi cu ochii încercănaţi, cedă locul în faţa biroului de la recepţie războinicului în negru, privindu-l cu gura căscată. Expresia de pe faţa lui părea că spune „Nu-mi vine să cred ce văd, dar în Texas totul e posibil..."

Recepţionerul era şi el uimit la culme, dar îşi păstra calmul impus de funcţie.

— Da, domnule. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Hunter puse o medalie pe birou.

Recepţionerul o luă în mână şi se uită la ea.

— Da, domnule Hunter?

— Era o doamnă în camera 115, zise Hunter cu o voce monocordă şi care nu îngăduia replică. Nu mă face să-mi pierd timpul, sunt grăbit. Unde e?

Recepţionerul se uită în jurul lui în hol, căutând zadarnic un ajutor. Dar, ca prin miracol, holul se golise; peste tot plana o tăcere de moarte.

Se strădui să zâmbească şi răspunse:

— O tânără blondă, da, domnule. E ciudat că mă întrebaţi de ea. Un alt domn — mai în vârstă decât dumneavoastră — a venit mai adineauri şi mi-a pus aceeaşi întrebare...

— Îţi dau zece secunde, zise cu răceală Hunter. Unde e?

— Dar încerc să vă explic. N-am văzut-o niciodată pe doamna de la 115. Dar recepţionerul de zi a recunoscut-o după o fotografie şi le-a spus că o văzuse dimineaţă în cursul unui control al poliţiei. Nu...

— Cui a spus asta?

— Celor doi bărbaţi care au venit în seara asta. Grover se mai afla încă aici. Acei oameni aveau fotografia unei blonde foarte frumoase. Primul a spus că e vorba de soţia lui şi că era în căutarea ei. Al doilea a vrut să ne dea la fiecare câte o bancnotă de douăzeci de dolari; a spus că e detectiv particular. Grover a recunoscut-o pe tânăra femeie şi...

— Descrie-mi-i pe aceşti oameni, îi ceru Hunter.

Recepţionerul dădu din umeri neputincios. Terorizat de acest interogatoriu neaşteptat, omul îşi pierdea în mod vădit calmul profesional. Acest gen de situaţie nu fusese prevăzut de profesorii de la şcoala lui de specialitate. În salon începea să se facă simţită o reacţie.

Două doamne în vârstă, care se aflau în patio, afară, îşi lipiseră feţele de geam şi se uitau la Exterminator cu o faţă năucită, cu mâinile lipite de faţă.

Hunter puse mâinile pe suprafaţa biroului.

— Nu-ţi voi face nici un rău, se strădui el să spună cu o voce calmă. Dar e o problemă de viaţă şi de moarte pentru acea femeie. Spune ceva!

Recepţionerul se destinse brusc.

— Bărbatul care zicea că e soţul ei era... Avea un aer de om rău. Un tip dur. Şi vorbea cam ciudat...

— Cum, ciudat?

— Păi...

— Ca un animal? sugeră Hunter.

— Da, domnule. Mai curând mârâia decât vorbea. Şi îşi trăgea nasul bombănind.

— Mulţumesc, zise Hunter.

Se întoarse brusc şi părăsi holul cu un pas rapid. Pierduse deja mult timp.

Palele elicopterului se roteau şi un grup de gură-cască se strânsese în jurul aparatului. Hunter îşi croi drum printre curioşi.

Grimaldi schiță un zâmbet forțat.

— Am încărcat ce era mai mare. Ce-ai aflat?

— Decolează, îi zise Hunter trântind portiera.

Motorul scoase un zgomot strident și aparatul făcu un salt spre cerul întunecat.

Hunter își puse căștile și-i zise pilotului:

— Animalul a găsit-o și a luat-o înapoi.

Grimaldi, uluit, făcu ochii mari.

— Cum de a acționat atât de repede?

— Folosind aceeași tehnică ca și polițiștii. Uneori m-am întrebat cine ar fi cel mai bun polițist și cine ar fi cel mai bun gangster.

— Te-am prevenit că e șiret. Are un instinct de animal.

— Da. A trecut pe-aici și Klingman. A pus aceleași întrebări ca și mine; probabil că a obținut aceleași răspunsuri.

— Asta îți schimbă planurile?

— Nici vorbă. Toate indiciile duc spre aceeași țintă.

— Puțurile deci?

— Întocmai, răspunse Hunter cu o voce sinistră.

Toate bucățile jocului de puzzle începeau să se potrivească perfect unele cu altele. Tensiunea creștea și în curând avea să atingă nivelul critic.

Hunter recunoscu ghemul rece din stomac care îi îngreuna respirația. Nici o campanie nu semăna cu celelalte. Fiecare avea propriile ei ținte, pericolele și situațiile ei neprevăzute. Și fiecare părea la fel de urgentă. Dar toate aveau un numitor comun: responsabilitatea care cădea numai pe umerii lui Bob Hunter, Exterminatorul. Asta nu știrbea cu nimic ajutorul pe care i-l dădea Jack Grimaldi sau alți aliați de ocazie, dar în final, participarea lor nu făcea decât să confere o mai mare anvergură misiunii și să înmulțească hazardurile. Cu atât mai mult creșteau și responsabilitățile lui Hunter.

Ghemul rece din stomacul lui era manifestarea fricii, dar nu a fricii de moarte sau de suferințe, căci Hunter știuse

totdeauna că Exterminatorul nu va părăsi partida înainte de ultima secundă a vieții. Va lupta până la moarte, şi va accepta gândul morții în luptă aşa cum trăise prin luptă!

În schimb, era stăpânit de alt fel de frică: frica de a se înşela, de a eşua.

Va reuşi? Totul depindea de deciziile pe care le va lua. Cea mai mică greşeală ar fi compromis pentru totdeauna victoria, ba chiar şi continuarea acțiunilor sale.

Pentru că era Bob Hunter, pentru că era Exterminatorul, se condamnase la succes. Cu orice preț.

— Da, îi repetă el lui Grimaldi. Țintă confirmată, misiunea continuă.

Astfel totul avea să se hotărască la Klingman Wells, acolo unde şi începuse partida.

CAPITOLUL XX

Miezul nopții.

Jim Tolucci, „Animalul", supraveghea schimbarea gărzii. Nu mai era posibil să încaseze încă un bombardament ca cel din zori.

Mergea șchiopătând, din cauza exploziilor provocate de ticălosul de Hunter, dar ar fi fost în stare să meargă în patru labe ca să se răzbune.

Ar fi putut să lase o echipă la motel pentru cazul în care Hunter s-ar fi întors în acel loc. Dar fata lui Klingman jurase că nu mai avea intenția să se întoarcă. Tolucci își pusese oamenii s-o burduşească deajuns ca să creadă ce spunea. Prin urmare, Hunter nu intenționa să se mai întoarcă la motel.

Totuşi, instinctul lui îi spunea că Hunter va afla de această a doua răpire a fetei. Era sigur că vine iar după ea.

Exact asta voia şi Animalul: să-l întâlnească din nou pe Hunter, dar pe propriul său teren şi după ce pregătise o ambuscadă fabuloasă.

Pista era minată. Să încerce numai să aterizeze!

Grilajul gardului era electrificat. Să pună numai mâna pe el!

Toate aparatele instalate de general – maşinile electronice –, pe care Tolucci la început le disprețuise, acum erau branşate. Numai să încerce Hunter să intre în incintă – paf! –, căci fălcile de oțel ale capcanei aveau să-l înghită prinzându-l fără scăpare! Nici o brigadă întreagă n-ar fi putut să scape.

La început Quaso îi trimisese oameni. Apoi Lileo îi trimisese o echipă. Împreună cu mexicanii de care dispunea, acum avea sub ordinele sale o adevărată armată. Apăra o tabără imposibil de cucerit.

Numai să încerce Hunter să-l atace din nou pe Jim Tolucci, şi va înţelege atunci de ce i se zicea Animalul!

Caporalul mexican zâmbi cu toată gura lui *El capitán* şi anunţă că garda se afla pe poziţie şi pregătită pentru orice.

Tolucci părăsi gândurile pline de ură care îl vizau pe Hunter şi îi zise caporalului:

— Dacă găsesc un om dormind, îl împuşc pe loc. Ar fi bine ca oamenii să ştie asta.

— *Si, capitán. Los soldados* nu vă vor dezamăgi a doua oară.

Tolucci dădu din cap afirmativ, porni în direcţia casei, apoi se opri brusc şi ridică ochii ca să scruteze cerul.

— Ai auzit? îl întrebă el pe caporal.

Mexicanul nu-i răspunse, dar şi el ridicase capul ca să se uite în sus.

Tolucci auzi din nou zgomotul depărtat.

— Un elicopter! exclamă el.

Luă un aparat de emisie-recepţie agăţat la centură şi îşi alarmă armata.

— Căscaţi ochii! Vine cineva! Priviţi-l până aterizează şi înconjuraţi-l imediat ce va atinge pământul!

Apăsă pe un buton din centrul aparatului şi incinta se lumină brusc. Porni cu un pas grăbit spre *hacienda.*

Zgomotul de mulinetă al palelor se apropie şi mai mult în timp ce Animalul traversa spaţiul gol al incintei. Luminile de poziţie îi semnalară prezenţa apoi, în întuneric, apăru brusc fasciculul luminos al farului de sub coca aparatului.

Elicopterul avea să aterizeze în faţa *haciendei*?

— Atenţie! Atenţie! mormăi Animalul, cu aparatul de radio lipit de gură. Tipul e şiret! Apropiaţi-vă cu echipele!

Micul aparat ateriză în zona luminată, având pictată pe laturi firma unei societăți de aviație din Dallas.

Tolucci se apropie de linia trăgătorilor gâfâind, aşteptă cu nerăbdare ca rotoarele să se oprească, apoi văzu deschizându-se o uşă culisantă.

Un tip înalt sări din cabină, se aplecă în față ca să se ferească de pale, apoi îşi îndreptă spatele.

Purta nişte pantaloni kaki, avea o chică de păr alb şi o bărbie agresivă.

Privirea lui furioasă nu luă în seamă linia oamenilor înarmați ridicată în fața lui şi zări fața lui Jim Tolucci, Animalul.

— Imbecilule! se răsti bătrânul. Ce-ai făcut cu fata mea?

*

* *

Hunter termină cu examinarea hărții zonei de război, o puse pe genunchii lui Grimaldi şi îi zise:

— Spellman a pus să se instaleze un sistem electronic de securitate. Dimineață nu era branşat, dar sunt convins că în seara asta e pus în funcțiune. Îți voi cere să faci eforturi de navigație, bătrâne.

— Ascult, zise pilotul imperturbabil.

— Aş vrea să mă laşi, fără să aterizezi, lângă aceste construcții noi. Aici.

Degetul i se aşeză pe hartă, între rezervoarele de stocare şi incinta de securitate.

— După indicațiile de pe hartă, există un şanț nord-sud aici. Instalează un nou oleoduct cu un diametru de un metru de la incintă. Şanțul este adânc de aproape un metru şi optzeci de centimetri. Deci ar trebui să trec neobservat. Unele porțiuni de conductă sunt deja pe poziție, altele sunt rânduite alături,

gata să fie instalate. Voi arunca o privire. Poate că am să pot pătrunde în incintă folosindu-mă de această conductă.

Grimaldi fluieră uşor.

— Mi se pare cam riscant, zise el.

— Totul e riscant, replică Hunter. Dar cea mai periculoasă va fi intrarea în incintă. Există o pompă nouă, am văzut-o dimineaţă. Ferestrele nu sunt încă instalate şi toate maşinile sunt încă în lăzi. Sunt sigur că pompa încă nu funcţionează. Vreau să spun că conducta este încă deschisă la ambele capete.

— Formidabil, zise pilotul cu o voce sarcastică. În felul ăsta vei putea, poate, să intri. De ieşit însă...

Dar Hunter nu avea intenţia să revină la punctul din care pornise. Planul său necesita câteva eforturi suplimentare. Pilotul va trebui să facă apel la instinctele lui şi la toate cunoştinţele sale tehnice.

— Voi avea de ales momentul propice, zise Hunter. Voi face o diversiune şi voi provoca tămbălău mare în interiorul taberei. Apoi voi vedea în acel moment.

— Aş putea coborî şi apoi să te ridic.

— Nu, nu trebuie să întindem coarda...

Hunter indică un cerc mare pe hartă.

— Mă vei lua cam de pe aici, pe linia periferică. Aşteaptă semnalul meu. Lasă-mă treizeci de minute. Trei-zero! Şi zece minute suplimentare. Dacă nu m-am întors în acel moment, pleacă fără să te mai uiţi înapoi, şi te scutesc să-mi trimiţi o jerbă de flori.

Grimaldi îşi scărpina obrazul în timp ce se uita pe hartă.

— OK. Tu eşti şeful. Unde vrei să-ţi las echipamentul?

Degetul lui Hunter se aşează într-un sector aflat la vestul incintei.

— Pe această linie. Longitudinea nu e prea importantă, dar încearcă să te apropii cât mai mult posibil de depozit fără

să fii reperat. În privința altitudinii, trebuie să fie pe linia celeilalte conducte.

— Auzi! Se intersectează în interiorul incintei.

— Exact. Dar numai un depozit e operațional. Tipii pompează mult petrol brut.

— Să nu intri în ăsta.

Hunter râse uşurel.

— Nu-ți face griji. Debitul se ridică la aproximativ cinci kilometri la oră. Îmi va fi greu să-mi țin respirația atâta vreme.

Pilotul se strădui să râdă şi el.

— Auzi... Nu, e prea extravagant...

— Nu, ce?

— Oleoductele constituie o ştiință aparte. Poţi să le umpli la rând cu țiței brut, apoi cu motorină şi pe urmă cu benzină. Există un serviciu de separare pe marile căi internaționale, cum sunt macazurile şi triajele în gările căilor ferate. Omul de la macaz sau dispecerul apasă pe buton în funcție de comanda pe care o are în fața ochilor şi dirijează valul spre diferitele căi sau rezervoare de stocare. Lichidele sunt separate de containere în care s-a pus puțină materie radioactivă. Există detectori care îl anunță pe dispecer când o comandă ajunge la un anumit punct, astfel el poate să redirijeze comanda fără să oprească mişcarea.

Hunter căzuse pe gânduri.

— Şi?

— Şi poți să bagi tot ce vrei pe una din căi. Dacă ai reuşi să intri în stația de triere...

— Dar nu e chiar atât de extravagant, Jack.

— De la stația de triere până la depozit sunt nu mai puțin de o mie opt sute de metri, sergente.

Hunter se gândea.

— Fireşte, aş putea să arunc o încărcătură explozivă cu ceas. Dar nu vreau să arunc totul în aer...

— Numai o încărcătură mică, sugeră Grimaldi. Într-un înveliş etanş. Destul ca să arunce în aer un singur rezervor. Sau dacă ţi-e frică să nu arunci pista în aer, ai putea s-o reglezi ca să facă explozie în staţia de triere sau chiar într-un anumit loc pe conductă. Asta ţi-ar acoperi nemaipomenit de bine apropierea.

— Da, OK. E o idee. O să mă gândesc la ea.

— Nu e momentul să ai scrupule, mormăi Grimaldi. La naiba! Cui îi pasă de câţiva barili acolo de petrol brut!

— Am zis că o să mă gândesc, răspunse cu răceală Hunter.

Grimaldi se încruntă şi fixă geamul din faţa lui.

— La naiba...

— Ce-i?

— Începe coborârea şi mai văd un elicopter care ne taie calea. Da, da, un elicopter.

— Virează! izbucni Hunter. Să rămânem în urmă, să-i vedem intenţiile.

Grimaldi stinse luminile de poziţie, viră şi urcă cu repeziciune.

— Se roteşte în loc şi va ateriza, zise pilotul în clipa următoare. Da... A aprins farul de aterizare, coboară.

— S-ar zice că se afla exact deasupra...

— Da, va ateriza în incintă. Fi-ar să fie! Ai văzut relfectoarele alea care s-au aprins?

Toată incinta de securitate era acum puternic luminată.

— Ţi-am spus eu că vor branşa sistemele lui Spellman.

— N-aş schimba locul cu al tău pentru nimic în lume, zise Grimaldi. Chiar dacă mi s-ar promite raiul din cer.

— Te rog să mă crezi că, dacă aş avea de ales, nici eu n-aş fi acum în locul meu. La urma urmelor, ăsta e norocul nostru! N-ai fi putut avea o ocazie mai nună ca să mă laşi la sol. Haide!

Hunter începu să-şi verifice armele şi muniţiile; îşi umplu buzunarele cu grenade.

— Virez, îl anunţă Grimaldi. Treizeci de secunde.

— OK. Fără riscuri, Jack. Patruzeci de minute şi te cari.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Bob. Ăăă... Dacă nu vom pleca de-aici împreună, ştii unde să mă găseşti...

Hunter îl bătu uşor şi cu afecţiune pe umăr.

— Jack, niciodată n-aş fi reuşit lovitura asta dacă n-ai fi fost tu...

— Stai! Adu-ţi aminte că mi-ai recomandat să nu-ţi trimit flori! Nu-mi trimite nici tu.

Hunter zâmbi şi se ghemui lângă portieră.

Ochii lui albaştri scânteiau. Trase de clanţă.

— Salut, Jack!

Hunter nu-l auzi pe pilot răspunzând:

— Salut, brută ce eşti!

CAPITOLUL XXI

Atinse pământul în pas alergător cu o greutate de patruzeci de kilograme în spate şi se rostogoli în şanțul care fusese săpat pentru noul oleoduct.

Noaptea era întunecoasă, norii ascundeau cerul şi doar lucirea câtorva stele reuşea să creeze o vagă penumbră datorită unei spărturi între nori, spărtură care dispăru destul de repede.

Era o noapte ideală pentru Hunter.

Ascultă cum se depărta aparatul lui Grimaldi, zgomotul palelor, slab şi depărtat, apoi imposibil de auzit.

Ezită o clipă, dădu din cap, îşi verifică echipamentul şi îşi echilibră greutatea. Apoi începu să se apropie de câmpul de luptă.

Trebuia să înainteze cu paşi lenți pe nisipul moale al câmpiei, picioarele înfundându-i-se în terenul spongios al şanțului. Se oprea la fiecare zece metri ca să asculte, ca să descopere eventuala prezență a unei echipe inamice, contând numai pe auz.

Ultima lungime de oleoduct era formată dintr-o parte evazată, astupată doar de o pânză din plastic şi un pătrat din placaj. Se strecură în interiorul pompei neterminate.

Trecuseră opt minute. Îi mai rămăseseră exact treizeci şi două ca să dejoace vigilența alarmelor electronice, să pună pe fugă garnizoana, să distrugă sistemul de minare, să încheie socotelile cu unii, să străbată mai bine de un kilometru de

teritoriu ostil până la depozit, să distrugă această clădire şi să ajungă la Grimaldi.

Nu putea să reuşească decât într-un sigur fel: să lovească ca trăznetul!

Dar asta şi era specialitatea lui Hunter.

Se uită la ceas şi porni imediat, revăzând în minte planul sistemelor de securitate, aşa cum un marinar îşi aminteşte cifrele văzute pe o hartă marină.

Primul obstacol se contură rapid în întuneric lângă o clădire: o santinelă cu o carabină în bandulieră. Hunter îl lovi cu Beretta în spatele urechii. Omul căzu fără nici un zgomot.

Secundele treceau cu repeziciune şi erau multe de făcut.

*
* *

După cinci minute, Hunter reuşise să neutralizeze alarmele electronice şi, puţin după aceea, fixă bombele cu explozie întârziată, reglate să detoneze peste trei minute, în barăcile soldaţilor mexicani şi în alte clădiri din apropiere. Într-un minut şi jumătate trecu prin intrarea de serviciu, după ce neutralizase oamenii de pază şi se opri pe culoarul întunecos care ducea la salon. Dincolo de uşa dublă văzu un cămin imens din piatră, câteva mobile mexicane şi patru persoane.

Unul dintre bărbaţi era Jim „Animalul", a cărui faţă era plină de plasturi mici, şi care se deplasa sprijinindu-se într-un baston.

În fund era un mexican, cu un Colt 45 într-un toc de piele prins la şold, ca un cow-boy şi un PM foarte modern atârnat de gât.

Arthur Klingman se afla şi el acolo, fără cămaşă pe el. Era furios şi se adresa cu violenţă lui Tolucci, cu o voce înăbuşită şi mânioasă.

Cămaşa lui acopera umerii fiicei sale Judith. Fata nu avea nimic altceva pe ea, dar se descurca foarte bine. Stătea lângă tatăl ei, cu capul drept şi umerii traşi spre spate.

Hunter nu putea să audă ce spunea Klingman, dar vedea că Tolucci nu credea. Trânti o mulţime de înjurături.

În acel moment săriră în aer clădirile, exploziile răsunătoare urmând unele după altele la interval de câteva secunde. Pământul începu să se cutremure, *hacienda* să vibreze şi Tolucci să se clatine.

— Dumnezeii dumnezeilor! strigă Animalul. Ce mai e şi asta?

Dar îşi reveni până la sfârşitul exploziilor şi se repezi la uşă, pornind în grabă spre zona sinistrată.

— Stai aici! îi strigă el peste umăr mexicanului. Dacă încearcă ceva, bagă-le un glonţ în burtă!

— *Si, capitán.*

Hunter nu mişcă. Se uită cum trece Tolucci pe lângă el la mai puţin de un metru. Îl lăsă să iasă, apoi intră în salon cu Beretta în mână.

Mexicanul examina cu un aer de cunoscător spatele expus al tinerei femei care se aplecase spre fereastră ca să privească exploziile.

Arthur Klingman se uita la Hunter fără să clipească, în faţa ţevii pistolului Beretta.

Hunter trase şi tâmpla mexicanului făcu explozie, un ochi ţâşni din orbită, căzu pe dale şi se rostogoli pe o distanţă de un metru, în timp ce cadavrul începea să se prăbuşească.

Bătrânul rămase nemişcat, paralizat. Fata se întoarse de la fereastră cu un ţipăt înăbuşit. Fusese atinsă de frânturi de craniu şi de creier. Se uită la mexicanul desfigurat cu un aer plin de dezgust.

— Am crezut că glonţul ăsta îmi era destinat, mormăi Klingman.

— Am venit să-ți salvez puțurile, Klingman, îl anunță Exterminatorul cu o voce plină de răceală. N-am prea mult timp la dispoziție. Așteaptă șaizeci de secunde, apoi du-ți fata la noua pompă. Și n-o lua pe ocolite! Urmează conducta și șanțul până la capăt. Mă veți aștepta acolo. Voi încerca să trec să vă iau. Dacă nu vin în treizeci de minute, descurcați-vă singuri.

Privirea lui Klingman își recăpătase strălucirea entuziasmului. Îi spuse lui Hunter:

— Vreau să te ajut. E dreptul meu. Mi-ai spus că aș putea să distrug Flag 7. OK, așa voi face.

— Nici vorbă, zise cu răceală Hunter. Afară e un adevărat câmp de bătălie, Klingman. Ia fata și plecați. E cel mai bun lucru pe care îl poți face ca să mă ajuți. Numără șaizeci de secunde!

Se întoarse fără să arunce nici o privire spre fată, ajunse la ușă și ieși.

Afară, oamenii alergau în toate direcțiile. Luminați de clădirile care ardeau, toți strigau și trăgeau la întâmplare. Deasupra acestui adevărat vacarm, puteau fi auzite răcnetele Animalului. Ordona să se stingă luminile și să nu se mai tragă.

Hunter spori imediat confuzia generală, trecând printre sinistrați, lăsând ici și colo câte o grenadă, trăgând o rafală de PM spre tot ce apărea în fața lui. Îl auzi pe Tolucci strigând:

— Uite-l! Miguel! Unde sunt oamenii tăi?

Hunter făcuse deja ceea ce dorise: să atragă atenția soldaților ca să degajeze drumul pentru Klingman și Judith. În plus, adusese pierderi însemnate forțelor inamice. Peste tot zăceau oameni ciopârțiți, sfârtecați, răniți, strigând după ajutor în spaniolă. Dar ajutorul se lăsa așteptat. Tolucci își grupă oamenii și îi încurajă să pornească în urmărire, el rămânând în spate. Încercau să-l prindă pe Hunter din spate, abordându-l pe flancuri.

Hunter scoase Auto-Mag, trecu din nou prin centrul inamic, trăgând foc continuu ca să dizloce contraofensiva. Arma era încărcată cu alice mari care ar fi decapitat un om aflat la zece metri, iar cel aflat la douăzeci şi cinci de metri ar fi fost găurit ca o sită. Dar argumentul major al incredibilei Auto-Mag era volumul sonor: bubuituri de tunet. Adevărate bubuituri de tun. Şi cine era nimerit, nu se mai ridica de jos. Unii fugeau, alţii se trânteau la pământ prefăcându-se morţi.

Dar secundele continuau să treacă şi Hunter nu mai avea destul timp ca să continue acest joc. Klingman şi fata lui avuseseră destul timp să fugă, acum trebuia să bată şi el în retragere.

Exterminatorul părăsi scena confruntării şi se pierdu în noapte.

Acum trebuia să găsească sala de control central ca să neutralizeze sistemul de distrugere al puţurilor şi al tuturor rezervoarelor de stocare. Pe urmă trebuia să atace dispeceratul de triere, şi nu-i mai rămăseseră decât vreo douăzeci de minute ca să facă toate astea. Altfel ar fi rămas blocat cu supravieţuitorii asaltului său în teritoriul inamic. Nu avea nici un mijloc ca să evalueze rezistenţa pe care ar fi putut să i-o opună duşmanul, dar ghicea prezenţa unei linii de mafioţi formată din oameni care voiau să-i facă de petrecanie.

Dar Hunter era obişnuit cu asta.

Tactica sa consta în a ataca fulgerător şi a dispărea apoi la fel de repede.

CAPITOLUL XXII

Hunter descoperi imediat echipa specială. Oamenii fuseseră postați lângă clădirea de control.

După toate aparențele, nici unul dintre ei nu se deplasase să vadă ce se petrecea lângă barăci. Vânătorii de scalpuri își așteptau ținta. Erau peste zece.

Hunter se hotărî să-i atace și pe ei cu rafale. Se debarasă de echipamentul inutil, aruncă o grenadă fumigenă în centrul grupului și porni în fugă spre norul de fum trăgând rapid cu Auto-Mag.

Îi răspunse un foc instantaneu, gloanțele venind din părți și din față.

Ajunse în zona camuflată și începu să arunce cu grenade.

Ajunse la ușă, precedat de un suflu de fum și de câteva gloanțe de calibru mare. Puse alt încărcător.

Doi tipi se traseră repede înapoi cu privirea rătăcită și încercară să-și găsească ținta trăgând cu stângăcie. Arma 44 Magnum bubui și cei doi tipi fură ridicați brusc în aer înainte de a cădea ciopârțiți.

Un tip se ridică din spatele unui pupitru și puse jos un revolver cu gesturi largi. Purta o salopetă albă de tehnician.

— Stai! strigă el cu o voce de texan. Eu doar lucrez aici, atâta tot!

O împușcătură răsună în spatele lui Hunter, glonțul trecu foarte aproape de el și intră într-un panou. Se întoarse și trase de trei ori în direcția ușii. Un om căzu pe spate, năpădit de o

ploaie de sticlă spart şi de aşchii de metal, ţipând înspăimântător.

Hunter se apropie de tehnician şi îi zise:

— Acum lucrezi pentru mine. Vreau să neutralizezi sistemul de autodistrugere. Fii sincer cu mine şi vei putea povesti noaptea asta nepoţilor tăi. Am văzut deja planurile şi ştiu ce trebuie să faci.

Tipul nici măcar nu stătu să se gândească. Se îndreptă imediat spre un panou din fund, trase şasiul din perete şi începu cu febrilitate să deconecteze firele.

Totul dură mai puţin de un minut, timp în care Hunter descurajă un ultim atac trăgând cu Auto-Mag.

Terminase alicele. Dădu afară încărcătorul gol, şi puse alt încărcător cu gloanţe normale. Tipul în salopetă albă îi arătă şasiul.

— Da, asta era, zise Hunter.

Îl făcu să cadă jos şi trase de două ori în el distrugându-l.

— Bine, acum arată-mi o ieşire discretă, îi zise el tehnicianului.

— E o uşă de serviciu în spate.

Hunter aproape că îi zâmbi.

— Mulţumesc, zise el. Uite o amintire.

Îi aruncă o medalie pe care tehnicianul o prinse din zbor, apoi se îndreptă în grabă spre partea din spate a clădirii.

Era o uşă mare metalică cu un levier central care îi comanda deschiderea. Hunter lovi cu piciorul, levierul cedă, ieşi brusc, plonjă înainte şi trânti fără să vrea pe cineva la pământ.

Împuşcătura răsună aproape lângă ochii lui. Simţi căldura şi suflul glonţului în timp ce apăsa pe trăgaciul armei sale. Bubuitura acoperi zgomotul celuilalt pistol.

Tipul de lângă el se sufocă şi arma îi alunecă pe pământ. Hunter înţelese imediat că era lungit lângă Animal, Jim Tolucci.

A doua siluetă se apropie în penumbră. Hunter schimbă uşor unghiul şi trase. Omul căzu pe spate fără să scoată nici un sunet, şi rămase nemişcat la pământ.

Hunter nu mai făcu nici o mişcare, aştepta ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi încerca să se orienteze numai după sunete.

Dar urechile îi ţiuiau şi înţelese că auzise împuşcătura lui Tolucci de foarte aproape.

Momentan era scos din circuit. Sau aproape.

Animalul reîncepuse să respire, deşi destul de greu.

— Ăsta e sfârşitul, Woofer, îi zise Hunter.

— Nu mă omorî, zise gemând Animalul. O să supravieţuiesc.

— Eşti deja mort, tipule.

— Nu! E piciorul. Cred că mi l-ai retezat.

Era aproape adevărat, dar nu întru totul. Hunter trăsese din reflex şi îi distrusese genunchiul, provocând stricăciuni inimaginabile. Probabil că durerea era atroce, dar Animalul nu avea de gând să se plângă. Voia doar să supravieţuiască.

— Să zicem că suntem chit, Hunter. M-ai atacat de două ori. OK, nu mai fac două parale. Am terminat cu meseria.

Hunter nu-l crezu. Tipii precum Tolucci terminau cu meseria doar când erau împuşcaţi definitiv.

Câţiva oameni se apropiau cu prudenţă. Hunter îşi scutură capul, vrând să oprească ţiuitul din urechi.

— Jur, gemu Animalul.

Brusc, o altă voce se auzi lângă cei doi bărbaţi, o voce deformată de microfonul unui aparat de emisie-recepţie care căzuse pe pământ. Hunter mai auzise acea voce. Era vocea lui Lileo:

— Woofer! Ce se întâmplă jos? Ce e cu focurile astea?

— La dracu! exclamă Animalul.

— Woofer! Răspunde-mi, fir-ar să fie! Coborâm. Care e situaţia?

Animalul vru să se ridice într-un cot, nu reuşi şi căzu iar.

— Pista e minată, şopti el. Spune-le, Hunter. Nu-i lăsa să aterizeze.

Hunter luă aparatul şi imită accentul newyorkez:

— Tipul ăsta ne masacrează, domnule! Avem nevoie repede de dumneavoastră!

— Cine e? Unde-i Woofer?

— Împuşcat, domnule. O să murim toţi aici!

— Aprinde pista!

— Nu pot, domnule. Tipul a aruncat în aer instalaţia electrică exterioară. Dar grăbiţi-vă!

Hunter ţinu degetul pe întrerupătorul transmisiei, trase cu Auto-Mag, apoi închise şi aruncă aparatul cât mai departe.

— Ticălosule! zise Animalul.

— Bineînţeles, răspunse Hunter înainte de a trage un glonţ între ochii Animalului muribund.

Apoi răcni imitând vocea lui Tolucci:

— Duceţi-vă spre pistă! Făceţi-le semn să se depărteze! Nu ştiu că e minată! Sunt oamenii lui Lileo. Nu trebuie să aterizeze!

— N-ai aparatul radio, şefule? întrebă unul din oameni.

— E distrus, tâmpitule! Plecaţi!

Urmă o mişcare şi cineva strigă:

— Domnule Tolucci?

— Mda, mda, e în regulă. Piciorul, atâta tot. L-am ras pe Hunter. Acum duceţi-vă la pistă şi faceţi-le semn să plece.

Dar Hunter ştia foarte bine că nimeni n-ar fi putut să oprească acel avion.

Oamenii alergau spre pistă, destinşi acum, fericiţi că trebuiau să facă ceva precis.

Hunter se ridică în genunchi — ameţeala îi trecuse — şi încercă să se uite la cadranul ceasului.

Aproape că depăşise ora limită; nu-i mai rămăseseră decât cele zece minute suplimentare. Cum să le folosească? Să uite

de ele şi să arunce în aer staţia de triere. Sau să abandoneze provizoriu atacul?

În momentul în care începea să încline spre a doua soluţie, văzu aprărând o siluetă cu arma în mână şi braţele întinse.

Era un om imens: Arthur Klingman.

Cu o voce aproape la fel de rece ca cea a Exterminatorului, Klingman zise:

— Ţi-am spus că te voi ucide, Tolucci.

Hunter ridică imediat degetul de pe trăgaci.

— Prea târziu. Animalul e mort.

Klingman lăsă braţele în jos şi se apropie de omul aflat în genunchi.

— Era gata să te împuşc. Mi s-a părut că aud... Ah, tu erai!

— Eu eram. Parcă ţi-am spus s-o ştergi de-aici cu Judith.

— M-am ocupat de Judith. Dar eu am rămas ca să mă ocup de Flag 7.

— Felicitările mele, murmură Hunter.

Aproape că îşi revenise complet. Se ridică şi îl prinse pe Klingman de braţ.

— Probabil că nu ne-a rămas mai mult timp decât să luăm avionul. Dar trebuie să trecem prin gardul de lângă depozite.

Klingman se lăsă dus dar zise:

— Nu e prudent să mergem acolo. Ţi-am spus că voiam să arunc totul în aer.

— Şi?

— Am trimis o încărcătură de explozibil în oleoduct. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— În conductă?

— Exact. E reglată să facă explozie la sosirea în staţia de triere. Nu e numai petrol acolo, Hunter. E şi un depozit de muniţii. Când marele rezervor va sări în aer, restul va face explozie în acelaşi timp. Am mai programat nişte încărcături

suplimentare spre depozitele de stocare a carburantului, lângă garaje.

Cei doi fugari se opriră pe o ridicătură de pământ de lângă gardul de vest.

— Ce încărcătură? zise Hunter.

— De explozibili şi de bombe incendiare. Toată zona asta va deveni un adevărat focar peste câteva minute.

Hunter îl felicită în gând pe Jack Grimaldi. Ideea lui era bună, iar Klingman o punea în practică.

Exterminatorul încă mai ezita când un fulger puternic lumină pista puţin mai în vale. Un avion bimotor de transport de mărime mijlocie atinsese pista, dar îşi luă iar zborul ca un meteorit dislocat. Aparatul fu împrăştiat în bucăţi cuprinse de flăcări pe o rază de treizeci de metri.

— Adio, brigadă anti-Hunter! murmură Hunter.

Nu numai Flag 7 era distrus la Klingman Wells.

Hunter aruncă o grenadă lângă gard şi îl lipi de pământ pe bătrân înainte de explozie.

Trecură rapid prin spărtura din gard, dispărură în întuneric şi coborâră celălalt versant al mungelului. Hunter pregăti o rachetă de semnalizare ca să-i dea de ştire lui Grimaldi.

Îl auzi pe neaşteptate. Pilotul se afla exact deasupra lor, nemişcat în noapte, încălcând toate directivele lui Hunter.

Puteau fi auzite palele care se roteau în aer.

Probabil că pilotul îi zărise de departe şi îi văzuse traversând întreaga incintă la lumina focurilor care ardeau acolo.

În orice caz, merita o vacanţă lungă plătită cu toţi dolarii Mafiei de care dispunea Exterminatorul.

Hunter strânse braţul bătrânului şi îi zise:

— Flag 7 va sări în aer fără noi.

Apoi trase racheta.

EPILOG

Survolară conducta nord-sud, o găsiră pe Judith Klingman, o luară la bord, după care luară altitudine ca să poată urmări furtuna care bântuia câmpiile din Texas.

Focul se stingea în incinta de securitate de la Klingman Wells. Rămăşiţele îndoite de pe pistă nu mai emiteau decât nişte luciri palide.

Dar la vest totul abia acum începea. Noaptea se lumină brusc şi unde de şoc ajuseră la ei după câteva secunde. Un bubuit înspăimântător ca de tunet străbătu cerul.

Jeturile de petrol aprinse urcau în aerul nopţii, luminându-l ca un foc de artificii, căzând apoi ca nişte lacuri de lavă.

O a doua explozie, venind dinspre garaje, făcu să ţâşnească o coloană de foc care urcă mai sus decât elicopterul lui Grimaldi.

Se apropiară cu prudenţă şi Hunter se uită la acel haos de jos cu ajutorul binoclului. Văzu mişunând forme omeneşti care îi aminteau de furnicile intrate în panică.

— Ia uite picnicul nostru, murmură el.

Dar cel mai mult îi plăcea că bătrânul texan pregătise chiar el „mâncarea".

Klingman avea ochii umezi. Întoarse capul şi zise domol:

— S-a sfârşit.

Hunter îşi puse căştile şi îi zise lui Grimaldi:

— Nu mai avem ce face aici, Jack. Să plecăm.

Grimaldi zâmbi şi viră spre est.

— Am auzit mai adineauri la radio o ştire care te

interesează. Poliția a făcut multe descinderi în tot statul. Crainicul a spus că operațiunile sunt conduse de o echipă federală. Seamănă cu o curățenie.

— Da, să sperăm, zise Hunter cu o voce nu prea convinsă.

Cunoștea prea bine sistemul politic american și pe judecătorii corupți.

— E un început, zise el.

Judith Klingman se aplecă în spatele lui și îi puse o mână pe spate apoi exclamă:

— Sângerezi!

— Serios? mormăi el.

— Ar trebui să te vadă un medic!

— Cunosc unul destul de bun, replică Hunter zâmbindu-i lui Grimaldi. Dar cel mai mult am nevoie de câteva zile de odihnă și de puțină destindere. Poate de o infirmieră.

Dacă sângera, nu putea să fie decât o rană fără gravitate, dar poate că mai curând era sângele inamicului. Se întoarse și se uită la fată.

— Cunoști pe cineva care ar vrea să-mi țină companie?

Fata clipi și răspunse:

— Nu fac două parale ca infirmieră.

Apoi ridică lent capul cu un aer provocator și adăugă:

— Dar mă pricep al naibii de bine la odihnă și destindere!

— Păi, asta e ceva! zise Hunter râzând.

Exterminatorul mai câștigase o bătălie și se afla printre prieteni. Pentru un om ca Bob Hunter asta însemna un lucru enorm.

„La urma urmelor, își zise el, de ce să nu mă destind puțin înainte de a ataca la Detroit?"

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter îndreptă pistolul cu amortizor spre sursa de lumină şi trase de două ori. Ţiuitul surd ce însoţi focurile se pierdu în zgomotul produs de explozia reflectorului, astfel încât nimeni nu auzi Beretta. Întunericul învălui brusc totul.

Un individ apucase însă să-l repereze pe Hunter. Probabil că auzise chiar şi împuşcăturile. Malacul deschise gura să dea alarma, aruncându-se, în acelaşi timp, într-o parte. Încercă stângaci să scoată pistolul din toc, dar nu apucă să-şi termine mişcarea.

O arătare ivită parcă din adâncurile Iadului îl frânse în două cu o lovitură în plex. Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat sinistru şi se simţi luat pe sus. Fu răsucit în aer, prea repede ca să mai reacţioneze. Începu să cadă şi atunci intui groaznicul sfârşit. Şira spinării îi trosni pe un genunchi străin, ca un vreasc uscat. Muri, cu un ultim spasm.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-70-1 Lei 12 000